

Чарли Крос

Д

ДАМАТА

на

ЛОРДА

ЧАРЛИН КРОС ДАМАТА НА ЛОРДА

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

Когато лично кралят изпраща Александър Хоук в Северна Шотландия, разглезеният от ласките на красиви дами граф не знае, че пътуването към това забравено от Бога място е пътуване към най-пламенната жена в живота му. До срещата им лейди Лохли се е чувствала защитена в замък, пазен от верните ѝ поданици, но стените му не са достатъчно високи, за да спрат полета на жарките чувства.

ГЛАВА 1

*Замъкът Монтбъри, Северна Англия
юни 1610 година*

Главният иконом на графа на Монтбъри вървеше бързо по токущо измитите коридори на замъка. Построената преди няколко века огромна каменна крепост беше поддържана добре и Феликс Марлоу се гордееше много с приноса на семейството си за запазването ѝ през вековете.

Без да забавя крачка, Марлоу се огледа наоколо и беше обзет от тъга. След по-малко от една година старата твърдина щеше да бъде затворена и изоставена, а обитателите ѝ щяха да се преместят в по-съвременна, подобна на дворец сграда. Новата каменна сграда се строеше на върха на възвишението срещу замъка и имаше повече от сто стаи, но Марлоу не беше впечатлен кой знае колко. В неговите очи тя беше едно грозно чудовище, което само загрозяваше прекрасния пейзаж. В интерес на истината, ако Джеймс Шотландски не беше наследил английския трон след смъртта на кралица Елизабет, като по този начин бе успокоил страховете от война с шотландците, строителството на грозотията никога нямаше да бъде започнато.

Но главният иконом не можеше да изрази мислите си на глас. В продължение на поколения семейство Марлоу бе служило с тихо достойнство и бе наблюдавало възхода на семейство Хоук от Монтбъри. Първоначално баронство, сега Монтбъри беше графство. Напоследък се чуваха слухове, че Джеймс възнамерявал да даде на сегашния, шести граф на Монтбъри титлата херцог. Само преди няколко минути един пратеник, придружен от петдесет души, бе пристигнал с писмо от краля и Марлоу се чудеше дали тежкия пакет, който пратеникът носеше, не потвърждаваше истинността на слуховете.

Той ускори крачка и зави зад един ъгъл. Още една дузина стъпала и се озова пред вратата, която водеше към покоите на господаря му. Вече бе вдигнал ръка, за да почука на вратата, когато чу

отвътре приглушен женски смях, последван от дълбок мъжки глас. И двата гласа бяха удавени от скърцането на възетата, поддържащи пухения матрак при търкането им в страничните дървени релси на огромното легло с балдахин.

Звукът накара Марлоу да се изчерви от адамовата си ябълка до върховете на ушите. Въпреки че графът беше дал изричната заповед никой да не го безпокои, икономът бе решил, че кралското писмо е по-важно. Той преглътна, изправи рамене, оправи жилетката си и почука на вратата.

— Лорд Монтбърн... сър!

Александър Хоук изруга. Инкрустираният със смарагди златен медальон на врата му се замая на златната си верига, докато графът се отместваше от пищното тяло под себе си.

— Марлоу, надявам се, че замъкът гори, защото в противен случай ще ти взема главата за това прекъсване.

— Няма пожар, милорд — отвърна икономът през вратата. — Но това е също толкова важно. Пратеникът на краля току-що донесе писмо за вас и чака отговор.

Младият граф погледна съблазнителната брюнетка, която лежеше до него и го гледаше с изкусителна усмивка, сви рамене и посегна към чаршафа в краката си. С едно движение на китката си той метна чаршафа нагоре, за да прикрие голотата на двамата в леглото.

След като се погрижи любовницата му да бъде прикрита от плата, Алек пхна една дебела възглавница зад себе си.

— Влез — нареди той и се облегна на възглавницата. Небесносините му очи наблюдаваха как вратата се открява леко и лицето на Марлоу надниква плахо в стаята. — Казах да влезеш.

Марлоу отвори широко вратата. Шумът от скърцането на ботушите му по плочите бързо изчезна в мекотата на дебелия ръчно изработени килими, които покриваха пода на спалнята. Такива удобства бяха рядкост в повечето замъци, но не и в Монтбърн, тъй като господарят му мразеше усещането от допира на студения камък до босите си крака.

Марлоу се приближи до графа и му подаде пакета.

— Да изчакам ли за отговора ви? — попита той.

Алек долови нещо необичайно в гласа на слугата си и го погледна. Пръстите на Марлоу мачкаха дантелената яка, която

обгръщаше тънкия му врат. Лицето му беше червено като домати и всеки друг на мястото на Алек би си помислил, че човекът се задушаваше. Марлоу не беше способен да гледа към господаря си и бе вперил поглед в тавана и го разглеждаше с голям интерес. Очевидно слугата се чувстваше твърде неловко и това накара графа да се усмихне.

Марлоу беше изключително морален човек и очевидно се притесняваше, когато ставаше свидетел на похотливите навици на господаря си. Икономът никога не изразяваше мислите си на глас, но Алек знаеше, че слугата му искаше господарят му да се ожени отново, и то скоро. Само че Алек нямаше такова намерение.

Сгоден още по време на детството си, когато бе навършил деветнайсет години, той се беше оженил за момиче, което не познаваше и не обичаше, само за да открие, че бледата му, девствена съпруга беше фригидна. Всеки път, когато я бе доближавал, тя незабавно бе получавала пристъп на истерия. Никакви думи не се бяха оказали достатъчни, за да я успокоят. След като всеки път бе слушал истеричните ѝ викове в продължение на около час, той се бе измъквал от спалнята ѝ, решен да се върне и да преспя с нея. Но физическият им съюз така и не се бе осъществил. Тя бе дошла при него девствена и го бе напуснала девствена. Уви, крехката Елинор бе починала само четири месеца след сватбата им. Тъй като тя беше напълно здрава, Алек предполагаше, че бе починала, защото се бе поддавала на страховете си.

След един такъв катастрофален брак Алек беше доволен да си остане вдовец. През следващите шест години той бе имал много любовници, последната, от които беше Фелисия Емори. Едва когато му дойдеше времето да стане баща на наследник, графът щеше да се ожени отново, но този път смяташе сам да си избере съпругата. Тя щеше да бъде жизнерадостна, желаеща да задоволи всичките му желанија. Алек се усмихна на себе си; какъвто си беше страстен, ако намереше такава жена, едва ли някога щяха да излязат от леглото. Докато обаче не намереше такава жена, никой не можеше да го накара отново да си навлече брачния хомот.

Мекото тяло до него се размърда и ръката на Фелисия се промъкна през гърдите му към стегнатия му стомах. Алек едва успя да се въздържи да не изпъшка.

— Изчакай в коридора, Марлоу — заповяда той на слугата, който все още гледаше в тавана. — Ще те повикам, когато съм готов с отговора.

Когато вратата се затвори, Фелисия седна в леглото. Чаршафът се свлече до бедрата ѝ. Пищните ѝ гърди се притиснаха в гърба на Алек, тя положи глава върху рамото му и опипа пергамента, на който беше написано писмото от краля.

— Не те ли интересува какво има да ти каже Джеймс? — попита тя. Уверена, че владетелят им беше дал така мечтаното херцогство на любовника ѝ, Фелисия усещаше как сърцето ѝ ще се пръсне от възбуждане. — Прочети го, скъпи. Побързай.

Алек също смяташе, че в писмото го уведомяват, че получава титлата херцог, но се чудеше каква цена трябваше да плати за това. Джеймс и съпругата му Ан Датска бяха известни с прахосничеството си. Джеймс беше печално известен и с това, че щедро даряваше титли на приближените си — първо рицарско звание, след това баронство — но не го правеше от добро сърце. За тази чест получателът беше длъжен да плати солидна сума, а ако откажеше да приеме титлата, Джеймс го глобяваше със сума многократно по-голяма от исканата за титлата. Джеймс бе измислил този оригинален план по идея на лорд Сейлсбъри, за да напълни изпразнената си хазна. Алек реши, че владетелят му не е глупак. Нямаше съмнение, че херцогството му се даваше под условие. С нарастващ скептицизъм той отново се запита дали ще може да плати цената на краля.

— Е? — подкани го нетърпеливо Фелисия.

Алек бавно отвори пакета. В него се намираше втори запечатан документ. Той сложи втория пергамент встрани и прочете съдържанието на първия, след което се изправи рязко и главата на Фелисия се удари в дървото зад нея. Алек изруга.

Докато търкаше цицината на главата си, Фелисия попита:

— Какво има? Какво се е случило?

Той я погледна и когато видя пламъка на гнева в дълбините на очите му, Фелисия сподави една въздишка на уплаха. Тя знаеше, че Алек има избухлив характер, но само един-два пъти бе наблюдавала какво се случва, когато е гневен. За нейно щастие гневът му не беше насочен към нея. Но тя никога досега не го беше виждала толкова ядосан. Без да се усети, Фелисия се отдръпна от любовника си.

— Да не би Джеймс да ти отказва херцогството? — попита тя, като се вглеждаше внимателно в него.

— Не — отвърна той през стиснати зъби. — Получавам го, но на твърде голяма цена.

— Алек, от всички благородници в Англия ти си човекът, който спокойно може да плати таксата му. — Тя се заигра с тежката златна верига на гърдите му. — Твоето богатство надхвърля богатството на почти всички останали.

— Той не иска златото ми, Фелисия.

Тя се втренчи в него с удивление.

— Ако не иска пари, тогава за какво те моли?

— Това не е молба, а кралска заповед. Ако му откажа, най-вероятно ще се озова заключен в Тауър, може би дори в същата килия, която е била обитавана от покойния ти съпруг.

— Хари? Няма начин да си разгневил Джеймс, както го направи Хари. В крайна сметка, ти си един от фаворитите му в двора.

Алек я погледна изпитателно.

— Фаворити ли? Ти да не ме сравняваш с хора като Хей, Хърбърт и Кар? — Имаше предвид тримата най-известни приятели на краля.

Смехът на Фелисия изпълни стаята.

— Не исках да кажа това, скъпи. И аз, и всички останали — включително и Джеймс — знаем, че ти се интересуващ единствено от жени. Имах предвид, че кралят те цени като приятел и затова никога няма да те прати в Тауър.

Алек погледна към писмото, без да отвърне, и Фелисия продължи да говори.

— Джеймс вкара Хари там, за да му даде урок. Трябваше да бъде само за един месец. Ако Хари не се беше самозабравил дотолкова, че да направи онази глупава забележка за Кар, днес щеше да бъде още жив. Никой не си бе и помислял, че той ще се простуди и ще умре толкова бързо, най-малкото пък Джеймс. Не, Алек, той не би рискувал да те загуби. Твоето приятелство означава твърде много за него.

— Така ли?

— Да, така.

— Е, сега му е дошло времето да проверим това.

— По какъв начин? — Като не получи отговор, Фелисия усети, че започва да се тревожи от потайността на любовника си. — Алек, кажи ми какво иска той от теб.

— Нашият суверен ме е направил настойник на някакво шотландско момиченце, някоя си Чандра Морган. Тя е наследница на Лохли, земите му и баронството — лейди Лохли, ако изобщо може да бъде наречена така е водачка на клана си, Морган от Морган. Джеймс се страхува, че предстои някакво въстание, и ми нарежда да отида в Северна Шотландия, където да се погрижа тя да се омъжи за човек, който се е заклел във вярност към краля и короната. Докато не изпълня заповедта, нямам право да се връщам в Англия.

— Това ли е всичко? — попита тя, озадачена от силата на гнева му.

— Дали това е всичко! — Алек скочи от леглото и започна да крачи гол из спалнята. — По дяволите, Фелисия! — извика той, като прокарваше нервно ръка през гъстата си черна коса. — Джеймс знае, че не мога да понасям шотландците, особено пък онези от най-северните райони. Те всички са диваци — мръсни, невъзпитани варвари, които тичат голи из горите и хълмовете. — Смехът на Фелисия го накара да се обърне рязко. — Какво ти е толкова смешно?

Леденият поглед на Алек я накара да си придаде сериозно изражение, но това не ѝ се удаде.

— Не ми се присмивай, Фелисия — предупреди я той, като спря пред ръба на леглото. — Защо се смееш?

— Говориш за голи диваци, докато ти самият крачиш из стаята, както майка те е родила. Що се отнася до подигравките, може би не аз, а Джеймс се смее най-високо.

— И за какво ще се смее, ако мога да попитам?

— Не се ли чу как описа шотландците току-що? Когато си в двора, ти говориш същите неща, но за твое щастие се изразяваш малко по-дипломатично. Джеймс знае, че си му верен и че си готов да дадеш живота си за него. Той знае и че си противник на обединена Британия. Но ти не трябва да забравяш, че той е роден в Шотландия и че много преди да стане владетел на Англия, е бил шотландски крал. Може би те изпраща там с двойна цел.

— И каква е тя?

— Като негов верен поданик, трябва да потушиш въстанието, за което спомена. Той знае, че ако има човек, който може да попречи на клановете да въстанат, това си ти.

— И?

— Какво наказание би предпочел? Да те заключат в Тауър или да отидеш в Шотландия?

Алек се хвърли върху леглото.

— Значи той възнамерява да ми даде урок, така ли? Може би трябва да обърна залозите срещу него.

— Какво искаш да кажеш?

— Той може да си задържи херцогството. На мен ми е достатъчно да бъда граф. Пък и лесно мога да оцелея един месец в Тауър. Аз не съм слабак като Хари.

Фелисия се замисли. Не искаше Алек да бъде хвърлен в Тауър, но още по-малко ѝ се искаше той да откаже титлата. Да бъде херцогиня, за нея беше по-важно от всичко друго. Не беше флиртувала и не беше използвала всички познати ѝ методи, за да влезе в леглото му само защото си мислеше, че той е изключителен любовник. Той наистина беше такъв и това откритие се бе оказало неочаквана награда за нея, но основното желание на Фелисия беше не да има самия мъж, а властта, която той имаше в двора. Алек вече бе един от фаворитите на Джеймс, а като херцог щеше да се радва на още по-голямо уважение, Фелисия се надяваше да сподели тази чест, като се омъжи за него.

За нещастие плановете ѝ да го оплете постоянно се проваляха. Тя не можеше да го накара да се ожени за нея, като му каже, че е бременна, тъй като Алек беше твърде внимателен. Той никога не отиваше при нея без защита. До днес.

Под наставленията на един французин, който бе влязъл в двора само преди две седмици, Фелисия бе приложила наученото върху Алек. Страстните ѝ желания и еротичните ѝ фантазии го бяха накарали да забрави всякаква предпазливост. По нейните изчисления днес беше денят, в който тя можеше да зачене. Точно по тази причина беше пристигнала от Лондон сутринта. Ако помпозният иконом не се беше разчукал на вратата, семето на Алек вече щеше да е намерило целта си.

— Алек — каза замислено тя. — Няма ли да бъде по-разумно да направиш онова, което иска Джеймс? — Той отвори уста, за да

протестира, но тя му даде знак да мълчи. — Изслушай ме, моля те. Говори се, че чумата отново можела да нападне Лондон.

— Винаги се е говорело, че чумата може да нападне Лондон. Поне през последните няколко години тези твърдения се оказаха безпочвени.

— Така е, но ако се случи сега, а ти се намираш в Тауър, няма да оцелееш. Няма да понеса да те загубя. Пръстите й се плъзнаха предизвикателно по рамото му. — Особено след като искаш да откажеш на Джеймс само от инат. Върви в Шотландия, омъжи момичето за първия мъж, който се закълне във вярност на краля ни, а след това се върни в Англия колкото можеш по-бързо. Аз ще бъда тук и ще очаквам завръщането ти.

Алек сбърчи вежди. Може би Фелисия имаше право. Мисълта, че ще може да диша свеж въздух, пък било то и над земите на Шотландия, му се струваше много по-привлекателна от застоялия въздух и тъмнината в Тауър. Пък и колко ли време щеше да му бъде необходимо, за да намери съпруг за хлапето? Един ден? Една седмица? Уверен, че всичко ще завърши в рамките на един месец, Алек взе решението си, но не поради думите на Фелисия. По някаква странна причина той внезапно усети непреодолимо желание да изпълни тази мисия и това желание нямаше нищо общо с Джеймс или херцогството.

Той се обърна и се усмихна на Фелисия.

— Ще ме чакаш ли в същото това легло?

— Аз и сега те чакам. — Тя се отпусна върху пухения матрак. Чаршафът се плъзна и откри голото й тяло. Ела — каза тя и протегна ръце към него. — Ще ти покажа какво ще ти липсва, докато те няма.

Алек огледа женственото тяло на любовницата си.

— Изкушаваш ме, но се страхувам, че съюзът ни ще трябва да почака.

— Защо? — попита Фелисия, докато се изправяше отново. — Какво е толкова належащо, че да ни попречи да се порадваме заедно на следващия един час?

— В писмото пише, че петдесет кралски войни ме чакат в двора на замъка. Трябва да тръгна с тях незабавно. Заповед на Джеймс. — Той я целуна леко по устните и стана от леглото. — Когато се върна, Фелисия след по-малко от месец, надявам се, — ще искам да те намеря такава, каквато беше преди няколко минути възбудена и чакаща. Ако

искаш, тогава можем да прекараме цялото лято заедно. Сега обаче трябва да се погрижа за други неща.

Тя гледаше как Алек си избира дрехи и ги слага в един сандък. Пак се беше провалила. Но не всичко беше загубено. Алек скоро щеше да бъде херцог, а след завръщането му, след малко повече от един месец, тя трябваше да бъде херцогиня. По нейните сметки точно тогава отново щеше да бъде подходящият момент да зачене. Той нямаше да ѝ се изплъзне.

Фелисия огледа красивите пропорции на тялото му с възхищение. Вече копнееше той да лежи до нея и да губи контрол от силата на страстта си. Но тя можеше да почака. Отдавна беше научила, че да се опитва да изисква нещо от Алек Хоук, шести граф на Монтбърн, ще означава незабавен край на връзката им. Алек не беше човек, който се подчиняваше на заповеди, дори ако те идваха от краля му. Знаейки това, Фелисия реши, че любовникът ѝ желаше херцогството повече, отколкото си признаваше. Че защо иначе тръгваше за място, което не можеше да понася? Освен ако...

— На колко години е момичето? — попита Фелисия. — Тринайсет, четиринайсет?

— На седемнайсет. — Алек навлече широката си риза и затъкна краищата ѝ в пояса на тясно прилепващия си брич, след което издърпа крачолите, за да ги изглади. — Защо питаш?

Фелисия огледа любовника си внимателно. Той тъкмо обличаше кожен елек върху ризата си. Алек пригладил кожата отпред, след което сложи широк кожен колан около кръста си.

— Просто се чудех — отвърна тя.

— Ревност ли долавам, Фелисия? — попита Алек, като се отпусна върху един стол. Необходими му бяха само четири бързи движения, за да обуе чорапите и ботушите си. Той се изправи и тръгна към леглото. — Не се притеснявай за верността ми към теб — каза той, докато вземаше двете писма и ги прибираще в пояса си. — Ти си най-красивата ми любовница и все още не си ми омръзнала. Що се отнася до лейди Лохли, тя най-вероятно е някое кокалесто, беззъбо плашило! Да се надяваме, че все пак притежава някои качества, които да ми помогнат да ѝ намеря съпруг.

„Все още не си ми омръзнала.“ Тези думи се забиха в съзнанието на Фелисия. Тя се чудеше дали някога на Алек нямаше да му омръзне

да се занимава с нея и мисълта, че това можеше да се случи, я тревожеше.

— Ще се моля да се завърнеш възможно най-бързо — каза тя с изкусителна усмивка. След това се протегна лениво с надеждата да го прелъсти. Искаше ѝ се Алек да остане малко по-дълго. — Ще ми липсваш. Вече започвам да копнея по теб.

Докато Алек гледаше как Фелисия се извива като змия в леглото, се сети, че преди Марлоу да почука на вратата, не беше се защитил. Ако слугата му не го беше прекъснал, любовницата му вече може би щеше да е забременяла.

— Това ще направи следващата ни среща още по-сладка — отвърна той, но съмнението не го напускаше. Тя го беше докарала почти до лудост с опитните си устни и закачливия си език, а такова нещо му се случваше за първи път с Фелисия. Къде се беше научила да възбужда мъжете по такъв начин? И от кого? — Довиждане, Фелисия. — Той махна с ръка и тръгна към вратата.

— Какво? Няма ли да ме целунеш?

— Когато се върна — отговори той през рамо. — Чакай ме, както си сега.

Раздразнена, че не беше успяла да го задържи, че не беше получила дори една целувка, Фелисия направи нещо, което се бе зарекла никога да не прави. Тя го заплаши.

— Ако ми стане скучно, Алек, може и да се върна в Лондон. В крайна сметка, има и други, които желаят вниманието ми, като например Уитфийлд — каза тя, защото знаеше, че Алек не обичаше този човек.

Алек сложи ръка на бравата и се обърна, за да погледне любовницата си.

— Ти си свободна жена, Фелисия. Можеш да правиш каквото си искаш. Ако искаш друг мъж — включително и Уитфийлд, — можеш да отидеш при него. Няма да те спра. Но знай, че ако решиш да си тръгнеш, никога повече няма да се върнеш. Решението е твое.

Без да ѝ даде възможност да му отговори, той излезе от спалнята. Докато двамата с Марлоу вървяха по коридора към стълбището, Алек даде инструкциите си на иконома.

— Събери дрехите, които съм нагласил. Знаеш от какво друго ще имам нужда. Но преди да влезеш в спалнята ми, почукай. В противен

случай може да се окажеш с бронзова урна на главата вместо шапка. Лейди Емори каза, че желае да остане. Тя има моето разрешение за това, но докато ме няма, искам да бъде преместена в друг апартамент. Ако обаче тя реши да си тръгне по причина различна от болест или смърт, а след това пожелае да се върне отново тук, забранявам да я пускате в Монтбърн. — Той забеляза озадачения поглед на слугата си. — Не се притеснявай от тази жена. Просто дръж вратите затворени пред нея.

— Ще направя всичко по силите си, сър.

— Знам, Марлоу. А сега предай на пратеника на краля, че след малко тръгвам, за да изпълня дълга си. Аз ще отида да се погрижа да натоварят допълнително провизии.

По здрач Алек напусна замъка Монтбърн, придружен от петдесетте войни на краля. След по-малко от час цялата група бе прекосила границата с Шотландия. Докато жребецът му галопираше напред, Алек се удиви защо се беше разбързал. Някаква странна сила го караше да препуска напред в тъмнината и вместо за любовницата си да мисли за лейди Лохли. Каква беше тя — грозница или красавица? След няколко дни щеше да узнае.

ГЛАВА 2

*Замъкът Лохли, Северна Шотландия
юни 1610 година*

Един ястреб се рееше с широко разперени криле над крепостта на клана Морган. Седнала на дънера на едно повалено дърво, Чандра Морган гледаше красивата птица. Големите криле се свиха и Чандра се напрегна. Погледът ѝ проследи птицата, която се стрелна надолу към нищо не подозиращата си плячка — една лястовичка, която бе пресякла пътя на ястреба. Завладяна от драмата, разиграваща се в небето, Чандра се молеше малката птичка да се измъкне на хищника.

Ястребът се насочи към плячката си с разтворени нокти, но лястовичката подскочи първо нагоре, а след това надолу и се измъкна от първата атака. Ястребът продължи да я преследва. Лястовичката размахваше отчаяно криле, опитвайки се да избяга от преследвача си. На няколко метра пред двете птици имаше група дървета. Изтощена от полета, малката птичка се спусна — в прикритието на дърветата.

— Тя избяга, Девин! — извика радостно Чандра, докато ястребът кръжеше над върховете на дърветата. След малко хищната птица отлетя на север и бързо изчезна от погледа ѝ. — Дамата птица избяга. — Девин Морган се разсмя. Три години по-голям от нея, третият ѝ братовчед Девин беше неразделен другар на Чандра още от детството ѝ. — Ти ми се присмиваш — обвини го тя.

— Оттук е трудно да се каже дали това създание е мъжко или женско, но да, то се спаси. — Кафявите му очи я огледаха. — Ти се сети за легендата. Защо?

— Не знам — отвърна тя и сви рамене. — Сетих се, докато наблюдавах ястреба. Говори се, че ако крилатият ловец се появи над замъка, това е лоша поличба.

— Ако това беше вярно, почти всеки ден трябваше да ни сполетяват нещастия. Това е само мит, Чандра. Легендата е напълно безсмислена. — Порив на студения вятър накара игличките на

боровите дървета да зашумолят; Чандра потръпна. — Студено ли ти е? — попита той.

Чандра реши, че реакцията ѝ беше предизвикана не от внезапното застудяване на въздуха, а от лошото предчувствие, което я беше обзело. Тя обаче знаеше, че ако каже това на Девин, той ще ѝ се изсмее, а след това ще ѝ каже, че лошото ѝ предчувствие се дължи на разговора им за легендата и че тя е твърде суеверна. След това пък тя трябваше да се съгласи с него, тъй като наистина беше твърде суеверна. Колкото и да се беше опитвала, никога не бе успяла да преодолее мистериозното чувство.

Реша да не споделя мислите си с Девин и сложи карираното си шотландско наметало върху главата. Платът се спусна по раменете ѝ и тя отново огледа небето. Черни облаци се събираха наблизо. Тя реши, че се държи глупаво и детински и бързо отдаде тревогата си на приближаващата буря.

— Пак ще вали като из ведро. По-добре да си събираме нещата и да тръгваме, преди да сме се измокрили до кости.

Девин забеляза, че тя все още е обзета от тревоги, причинени от старата легенда на клана Морган, но се изправи.

— Да, трябва да се връщаме. — Той протегна ръка към Чандра. — Не може предводителката на клана Морган да се появи пред всички мокра като кокошка — подкачи я той, за да подобри настроението ѝ. — Водачът трябва да бъде силен и неумолим. А ако не е такъв, поне трябва да изглежда така. Пък и ако те вали студен дъжд, може да настинеш. Този суров климат не е здравословен за нежна дама като теб.

— Ти ми се подиграваш, Девин. — Тя игриво го плесна по протегнатата ръка. — Ако не ме забавляваше толкова много, аз като твоя предводителка щях да те изгоня завинаги от клана. Но тъй като ти притежаваш способността да ме накараш да се смея, ще те оставя до себе си. — Усмивката ѝ изчезна и беше заменена от меланхолично изражение. — Напоследък не ми се случва често да бъда весела.

Девин не можеше да не забележи меланхоличното изражение на Чандра. Очите ѝ се изпълваха със сълзи, които тя се опитваше да скрие. Момчето знаеше, че братовчедка му си е спомнила за баща си, когото толкова много бе обичала. От преждевременната смърт на Колан Морган естествената жизнерадост на Чандра бе изчезнала.

Скръбта ѝ и допълнителните задължения като водачка на клана Морган я бяха докарали до депресия. Тя искаше да бъде добра предводителка, надяваше се да оправдае доверието на покойния си баща, но Девин знаеше, че не беше уверена в себе си. На всичко отгоре и постоянната намеса на чичо ѝ не ѝ позволяваше да затвърди позициите си и на Девин му се искаше чичо ѝ да си държеше устата затворена.

Според него Седрик — той нямаше пряка роднинска връзка с Девин — беше жаден за власт мъж, на когото не можеше да се вярва. Но той не смееше да изрази мислите си, защото Чандра уважаваше чичо си и дори търсеше съветите му. Девин не знаеше защо. Но ако кажеше нещо лошо за Седрик, Чандра щеше да се ядоса, а Девин нямаше желание да изпитва последствията от избухливия ѝ характер и острия ѝ език. Щеше да бъде накълцан на кайма!

Той се вгледа по-внимателно в братовчедка си. Обичаше Чандра повече, отколкото тя можеше да си представи, и сега осъзна, че трябва да направи нещо, за да повдигне настроението ѝ, да не я остави да изпадне в поредната депресия.

— Ха! — извика той и в очите му се появи палаво пламъче. — Значи за теб съм шут, така ли? — Той взе три здрави пръчки от земята. — Искаш ли тогава да жонглирам за теб? — Трите половинметрови пръчки излетяха във въздуха. Докато ги гледаше как падат към земята, Девин се наведе и сложи ръце върху главата си малко преди те да се ударят в гърба му. — А сега какво? — попита той, когато видя, че в очите на Чандра отново се появяват весели пламъчета. — Знам. Ще се превъртя за милейди. — Той не искаше да поставя нито нея, нито себе си в неудобно положение, затова взе задния край на дългото до коленете му наметало, прокара го между краката си и го затыкна в колана си. — Готова ли си? — попита той, докато потриваше ръце.

Чандра едва се сдържаше да не се разсмее, докато гледаше как Девин подскача трوماво из малката полянка. Тя забеляза накъде се беше отправил той и премина.

— Девин! Внимавай за... — Твърде късно! Той изчезна зад ръба на една малка долчинка. Чандра се затича натам. Когато стигна до мястото, на което беше изчезнал братовчед ѝ, тя спря и се взря надолу. — Девин?

— Можеше да ме предупредиш по-рано — тросна се той, докато се измъкваше иззад някакъв храст. Изправи се и огледа краката си, по които се виждаха одрасквания. — Ще ми останат белези за цял живот, а дори не можах да накарам милейди да ми ръкопляска. Толкова усилия за нищо.

Смехът на Чандра се разнесе над полянката.

— Девин, ти си глупак — каза тя, когато спря да се смее. Босите крака на братовчед ѝ се забиваха в пръстта по склона на долчинката и тя му подаде ръка, за да му помогне да излезе на ръба. — Един прекрасен и грижлив глупак.

Девин си пое дълбоко дъх, но се закашля, обърна гръб на Чандра и се облегна на едно дърво. Пръстите му се впиха в грубата кора, докато най-накрая пристъпът не премина.

— Защо се изтощаваш толкова? — попита го Чандра с укор в гласа. Истината беше, че тя не се ядосваше на Девин, а на себе си. Не трябваше да му позволява да се натоварва толкова, след като само преди две седмици бе станал от леглото, при това отслабнал с цели десет килограма от боледуването. — Знаеш, че все още не си се възстановил. — Студеният вятър отново засвистя между боровете. Чандра вдигна очи към небето и видя, че то е покрито с тежки, сиви облаци. — Ела, трябва да се приберем, преди да завали.

Девин се изправи и погледна братовчедка си. На лицето ѝ беше изписана загриженост, но тревогата ѝ не беше за самата нея, а за него. На устните му се появи лека усмивка.

Кашлицата ми е дребен проблем — заяви той, като си пое дълбоко дъх. — Здрав съм като бик. И за да ти го докажа, ще се състезавам с теб кой ще стигне пръв до замъка.

Девин се затича към вековната каменна крепост, разположена на отсрещния хълм. *„Дяволите да го вземат!* — помисли си Чандра. — *Ще се убие, ако продължава така“.*

Придърпа роклята между краката си и я затъкна в пояса си. Свободните краища на наметалото ѝ бяха отхвърлени през рамото и оставаха зад нея. Тя се затича след братовчед си през малката горичка и надолу към оголения склон на хълма.

Беше изминала около една четвърт от пътя, когато успя да го изпревари и се затича по-бавно.

— Ще се надбягвам с теб, но само до онези скали каза тя и посочи към няколкото канари в подножието на хълма.

— Става — отвърна на пресекулки Девин. — Но само ако тичаш бързо като вятъра. Ти задържаш, Чандра. Не е честно да загубиш нарочно.

За да ѝ покаже, че говори сериозно, Девин се напрегна и затича по-бързо, оставяйки я на около две крачки зад себе си. Уверена повече от всякога, че така братовчед ѝ наистина ще се убие, Чандра реши да прекрати надбягването. Бяха само на няколко метра от скалите, когато тя го задмина със скоростта на сърна.

— Загуби! — извика тя през рамо, когато стигна до целта си. — Предай се!

Девин се спря, хвана се за скалите и започна да си поема дъх на пресекулки. Тревогата на Чандра нарасна. Разумът ѝ нареди на краката ѝ да спрат, но инерцията я отнесе отвъд скалите, надолу по един стръмен склон, чак до равнината.

Звукът на конско цвилене изпълни ушите ѝ. Чандра се обърна и видя чифт големи, черни копита, издигнати на няколко сантиметра над главата ѝ. До ушите ѝ долетя звучна ругатня, докато ездачът се опитваше да овладее животното с рязко дръпване на юздата. С опулени очи конят се подчини на командата и копитата му стъпиха на земята на по-малко от метър от момичето.

Сините очи на ездача се втренчиха в Чандра.

— Момиче — изръмжа той през зъби, — толкова малко ли обичаш живота, че търчиш безцелно из тези ужасни хълмове, без да мислиш за безопасността си? Можех да те стъпча!

„Саксонец! — помисли си на галски момичето. Погледът ѝ се премести от англичанина, който я бе заговорил, към следващия го отряд. — *Света Богородице! Нападнати сме!*“ Как трябваше да постъпи?

— Отговори, момиче! — изрева водачът. — Да не си малоумна? Само това може да обясни безразличието ти към собствения ти живот. — Той огледа гъстата ѝ червена коса, която се спускаше свободно по раменете ѝ и идеалните черти на лицето ѝ. Най-накрая погледът му се плъзна по женствените ѝ форми и се спря с интерес върху изящните ѝ крака. — Въпреки че не мога да разбера как изобщо някой може да оцелее в тази ужасна страна.

Неколцина от мъжете зад него се изсмяха и устните на мъжа се разтеглиха в широка, равна усмивка. „Това е самият дявол“ — помисли си Чандра, въпреки че не можеше да отрече, че е привлекателен.

Мъжът беше облечен в кожени дрехи, имаше широки рамене и стройни бедра. И беше много висок, или поне на нея така ѝ се струваше. Косата му беше гъста и черна като ебонит. Чертите на лицето му, изящни като на статуя, сякаш бяха изваяни от майстор скулптор. Той беше по-красив и от самия Луцифер.

Чандра изпита изкушение да се прекръсти, но се спря навреме. Тя се страхуваше от този човек, но не го показва. Докато гледаше към мъжа, който бе обидил страната ѝ и самата нея, вятърът засвистя отново и първите дъждовни капки паднаха върху земята.

Мъжът потръпна и сега бе ред на Чандра да се усмихне. Англичанинът изруга, оправи шлема на главата си и се уви по-плътено в тежкото си палто.

— Не съм малоумна — отвърна тя с тих и спокоен глас, без да свежда глава. — Аз съм Морган и тичам на воля из тези хълмове, като всички от клана Морган. Не аз, а ти, саксонецо, не мислиш за живота си и за живота на онези, които те следват. Ако не си тръгнете веднага, ще останете завинаги в „тази ужасна страна“. Махайте се, или лешоядите скоро ще гложат костите ви.

Алек погледна към момичето, което бе заплашило него и хората му със смърт и се намръщи. Не знаеше с какво може да им навреди сама. Едва ли можеше да им направи нещо. Смелостта ѝ го заинтригува, красотата ѝ го заплени и той си помисли, че ако му се наложи да остане по-дълго в тази дяволска страна, с удоволствие щеше да вземе едно толкова жизнерадостно момиче като нея в леглото си. „Не — поправи се той, — само нея“.

Погледът му се плъзна за втори път по гладките ѝ крака и той си представи как те се увиват около кръста му, докато стройните ѝ бедра се извиват под неговите. В страна с такъв неприятен климат нямаше да бъде зле да има до себе си едно меко женско тяло, което да го топли нощем. Истината беше, че макар младото момиче пред него очевидно да беше от селско потекло, то го възбуждаше, Фелисия нямаше да се разтревожи за нещо, за което нямаше как да разбере.

— Съжалявам, момиче, но лешоядите ще трябва да си намерят друга храна, защото нито аз, нито хората ми смятаме да им уреждаме банкет. Нито пък можем да напуснем тези земи. Поне не преди да съм свършил кралската работа, по която съм тук. Кажете ми това ли е замъкът на лейди Лохли?

— Какво искате от нея? — попита Чандра и го огледа недоверчиво.

— Както вече казах, тук съм по кралска работа. Лейди Лохли ще бъде първата, която ще научи за какво съм дошъл. Но когато я информирам за мисията си, искам да подновя запознанството си с теб. Как се казваш?

Мъжете най-близо до него се разсмяха и Чандра се вцепени. Английски свине! Тя ги погледна с омраза.

— Морган! — отвърна най-накрая троснато тя.

Алек присви устни.

— Морган — интересно име, но не много оригинално.

— Но си е нейно — каза Девин, който се бе появил междувремето. Той бавно слезе по склона и застана до братовчедка си. — А също така е и мое. Ти как се казваш, саксонце?

Погледите им се срещнаха и двамата се огледаха внимателно. След това новодошлият постави ръка около раменете на момичето. За Алек този жест означаваше, че двамата са женени или поне сгодени. За негова изненада, това го разочарова. Той отново огледа момчето пред себе си. Девин го гледаше предизвикателно. Алек знаеше, че лесно ще успее да се справи с него и да му открадне момичето, но в момента имаше много по-важна работа.

— Извинете лошите ми обноски — каза той и кимна леко. — Аз съм покорният кралски слуга граф Монтбърн. Тези господа с мен са войници на краля. А сега, ако ни извините, ще отидем до замък, за да се видим с лейди Лохли.

— Но тя няма да ви приеме! — възкликна Чандра.

— Тогава ще я чакаме в голямата ѝ зала и ще се храним с храната ѝ, докато не ни даде аудиенция. Желая ви приятен ден.

Чандра не изпусна от поглед групата мъже, които бавно преминаха покрай нея и Девин. По команда от мъжа, който се бе нарекъл Монтбърн, конниците едновременно тръгнаха в галоп по голия склон. Момичето осъзна, че внезапната смяна на хода трябваше

да покаже безстрашието им. Те може и наистина да бяха смели, но бяха и глупави, защото Чандра бе сигурна, че чичо ѝ бе наблюдавал цялата сценка от бойниците на замъка.

Един грешен ход и всички англичани щяха да бъдат мъртви.

— По-добре да се връщаме в замъка — каза Девин.

— Да — отвърна тя, без да сваля очи от мъжа, който се бе обявил за пратеник на Джеймс. Дъждът се усилваше. — Хайде, имаме работа.

Когато Чандра и Девин се промъкнаха през тайния проход, чийто вход бе скрит зад купчина скали, навън вече валеше силно. Коридорът водеше до мазите на северната кула, чието спираловидно стълбище ги отведе до външната стена на замъка.

— Върви да се преоблечеш — нареди Чандра на братовчед си, докато прескачаше запасите от зърно и храна по пътя си към водещата към вътрешния двор врата.

— Какво смяташ да правиш със саксонаца и хората му? — поинтересува се братовчед ѝ.

— Ще отида да намеря Седрик. Той сигурно ще знае как да постъпим.

— Ако вече не ги е избил — отвърна Девин. — Пази се, Чандра. Не го оставяй да те убеди да действаш прибързано.

— Няма — обеща тя, без да пропуска предупредителното му изражение. Въпреки че често търсеше съветите на чичо си, Чандра невинаги се вслушваше в тях, въпреки че Девин, изглежда, мислеше точно обратното. Онова, което братовчед ѝ бъркаше с липса на увереност, беше всъщност нуждата ѝ да действа разумно във всяко едно начинание. Ако понякога губеше търпение с Девин, то беше, защото се страхуваше да не застане между братовчед си и чичо си, които бяха в постоянна опозиция един на друг. Девин смяташе, че тя фаворизира чичо си, но това не беше така. Чандра знаеше какво мисли Седрик за англичаните и затова щеше да обмисли внимателно съвета, който той щеше да ѝ даде и едва тогава щеше да действа. — Само се моли да не съм закъсняла.

Сложила наметалото върху главата си, за да се предпазва от дъжда, тя вдигна полите на роклята си и излезе бързо през тежката дървена врата в основата на кулата, която водеше към вътрешния двор. Когато стигна до каменните стъпала за бойниците, се затича по тях до върха и отиде до мястото, на което се намираше чичо ѝ. Със зачервено

лице Седрик крещеше на английския разбойник, който чакаше недалеч от замъка. Чандра застана така, че да не може да бъде видяна от стоящите долу конници и се заслуша в размяната на реплики.

— Лейди Лохли не желае да ви приеме — заяви Седрик. — Разкарайте английските си кожи обратно през границата, докато все още можете.

— Удивявам се, сър — извика в отговор Алек, — че знаете какво мисли лейди Лохли, след като не сте напускали мястото си, откакто слязох от онзи хълм. Тук съм по заповед на краля и трябва да предам писмо от него за лейди Лохли. Единствено тя може да прочете първа писмото. Затова ви предлагам да повикате водачката си и да ѝ предадете, че трябва да се видя по важна работа с нея.

— Ако е толкова важно, можете да влезете в замъка сам. За мен ще бъде удоволствие лично да занеса писмото на водачката ни.

Алек огледа мъжа, който, изглежда, не беше по-възрастен от него с повече от четири или пет години. Монтбърн беше сигурен, че ако влезеше сам в замъка, никога нямаше да излезе жив оттам. Той си представи как лейди Лохли получава писмото на краля сложено върху поднос до главата му.

— Не е чак толкова важно — отвърна той със студена усмивка. — Ако вляза, ще вляза с хората си. А сега намерете лейди Лохли и ѝ предайте съобщението ми. Няма да напусна тези езически земи, преди да се видя с нея.

— Проклети да сте! — изкрещя раздраженият Седрик. — Казах ви да се махате! — Англичаните не се помръднаха от местата си. Седрик извади меч си от ножницата на гърба си и го вдигна над главата си. Един отряд стрелци се завтекоха към бойниците, насочиха лъковете си към групата конници в подножието на стената и зачакаха заповед за стрелба. — Пригответе се да умрете! — извика Седрик.

Чандра се стресна. Тя искаше англичанинът и хората му да напуснат земите ѝ, но не искаше да ги убива. Ако Монтбърн наистина беше пратеник на Джеймс и кланът Морган го убиеше, гневът на краля щеше да се стовари върху нея и поданиците ѝ. Щеше да стане същото като с клана Грегор, който, по заповед на Джеймс, бе лишен от владенията си, а името му бе заличено — и всичко това само заради непокорството му пред короната. Чандра се страхуваше, че подобна съдба може да сполети и нейния клан. Тя не можеше да позволи

подобно нещо. Не и след като баща ѝ се бе закълел във вяроност на краля.

— Чичо! — извика тя, като внимаваше да не бъде чута от англичаните. — Прекрати враждебните действия.

Седрик се обърна към нея. Тъмните му очи я огледаха, след което той даде знак с ръка на хората си. Приблужи до Чандра по мокрите камъни.

— Те са навлезли в нашите земи и отказват да си тръгнат. Има само един начин да ги изгоним. Преди да падне нощта, всички ще бъдат заровени в земята.

— Водачът им твърди, че е изпратен от краля. Ако е така и ги убием, ще бъдем наказани жестоко от Джеймс. Няма да можем да се защитим от армията, която той ще изпрати срещу нас, за да отмъсти за тяхната смърт. Не искам да видя хората си изклани само заради един човек.

— Той не е сам, поне петдесет са!

— Един или петдесет, няма значение. Те са изпратени от Джеймс.

Седрик стисна зъби.

— Тогава какво искаш да направя?

Чандра усещаше гнева му, знаеше, че той жадува за кръв, защото мрази англичаните и Джеймс, но не можеше да позволи целият ѝ клан да бъде унищожен заради горещата кръв на чичо ѝ.

— Кажим им, че ще отидеш да потърсиш лейди Лохли и да поискаш аудиенция от нея. Остави ги да чакат на дъжда, докато се смрачи, след това ги пусни да влязат в замъка. Дай им сладкиши и каша. Не им давай вино, а само вода. Когато му дойде времето, ще се появя като лейди Лохли.

— Ако това е желанието ти, така да бъде, но нашите хора ще бъдат въоръжени и готови. Ако само един англичанин направи грешен ход, всички ще бъдат изклани.

— Въоръжи хората, чичо, но овладей гнева си. Не искам кръвопролития, ако могат да бъдат избегнати. Такива са заповедите ми.

Седрик се запъти към стената. Както му бе наредила Чандра, той информира англичаните, че ще потърси лейди Лохли, за да поиска аудиенция, и че докато не получи разрешението ѝ, кралските пратеници ще останат пред замъка.

— Гостоприемството ви е ненадминато — извика в отговор Алек.
— Не може ли поне да ни подслоните от студения дъжд?

— Ако не желаете да изчакате, Англия е натам — тросна се Седрик и посочи на юг. — В противен случай можете да останете по местата си. — Той се отдалечи от стената и даде знак на стрелците да отстъпят от местата си, след което отново отиде до Чандра. — Часовите ще държат под око тези свине — каза той. — Може да съжаляваш, че не ги избихме, когато имахме възможност. Твоето решение застрашава всички ни. Няма ли да размислиш?

— Не, чичо. Решението ми е окончателно.

— В такъв случай, отговорността за всички последствия носиш само ти — каза той на висок глас, за да го чуят стоящите най-близо до тях. Очевидно искаше хората да знаят, че се е противопоставил на решението на Чандра. — Ще отида да приготвя войниците ни, за да съм сигурен, че никой от нас няма да свърши живота си преждевременно.

Чандра наблюдаваше чичо си, който тръгна надолу по каменните стълби. Знаеше, че Седрик е недоволен от решението ѝ, но при дадените обстоятелства не ѝ оставаше друг избор. Не искаше да разгневява Джеймс.

— Не оставяй думите му да те разтревожат. — Девин сложи нежно ръка върху рамото ѝ. — Зад тези стени живеят повече от двеста души от клана Морган. Саксонецът разполага едва с петдесет души. Няма причина за безпокойство.

— Освен това, че в крайна сметка англичаните ще влязат вътре при нас. Точно това е, което ме безпокои, Девин. Страхувам се, че ако Седрик реагира прибързано на някоя дума или действие на този Монтбърн, ще настъпи истинско клане.

Братовчед ѝ се намръщи.

— Да — каза той. — Доколкото познавам чичо ти, всички англичани ще бъдат избити.

— И ние също — заяви Чандра, която отново се сети за краля. — Може би ще бъде най-добре отново да напомня на Седрик и останалите да сдържат гнева си.

Тя тръгна по стълбите и Девин я последва.

— Ами саксонецът? — попита той. — Ако го накараш да чака твърде дълго, няма ли и той да се ядоса?

— Уверена съм, че ще се разгневи, Девин. Особено след като има толкова високо мнение за Шотландия. Малкият престой сред природните стихии ще го накара да се затъжи още повече за любимата си Англия. Възможно е, когато най-после му отворим вратите, той вече да си е заминал.

— А може и да е останал.

— Това е риск, който съм готова да поема.

По здрач огромните врати, които водеха към замъка Лохли, се отвориха бавно. След като бе чакал с часове под студения дъжд и бе гледал само сивата каменна крепост и потискащия пейзаж, Алек видя как един дребен, но набит мъж излезе от замъка. Беше в шотландска поличка в цветовете на клана Морган — комбинация от зелено, жълто и червено. Отпрати се към чакащите англичани, като прескачаше локвите, които осейваха мократа земя като миниатюрни езерца.

— Водачката на клана Морган се извинява за закъснението и ви пожелава добре дошли сега — каза той, когато спря пред Алек. — В голямата зала има храна за вас и за хората ви.

„Сега“. Думата се взриви в съзнанието на Алек и той стисна зъби. Той се втрени с презрение в мъжа, защото едва сдържаше гнева си. Дрехите му бяха подгизнали, по гърба му се стичаха струйки дъждовна вода; Алек беше премръзнал до мозъка на костите си. И без това ниското му мнение за Шотландия се беше влошило още повече. Той с раздражение си помисли, че хората тук са груби, тъпи провинциалисти и реши, че мъжът пред него трябва да получи един урок по цивилизованост, но засега отказа да се държи толкова неучтиво, колкото клана Морган, и овладя емоциите си.

— Благодаря ти, добри човече. Моля те, води ни.

Дребният шотландец се завъртя кръгом и даде знак на стражите край портала. Алек и войниците му последваха човека по подвижния мост и вратата и влязоха зад първата редица защитни стени. Докато колоната от англичани преминаваше през втора врата към втората защитна стена, Алек усещаше, че поне сто чифта очи ги наблюдаваха от бойниците и каменните стълби, водещи към стените на замъка, както и от периметъра на двора. Шотландците бяха тежко въоръжени, никой от тях не напускаше поста си и не сваляше ръка от оръжието си. Цялата сцена не вещаеше нищо добро за Алек и хората му.

Конниците спряха близо до конюшните и предпазливо слязоха от седлата си. След това двайсет и пет войника последваха Монтбърн до входа на залата, а другите останаха да се погрижат за конете. Когато мина през старата врата, Алек забеляза, че залата е твърде празна, но беше сигурен, че и сега го наблюдават. Огледа отново залата и забеляза, че вътре е чисто. Обзавеждането обаче можеше в най-добрия случай да бъде наречено мизерно.

Покрай дългите каменни стени бяха наредени дървени маси без покривки. До тях бяха поставени дървени пейки, чиито груби седалки изглеждаха опасно твърди. За миг Алек си помисли за ордата от голокраки мъже, които обитаваха това място и бяха защитени единствено от поличките си. Без съмнение краката и задниците им бяха осеяни с белези от треските, които ги посрещаха всеки път, когато сядаха да се хранят.

Приборите също не бяха по-добри. Вместо калай или сребро, на масите имаше омазнени дървени купи и напукани дървени лъжици. Не се виждаше и едно парченце храна. Подобно на хората си, Алек също беше уморен, измокрен и гладен, но не се изненада, че не го очакваше обилна вечеря. Там, където се проявяваха лоши обноси в една област, сигурно щяха да бъдат проявени и в друга. Мнението му за шотландците се затвърди — те бяха и винаги щяха да си останат — диваци.

— Настанете се на една от тези маси — каза човекът, който ги бе ескортирал до замъка. — Храната ще ви бъде поднесена скоро.

— А лейди Лохли? — попита го Алек. — Ще я видим ли скоро?

— Нямам никаква представа. Тя има да урежда дела, свързани с клана. Предполагам, че когато свърши с тях, ще ви приеме. Вървете да си намерите място. — Мъжът се отдалечи, без да каже нито дума повече.

Монтбърн стисна зъби и даде знак на хората си да седнат на пейките. В същия момент външната врата се отвори и останалите му войници влязоха в залата, като отърсваха водата от дрехите си и се присъединиха към колегите си. Един от тях обаче отиде при Алек.

— Конете са измити, напоени и нахранени, сър — уведоми го сър Джон Фарел, когато седна до него. Тъмнокъфявите му очи огледаха масите. — Хубаво щеше да бъде, ако можех да кажа същото и за нас.

Алек погледна рицаря. Той още не бе навършил трийсет, а беше един от най-верните войници на краля.

— И аз си помислих същото — съгласи се с него Алек. След това попита: — Какво мислиш за всичко това?

Фарел огледа празната зала.

— Тревожа се. Онзи мъж на стената, изглежда, имаше голямо желание да пролее английската ни кръв. Няма да се изненадам, ако докато вечеряме, той и останалите ни нападнат.

— Съгласен съм със Джон. Кажи на хората си да си държат очите на четири, защото скоро може да ни се наложи да се измъкваме оттук с бой. В противен случай тази дупка може да се окаже нашата гробница.

— Те ще бъдат подготвени за всичко — обеща рицарят. — Аз също.

— Това ми стига. — Алек развърза нервно връзките, които държаха палтото му. — Да се надяваме, че поне ще ни дадат достатъчно време, за да напълним стомасите си и да възстановим силите си. — Той огледа задната част на залата. — Това безкрайно чакане изчерпва търпението ми. Сами ли трябва да си приготвим храната?

В другия край на залата Чандра Морган се взря иззад ръба на каменната стена, която отделяше голямата зала от кухнята. Когато погледът ѝ се спря върху мъжа на име Монтбърн, тя забеляза, че той погледна за кратко в посока към нея.

— Чудя се за какво ли си говорят — каза Девин, който наблюдаваше двамата англичани над рамото на братовчедка си. — Интересно ще бъде да разберем.

— Да — съгласи се тя и се намръщи леко. След това се усмихна. — Но не би трябвало да бъде твърде трудно да разберем. — Тя се обърна към Девин. — Готова ли е храната?

— Да. Котлите стоят на задните маси от един час. Кашата изстина и се втвърди и сега прилича на кал.

— Добре. — Чандра се взря още веднъж зад стената и видя как англичанинът сваля напоеното си от дъжда палто и го хвърля върху една незаета маса. Вода започна да се стича от палтото върху пода. Монтбърн свали шлема от главата си и го хвърли върху палтото, след

което прекара пръсти през дългата си мокра коса. — Тези арогантни саксонци не заслужават нищо по-добро.

Само преди един час, докато англичаните бяха чакали под дъжда, кланът Морган се бе веселил в същата тази зала. Масите се бяха огъвали под тежестта на подноси с месо, купи със зеленчуци и грах. Кафяв хляб и сирене бяха преминавали от ръка в ръка, последвани от сушени плодове. Вино и бира се бяха лели в изобилие, но никой не бе пил твърде много.

Когато всички се бяха нахранили, залата бе почистена, покривките — свалени от масите, новите пейки подменени със стари. Не бе останала и следа от разкошната вечеря, освен може би леката миризма на печено месо.

— Кажи на жените да поднесат котлите и сладкишите. Време е да нахраним гостите си.

— Ние ли? — попита Девин. — Нали нямаш намерение да прислужваш лично на саксонците?

— Напротив, точно това смятам да направя.

— Чандра, трябва да се увериш, че като го правиш, не се поставяш в опасност.

— Той не знае коя съм аз, така че не виждам какво може да ме заплашва. Той и хората му са изморени и вероятно няма да внимават какво говорят. Може би ще успея да разбера какво търси той тук. — Тя погледна към другия край на завесата, където чичо ѝ се спотайваше в сенките, а зад него стояха четири дузини бойци. — Пък и Седрик го гледа както ястреб гледа заек. Англичанинът не е глупак. Той знае, че го наблюдаваме. Няма да има проблеми — не точно сега.

Девин се вгледа в братовчедка си. Той бе забелязал интереса на англичанина към нея. Очевидно Монтбърн смяташе Чандра за обикновено момиче, което след малко увещания може да използва за развлечение. Ако Седрик усетеше това, английският разбойник скоро щеше да бъде кастриран.

— Искам да те предупредя за нещо, братовчедке прошепна ѝ той. — Саксонецът те гледа похотливо, затова, когато си близо до него, не му давай да те докосне. Чичо ти няма да позволи подобни волности. Внимавай, ако не искаш в залата да настане кървава баня, каквато кланът Морган не помни.

Похот? Думата отекна в съзнанието на Чандра. Докато гледаше как Девин се отправя към кухнята, за да нареди на жените да поднесат храната, тя размишляваше върху думите му.

Разбира се, Чандра бе забелязала интереса в очите на англичанина по време на първата им среща, но бе решила, че той е по-скоро проява на мъжката му суета. Думите му за подновяване на запознанството им бяха изречени с прелъстителен тон, който не бе останал незабелязан от никого, но въпреки това Чандра бе сметнала, че те бяха предназначени да забавляват хората му.

Погледът на Чандра отново се спря на саксонеца и тя го огледа внимателно. Не можеше да отрече, че е красив мъж. Но беше и надут. Той ѝ приличаше на петела, който се разхождаше в двора пред вратата на залата, надуваше се арогантно и грачеше на висок глас. Когато го чуеха, кокошките се втурваха към противоположни краища на двора, защото инстинктивно усещаха какво им предстоеше, но по-глупавите изстрадваха последствията. Чандра знаеше достатъчно, за да се държи настрана от англичанина. Девин не трябваше да се притеснява в това отношение.

Когато жените се събраха до нея, Чандра им нареди да се вслушват в разговорите на англичаните.

— Ще ми казвате за всичко, което чуете. — И запомнете, аз лично ще прислужвам на високия мъж с черната коса и сините очи. — Тя взе едно котле и един черпак и излезе иззад каменната стена, последвана от жените.

Алек вдигна очи и видя редицата жени, които бяха тръгнали към него, водени от красавицата, която едва не бе стъпнал с коня си.

— Най-после — обърна се той към сър Джон, без да сваля очи от момичето, което отново бе предизвикало интереса му. Червената ѝ коса го караше да се пита дали и страстта ѝ беше толкова огнена. След това той огледа идеалните черти на лицето ѝ и се зачуди какъв ли щеше да бъде вкусът на изкушаващите ѝ устни, ако се озовяха под неговите. Вниманието му се насочи към стройното ѝ тяло и той забеляза, че тя се движи с естествена грациозност, каквато не бе виждал у никоя англичанка. Дива и непокорна, тя много приличаше на родната си страна и Алек реши, че ще му бъде много забавно да я укроти. Но момичето без съмнение вече беше сгодено, а той не можеше да си

позволи да си навлече гнева на шотландските диваци, защото това означаваше сигурна смърт за него и за хората му.

С ъгълчето на окото си Монтбърн забеляза, че сър Джон отива към масата, и направи същото. Седна с гръб към стената и зачака вечерята си. Малко по-късно, за негова изненада и удоволствие, червенокосата красавица застана зад него. Алек ѝ се усмихна с онази си усмивка, за която знаеше, че кара повечето жени да припаднат. За негово учудване, момичето, изглежда, имаше имунитет към чара му. Тя го изгледа с безизразен поглед и усмивката му бавно изчезна. Черпакът се потопи в котлето и Чандра сипа голяма порция студена каша в чинията му. Когато видя отвратителната храна, Алек направи гримаса.

— Какво е това?

— Овес — отвърна тя, докато друга жена слагаше чиния пред него. — А това са овесени сладкиши.

Алек не можеше да не се запита дали кланът Морган не живееше само на зърно. Това не беше за вярване, особено след като лекият аромат на печено месо все още се усещаше във въздуха и той предположи, че овесените ястия са били приготвени специално за неканените гости. Погледът му се спря върху голямата чиния пред него, съдържанието, на която много приличаше на купчина кръгли, плоски камъни, след което се отмести към собствената му купа. След няколко секунди той се обърна към сър Джон, който вече бе получил своята порция.

Рицарят сви рамене, взе дървената лъжица, която се намиреше до купата му, и я заби в камарата овес. Той се опита да отдели малко парче от лепкавото вещество, но без успех. Загубил търпение, рицарят заби лъжицата в храната си, като същевременно я завъртя. Едно парче се отчупи и прелетя над раменете на сър Джон и Алек. Те се обърнаха и огледаха лепкавото петно върху стената.

— Ако това нещо се лепи върху стената, направо не ми се мисли какво ще стане, ако залепне за стомаха ми — каза сър Джон и се намръщи.

— Мисля, че предпочитам да не разбира това. — Подозрението на Алек се засили и той също се намръщи. Това е само предположение, което едва ли е възможно, но не мислиш ли, че цветът на това нещо съвпада с цвета на вар?

Сър Джон изръмжа утвърдително и двамата отместиха купите си и огледаха сладкишите.

— Ще се опитаме ли да ядем от това? — попита рицарят. — Или мислиш, че и то е правено със строителни материали?

Алек вдигна един сладкиш от чинията и той се разпадна в ръката му.

— Като се изключи, че вероятно са по-стари от замъка, мисля, че е по-безопасно да ги изядем в сравнение с кашата.

Зад него Чандра трябваше да прехапе устни, за да не се изсмее на висок глас. Тя наблюдаваше как саксонецът подушва сладкиша и отхапва от него. Той дъвка изгорелия сладкиш дълго време.

— Вино! — изграчи, след като на два пъти се опита да преглътне.

— Имаме само вода, милорд. — Чандра се приближи до масата и наля от безцветната течност в една ниска купа. — Надявам се, че нямате нищо против.

Алек се втренчи в купата. „*По дяволите!*“ — изруга той, докато използваше езика си, за да разкара от устата си безвкусната храна, която много приличаше на сурово брашно. Никакви удобства ли нямаше на това място?

— Да не би от мен да се очаква да пия от купа като котка? — попита Алек, чието раздражение нарастваше с всяка измината минута. — Тук нямате ли чаши?

— Това е чаша. Шотландска чаша. Казва се куйейч. Ако не бяхте толкова невеж и бяхте пътували повече, щяхте да го знаете.

— Невеж? Не съм пътувал? — повтори той тихо. Невеж не съм, но сигурно съм тъп, защото не проявих здравия разум да се вслушам в собствените си преценки и се съгласих да дойда в тази забравена от бога земя. Що се отнася до това колко съм пътувал, мога да те уверя, че никой нормален човек не би навлязъл в тези територии, освен ако не му бъде заповядано от краля.

— Защо ви изпраща Джеймс? — попита Чандра, като се надяваше, че нарастващият гняв ще развърже езика му.

— Това мога да кажа само на лейди Лохли, ако изобщо някога се появи.

— Тя е заета с работи, засягащи клана.

— Вече ми го казаха. На мен обаче ми се струва, че когато пристигне пратеник на краля, носещ съобщение от суверена на лейди Лохли, всичко останало е маловажно. Очевидно вие шотландците мислите по различен начин. Но това едва ли е изненадващо, след като на Морган очевидно им липсва подходящото потекло. Никой от вас не знае значението на думата приличие.

Бузите на Чандра почервенияха и тя усети как се вбесява.

— Подходящо потекло ли? — заекна тя, като отчаяно се бореше да овладее гнева си, защото знаеше, че ако избухне чичо ѝ и останалите щяха мигновено да връхлетят върху англичаните. — И по чие определение на клана Морган му липсва онова, което наричате подходящо потекло?

— По моето — отвърна троснато Алек. — Вие проявихте изключително лоши обноски не само към мен и към хората ми, но и към нашия крал. Отнасяйки се зле с нас, вие се отнасяте зле с Джеймс. Подозирам обаче, че това поведение ви е вродено и се е утвърдило в продължение на векове — Алек чу как младата красавица заеква отново и я спря с махване на ръката. — Обществена тайна е, че различните кланове не могат да се държат цивилизовано дори със съседите си. Те постоянно воюват помежду си. Съюзават се единствено когато някой чужд нашественик застраши Шотландия като цяло. Веднъж отблъснали завоевателя, клановете отново започват да воюват помежду си, сякаш си нямат друга работа.

— Предполагам, че когато използвате думи като чужд нашественик и завоевател, имате предвид англичаните — прекъсна го Чандра.

Тя беше права, но това не спря Алек. Беше твърде ядосан.

— Може и така да е, но фактите са си факти — подобно поведение е нецивилизовано и варварско. Твоите сънародници са диви и жестоки като земята, в която живеят. Следователно никой не може да очаква от вас да проявите и капка учтивост. Кажете ми, момиче, не си ли съгласна, че лошото посрещане, което ни беше оказано днес, е резултат от лошо поведение?

Чандра не беше съгласна с някои от изводите на англичанина, но не можеше да отрече, че в по-голямата си част думите му бяха верни. Доскоро клановете твърде често бяха враждували и някои от тях все още го правеха. Но под ръководството на баща ѝ кланът Морган бе

склучил мир със съседите си и не беше воювал повече от десет години. Англичаните бяха онези, които разпалваха кръвта на членовете на клана и възкресяваха омразата им, защото шотландците не приемаха желанието на южната си съседка да ги управлява.

В продължение на векове двете нации бяха враждували помежду си и историите за това все още се помнеха. Шотландците нямаше да забравят скоро как англичаните бяха нахлули в земите им, избили кралете им, обезглавили свалената им кралица. Проява на справедливост беше фактът, че сега шотландец управляваше и севера и юга, но Джеймс не беше идеален, защото с надеждата, че след смъртта на Елизабет ще получи короната, се беше превърнал в англичанин. Той не бе възразил твърде силно, когато майка му бе осъдена да бъде обезглавена. Малцина бяха онези, които нямаше да се съгласят, че Мери сама бе предизвикала съдбата си с предателските си действия — заради които бе обявена за курва и предателка — които в крайна сметка бяха довели до неизбежната ѝ гибел; но в Шотландия, където семейното единство означаваше всичко, поведението на Джеймс се смяташе за нелоялно. По тази причина, както и заради това, че той желаше да обедини Шотландия и Англия, шотландците не обичаха Джеймс. Това беше и причината за лошото посрещане на неговите пратеници.

По същата логика високомерният саксонец си беше навлякъл сам голяма част от неприятностите си. Той говореше за лошо поведение, обвиняваше клана Морган в такова, а същевременно самият той се държеше по същия начин. Ако не беше злословил за родината ѝ, ако не я бе нарекъл малоумна и не бе намекнал, че иска да я използва, отношението към него и хората му нямаше да бъде толкова лошо. Ако някой бе показал липса на добро потекло, то това беше той и само той. Лошото посрещане бе най-подходящият отговор.

— Разбирам, че не харесвате много родината ми — каза тя, когато най-после успя да овладее раздражението си.

— Да харесвам твоята... — Алек спря по средата на изречението. — Ще ти кажа нещо, и то е самата истина. Мразя това място и едва ли някой може да ме обвини, след като чуе причините. Накараха ме да стоя под студения дъжд в продължение на часове, а когато ме приветстваха с добре дошъл, ми дадоха да ям лепкава каша и прегорени сладкиши, които дори свиня не би погледнала. Откакто съм

в Северна Шотландия, очите ми не видяха нищо друго, освен потискащо кафяво и мрачна сивота. Бих дал всичко за една нормална вечеря, гореща баня и за това отново да бъда заобиколен от зеленината на Англия, защото там е единственото място, където мога да се радвам на такива удобства.

Чандра стисна зъби и се вгледа в англичанина. Значи той искаше „зеленината“ на своята Англия? Ако желанията можеха да бъдат превърнати в реалност, тя с удоволствие щеше да го изпрати в родината му само с едно мигване на окото.

— Значи искате да бъдете заобиколен от английската зеленина, така ли? — попита го тя.

— Да — тросна се Алек. — Точно това искам!

— Дай боже, милорд, скоро желанието ви да бъде изпълнено.

Чандра започна да се обръща, но една топла ръка я хвана за китката и дълги пръсти я обвиха изцяло. Откъм другия край на залата се чу внезапно дрънчене и тя насочи вниманието си към каменната стена, където чичо й стоеше с ръка върху меча си, а близо до него се виждаха няколко войника. Чандра улови погледа на Седрик и бързо поклати отрицателно глава. Седрик се бе втренчил в нея. След малко той сведе поглед и се оттегли.

Чандра се обърна към англичанина. Той, изглежда, не беше забелязал малкото раздвижване. Независимо дали го знаеше или не, бе имал голям късмет, но това можеше да не се повтори.

Алек не бе пропуснал раздвижването, въпреки че с нищо не го показва. Точно както предполагаше, залата беше пълна с добре въоръжени бойци, скрити из тъмните ъгли. Когато бе хванал китката на красавицата, те се бяха появили от укритията си. За щастие, бяха се оттеглили, но той бе разпознал във водача им мъжа, който бе разговарял с него от стената на замъка. Твърде вероятно беше мъжът да е роднина на момичето и затова бе реагирал така на докосването на Алек. Това беше разбираемо, тъй като той очевидно мразеше англичаните. Но защо и другите се бяха втурнали толкова бързо напред?

Тези въпроси не даваха мира на Алек, но след кратък размисъл той реши, че те сигурно също са роднини на момичето — неизбежен резултат в една затворена група от хора. Това обясняваше тяхната реакция.

Алек пусна ръката на Чандра.

— Най-голямото ми желание, момиче, е да се видя с лейди Лохли. Ще се погрижиш ли това да бъде уредено?

— Ще питам, но не мога да ви обещавам, че тя ще се срещне с вас тази вечер. Сигурна съм обаче, че когато научи за желанията ви, милорд, тя ще нареди да ви бъдат предоставени чисти помещения и гореща баня. За съжаление, тази храна е единствената, която можем да ви предложим.

На устните на англичанина се появи възбуждаща усмивка, а в сините му очи проблесна прелъстително пламъче. Чандра затаи дъх.

— Благодаря ти, момиче — каза Алек, като внимателно наблюдаваше как тя ще реагира на думите му. — Като се погрижиш за нуждите ми, ще можеш да ме обслужиш добре.

Думите бяха пропити с неприкрит намек. Поне така си помисли Чандра. „*Арогантен мръсник!*“ — помисли си тя. Тя предпочиташе да умре, вместо да играе кобилата, докато той играе ролята на разгонен жребец. Ако саксонецът не се държеше по-внимателно, скоро щеше да бъде кастриран. Чандра прикри гнева си и му отвърна с пленителна усмивка.

— За мен ще бъде удоволствие, милорд — прошепна дрезгаво тя, сякаш думите щяха да я задушат.

Без да знае, Чандра бе сложила ръка върху дръжката на малкия нож в пояса си, но движението не бе убягнало от погледа на Алек. Той бе осъзнал двойственото значение на своите думи, едва след като ги бе изрекъл.

— Можеш да оставиш оръжието си, момиче. Нямах предвид онова, за което си мислиш. — *Лъжец!* Тази дума се взриви в съзнанието му, защото истината беше, че нямаше нищо против да я вкара в леглото си. — Извинявам се за подбора на думите си. Моля те да ми простиш.

— Всичко е забравено — отвърна тя и на устните ѝ се появи усмивка. След това Чандра се обърна и тръгна. Докато вървеше през залата, усещаше погледа на англичанина върху себе си. С изненада осъзна, че сърцето ѝ бие по-бързо, но се овладя. Когато зави зад ъгъла, тя даде знак на Девин.

— Имам нужда от помощта ти. Саксонецът иска гореща баня и аз ще изпълня желанието му.

След половин час една голяма вана, над която се издигаше пара, се намираше в средата на бедно обзаведена стая над втория етаж на замъка. Девин видя как братовчедка му изважда тапата на голяма бутилка и се ухили.

— Чандра, ти си истинска вещица — каза той през смях.

— О, не, Девин. Саксонецът каза, че иска да бъде заобиколен от цвета, който най-много му напомнял за любимата му Англия. Аз просто се опитвам да изпълня част от желанието му.

Чандра наведе бутилката и във ваната се изля зелена боя, която се използваше за боядисване на вълната за наметалата на клана Морган. След това братовчедите излязоха от стаята, като се смееха на висок глас.

ГЛАВА 3

Алек се протегна в горещата вода и въздъхна облекчено, докато студът напускаше костите му. Той бе наредил на сър Джон да се погрижи войниците да бъдат настанени удобно, след което да се върне при него, за да обсъдят затруднението, в което бяха изпаднали, и бе отведен до покоите си от дребния шотландец, който бе въвел групата му в замъка. Когато отвори вратата на стаята си и видя очакващата го гореща вана, изпита огромно задоволство и мислено благодари на червенокосото момиче за това, че се бе намесила в негова полза пред господарката си. Може би кланът Морган не беше чак толкова нецивилизован, колкото си мислеше Алек.

Той взе грубия калъп сапун, поставен върху кърпата, и се намаза с него от главата до петите, след което се потопи във водата, за да измие косата си. Когато излезе над водата, забеляза една кана с топла, чиста вода и я изля над главата си. След това се облегна назад и се отпусна. Когато водата поохладня, излезе от ваната и се изсуши. На вратата се почука и Алек чу гласа на сър Джон.

— Влез — каза той, докато увиваше дългата вълнена кърпа около бедрата си.

Сър Джон влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Той огледа Алек на слабата светлина на свещите и се намръщи.

— Добре ли си? — попита той.

Алек се втренчи в рицаря.

— Чувствам се отлично. Защо питаш?

— Изглеждаш малко зелен и си помислих, че от сладкишите може да си получил стомашно разстройство.

Алек се намръщи и се приближи към свещта, която бе поставена на ниска масичка до леглото. Обърна ръцете си под светлината, след това свали кърпата от кръста си и повдигна крака си. Крайниците му определено имаха зеленикав цвят. Той изруга и се върна при ваната, взе каната, напълни я с вода и я изля обратно във ваната — зелено.

— Това е цветът на тревата — каза той.

— По-скоро е „английско зелено“, не мислиш ли? — отбеляза сър Джон.

Двамата се втренчиха един в друг и Алек изруга повторно.

— Онази малка мръсница... трябваше да усетя, че проявява твърде голяма готовност да изпълни желанията ми. Вместо това бях омагьосан от красотата ѝ като някакво неопитно хлапе. Тя ще си плати скъпо за това. Никоя жена не може да се подиграва с мен.

— Нямах доказателство, че момичето ти е скроило този номер — подсети го сър Джон.

— Кой друг чу думите ми? Никой, освен нас тримата. Не може да бъде никой друг.

— Тя щеше да говори с лейди Лохли, нали? Ако ѝ е предала нелюбезните ти забележки за клана Морган и откровената ти неприязън към тази страна, лейди Лохли може да е наредила да сложат боята във ваната ти. — Алек го погледна с недоверие и сър Джон поклати глава. — Монтбърн, не забравяй, че сме тук по работа на краля. Не можем да си позволим да излагаме Джеймс, нито пък ще бъде умно да се оставиш да те убият. Овладей се. Боята скоро ще падне. Смъртта обаче е вечна.

— Прав си — каза след кратко мълчание Алек, като си мислеше, че ако отново срещне онова момиче, ще ѝ се прииска да си е прехапала езика. Той огледа тялото си и реши, че прилича на натопена в саламура краставица. Зелената плът обаче беше много по-привлекателна от разложената плът, която беше неизбежният резултат от заравянето в гроба. — Като си почина една нощ, сигурно ще ми стане смешно.

На сър Джон му беше смешно и сега и той не се сдържа и се изсмя.

— Дори и ако онова момиче ти е скроило този номер, — каза той, когато се успокои, — трябва да признаеш, че си го заслужаваше. Ти не се държи много учтиво с нея. Първо обиди родината и клана ѝ, а след това взе, че употреби думата обслужване. Какво очакваше след всичко това? Розови листа във ваната ли?

— Не исках да го кажа в този смисъл — настоя Алек. — Думата ми се изплъзна от езика, преди да осъзная как ще прозвучат. Нали ѝ се извиних?

— Да, но изражението ти показваше нещо съвсем различно. Един съвет, Монтбърн — докато сам не се научиш да показваш по-

добри обноски, по-добре си дръж очите на четири. В противен случай имам чувството, че отново ще бъдеш направен на глупак.

— Може би един път, сър Джон, но никога два — обеща Алек с арогантната увереност, че никога повече няма да се остави да бъде подведен. — Ще си държа очите отворени постоянно. — Той уви отново кърпата около кръста си. — Преди да се оттеглим, трябва да обсъдим положението. Смятам да пиша на Джеймс и да му кажа, че сме пристигнали, но лейди Лохли отказва да се срещне с нас. Освен това ще поискам от него да ми изпрати още войници. С малцината, с които разполагаме в момента, се чувствам твърде неудобно.

— Съгласен съм, но ако Джеймс изпрати още войници в земите на Морган, това може да предизвика още по-голяма враждебност. Мислиш ли, че си струва да поемаме такъв риск?

— Мисля, че ще бъде много по-рисковано да не поискаме подкрепления. Това място ме притеснява. Омразата на клана към англичаните, изглежда, се излива дори от стените, които ни заобикалят. Нямам никаква представа какво мисли за нас лейди Лохли, но знам, че баща ѝ се е заклел във вярност пред Джеймс преди смъртта си. Тя може би няма лошо отношение към нас, но аз нямам доверие на останалите и особено на онзи, който разговаря с нас от бойниците. Потръпвам само като си помисля какви жертви щяхме да дадем, ако стрелците им бяха пуснали стрелите си. Всъщност, аз съм изненадан, че вече не лежим в гробовете си. Нещо или някой трябва да е попречило на онзи човек, защото той беше решил да ни избие до един. Не, сър Джон, за нас ще бъде по-безопасно Джеймс да ни изпрати още войници, що се отнася до предизвикването на още по-голяма враждебност, подкреплението може да остане скрито в гората, без да се приближава до замъка.

— Мислиш ли, че никой няма да ги забележи и да докладва за присъствието им?

— Сигурен съм, че някой ще ги забележи, но по същата логика, ако кланът знае, че друга група войници на Джеймс се намира отвъд хълма, по-войнствените членове на клана може би ще размислят, преди да решат да ни нападнат. Ако знам, че мога да разчитам на допълнителна подкрепа, ще спя много по-спокойно.

— Без съмнение си прав — каза рицарят. — Утре сутрин ще изпратя куриер с няколко души охрана за Лондон. След две седмици

подкрепленията ни би трябвало да са вече тук.

На вратата се почука и двамата погледнаха натам.

— Влез — каза Алек. Сър Джон сложи ръка върху дръжката на меча си. Когато вратата се отвори, Алек разпозна младежа, който стоеше на входа — същият, когото бе срещнал на пътеката, която водеше към замъка. Зад него стояха още двама души.

— Свършихте ли с къпането, милорд? — попита Девин, като се опитваше да се държи сериозно, но не можеше да прикрие веселите пламъчета в очите си. — Ако сте свършили, ние трябва да изпразним ваната и да я отнесем.

Алек забеляза веселието в очите на младежа. То потвърди подозренията му — огненокосата красавица беше виновна за боята във ваната му.

— Да, свърших — отвърна той и даде знак на тримата да влязат в стаята. Той гледаше как изхвърляха кофа след кофа зелена вода през прозореца, а раменете им се тресяха от едва потискания смях. Когато свършиха, обърнаха ваната настрани и я изнесоха през вратата. Между другото — обърна се Алек към младежа, — моля те да предадеш на хубавото момиче с червената коса — мисля, че се нарече Морган — че ѝ благодаря, задето се погрижи за нуждите ми и се надявам някой ден да ѝ се отплатя както подобава.

Лукавата усмивка изчезна от лицето на Девин.

— Бъдете сигурен, че ще ѝ го предам, сър. — Той затвори вратата зад себе си с намерението да отиде да предупреди Чандра.

— Прав си, Монтбърн — каза сър Джон, който също бе познал Девин. — Без съмнение момичето е оцветило кожата ти. Когато най-после се срещнеш с лейди Лохли, всичко трябва да мине добре, тъй като няма да има лоши чувства, които да се отразят на първата ви среща.

— Съмнявам се, сър Джон — отвърна Алек. — Първата ни среща може наистина да мине добре, но когато тя научи за какво съм дошъл тук, сигурно бързо ще ме намрази.

— Че защо да те мрази?

Сър Джон очевидно не знаеше нищо за мисията на Алек.

— Защото кралят ме е определил за настойник на лейди Лохли. Заповядано ми е бързо да ѝ намеря съпруг, който се е закълел във вярност на Джеймс. Не мога да си представя как една млада жена,

която е предводителка на цял клан и не отговаря пред друг, освен пред себе си, ще приеме въодушевено факта, че има господар, на когото трябва да се подчинява. Пригответи се за бунт, сър Джон, защото това може да се очаква, когато лейди Лохли и аз се срещнем.

Челото на рицаря се сбърчи.

— Желая ти успех, Монтбърн. Задачата ти не е лесна. Бъди сигурен, че аз и хората ми ще застанем зад теб. С малко късмет въстанието няма да бъде голямо. — Сър Джон се отправи към вратата и Алек го последва. — Става късно. Ще се видим утре сутрин.

Рицарят затвори вратата зад себе си и Алек пусна резето и отиде до леглото, което беше покрито с груб матрак. Той дръпна завивките и се огледа внимателно за пълзящи гадини между тях. Когато не забеляза нищо необичайно, свали кърпата от кръста си и седна върху леглото. Голият му меч бе поставен на пода, на една ръка разстояние. Духна свещта, изтегна се по гръб с ръце под главата си и се втренчи през тъмнината в грубия каменен таван.

Значи онази свадливка бе решила, че той трябва да бъде наказан за грубостта си. Вярно, че не се бе държал като кавалер. Но пък и кланът Морган не бе показал особена щедрост. Алек реши, че малката лисица скоро щеше да си получи заслуженото. Наказанието ѝ нямаше да бъде тежко, тъй като той не искаше да бъде строг с нея. Тя го интересуваше, възбуждаше го, изкушаваше го. Уверен, че ще ѝ се реваншира и ще си открадне една-две целувки от нея, Алек се ухили в тъмнината. Голяма изненада очакваше малката лисица. Проклетиет саксонец щеше да направи живота ѝ черен.

В другия край на същия коридор, в една добре обзаведена стая, Чандра лежеше в леглото си и се тресеше от смях. Смяхът ѝ изпълваше ушите на Девин, но той стоеше със сериозно изражение на лицето си.

— Чандра, казвам ти, че той знае кой е отговорен за тази шега и смята да ти се отплати както подобава.

— О, Девин, я стига! — каза тя и седна в леглото си. — Тревожиш се твърде много. — Тя скочи от огромното легло с балдахин. — И какво може да ми направи саксонецът? Преди да се озове на две крачки от мен, главата му ще се търкулне на пода.

— Ти невинаги си пред очите на Седрик. Възможно е англичанинът да те намери, когато си сама. Какво ще направиш

тогава?

— Ще изпищя. Това би трябвало да го откаже.

— Чандра, много скоро няма да бъдеш толкова уверена. Запомни ми думите. По-добре не тръгвай никъде без кама.

— Не искам саксонецът да бъде наранен, Девин. Джеймс няма да остави подобно нещо ненаказано. Освен това, Монтбърн вече си плати за прегрешенията. Утре лейди Лохли ще нагости богато гостите си. С тях ще се държат като с крале. А сега ми се иска да разбера защо той е дошъл тук. — Жените, които бяха прислужвали по време на вечерята, бяха докладвали на Чандра, че англичаните не искали да говорят. — Ангус успя ли да претърси нещата му, преди да бъдат отнесени в стаята му?

— Не. Графът сам си занесе багажа. — Чандра тропна раздражено с крак. — Защо просто не му се представиш? Така ще можеш да разбереш какво търси той тук.

Чандра се обърна и бавно прекоси стаята.

— Имам странното чувство, че когато науча, ще изгубя свободата си на избор.

— Какво искаш да кажеш? — попита Девин и се приближи до нея. — Ти си предводителката на клана Морган и лейди Лохли. Никой, освен кралят не може да те лиши от властта ти.

— Точно от това се страхувам — каза тя и се обърна да го погледне. — Монтбърн е изпратен от Джеймс. Може би кралят смята, че съм неспособна да управлявам клана... че не мога да контролирам фракциите, които се противопоставят на короната.

— Освен Седрик и неколцината му последователи, в клана няма други фракции. Никой от нас не обича кой знае колко Джеймс, но всички те почитат също както почитаха баща ти. Предчувствието ти се дължи на лошото време.

— Може и да си прав, Девин, но не съм уверена, че е от времето. Помниш ли деня, в който бяхме в гората и наблюдавахме ястреба?

— Да. Тогава ти си спомни за древната легенда на клана, за онази суеверна глупост, че да видиш ястреб да кръжи над замъка е лошо знамение. Това са глупости, Чандра.

Може и да са глупости, но почти в същия момент бях обладана от силно лошо предчувствие. Появата на ястреба сигурно означаваше

нещо, защото само след няколко минути се затичахме по хълма и срещнахме Монтбърн.

— Ти да не мислиш, че той е част от легендата „*крилатия ловец*“? А ти си „*жената птичка*“, слабото създание, което той отнася в остриите си нокти?

— Не, не мисля така, но се страхувам, че той има властта да промени живота ми. Промяната ще настъпи, когато той разбере коя съм. Затова не смятам да се разкривам засега. Искам първо да разбере за какво е дошъл тук.

— Ако това искаш, знаеш, че ще ти помогна. — Той сложи ръце върху меките рамене на братовчедка си и я целуна леко по бузата. — Денят беше дълъг и се изморих. Един дълъг сън ще се отрази добре и на двама ни. Може би утре нещата няма да ти се струват толкова лоши.

Заета със собствените си грижи, Чандра бе забравила за състоянието на Девин. Тя се вгледа внимателно в братовчед си. Около тъмнокафявите му очи се виждаха тъмни кръгове, а лицето му беше бледно. Той си поемаше дъх на пресекулки.

— Задържах те твърде дълго — каза тя, като се опитваше да прикрие загрижеността си, защото Девин сякаш всеки момент щеше да припадне от изтощение. Братовчед й беше все още болен, но тя знаеше, че ако му го напомни, той щеше да се опита да я убеди в обратното и без съмнение щеше да се опита да направи някаква лудост с надеждата да я убеди, че е здрав и силен, а това щеше да доведе до поредния пристъп на кашлица. Девин не можеше да си позволи подобно издевателство над вече отслабналия си организъм. — И аз съм изморена каза Чандра с престорена прозявка. Тя се надигна на пръсти, целуна го по бузата и се усмихна. — Както каза, един дълъг сън ще се отрази добре и на двама ни.

— Ще се видим утре сутрин — отвърна Девин и тръгна към вратата. Чандра го последва. — Заклучи я добре — каза той, докато я отваряше. — Сигурен съм, че англичанинът има избухлив характер, въпреки че на пръв поглед се държи хладнокръвно. Докато си лежи и мисли за грубото посрещане, което му оказа кланът Морган — и особено след толкова желаната от него баня — гневът му може да избухне и той може да тръгне да търси измамничката, която го боядиса в зелено.

— В английско зелено — поправи го Чандра с лукава усмивка. Девин повдигна вежди. — Ще заключа вратата и ще спя с остър нож под възглавницата. Обещавам.

— По-добре вземи меч вместо нож — каза братовчед ѝ и излезе.

Чандра заключи вратата след него и започна да крачи из стаята си. Думите на древната легенда не излизаха от ума ѝ: *„Птиченце, птиченце, бягай, преди крилатият ловец да промени съдбата ти. Птиченце, птиченце, бягай, лети нависоко към небето. Остри нокти искат да разкъсат гръдта ти; бързай, бързай, за да не те отнесе той в чуждо гнездо“*.

Внезапно Чандра спря и мислено се укори за това, че се беше оставила да се разтревожи толкова много. Легендата беше просто една глупава приказка, чиста измислица, предназначена да забавлява децата. Въпреки това момичето не можеше да се отърси от странното чувство, което я бе обзело на полянката.

Тя погледна към широкото си легло и реши, че неприятното предчувствие се дължеше на физическото ѝ и емоционално изтощение. За толкова кратко време се бяха случили толкова много неща — неочакваната, внезапна смърт на баща ѝ; обезпокояващата болест на Девин; постоянната намеса на чичо ѝ в задълженията ѝ при управлението на клана; нежеланата поява на саксонеца. Особено последното! Тя трябваше да разбере каква бе мисията на англичанина, и то бързо. Като се имаше предвид настроението на Седрик, не можеше да си позволи да вземе грешно решение, ако не искаше да се случи нещо ужасно. Да, един дълъг сън щеше да възстанови силите ѝ и щеше да отпъди мрачното предчувствие.

Чандра отпъди мислите за легендата, съблече се и отиде до умивалника, където се изми. Облечена в лека вълнена риза, тя се пъкна под завивките на леглото. Докато се навеждаше, за да духне свещта, видя ножа си върху шкафа срещу леглото. Спомни си за обещанието, което бе дала на Девин, скочи на крака, взе оръжието и отново се върна в леглото си.

Миг по-късно в стаята настъпи пълна тъмнина. Чандра пъкна ножа под възглавницата си и се загледа в очертанията на вратата, като мислено предизвикваше арогантния англичанин да се опита да влезе в стаята ѝ. Това щеше да бъде последният път, когато саксонецът щеше да се натрапи на територията на клана Морган. Тя се закле в това!

Тъмните облаци се бяха разпръснали и сега слънчевите лъчи проникваха през отворения прозорец. Застанал под топлината им, Алек се беше втренчил в ръцете си и постоянно ги обръщаше. Те бяха зелени като тревата и това го вбесяваше. Когато се беше събудил, почти толкова изморен, колкото и когато бе легнал в малкото легло, той се бе надявал, че споменът за предишната вечер не е бил нищо повече от един лош сън. За съжаление, това не беше така. Той изруга и прекара пръсти през косата си, като се чудеше дали и тя беше оцветена в зелено.

На вратата се почука и Алек отиде да я отключи. От другата страна стоеше сър Джон. Рицарят огледа лицето на Алек, след което спусна поглед към ръцете му единствената част от мускулестото му тяло, която не беше покрита от дрехите му.

— Надявах се да не е чак толкова зле, колкото си мислехме снощи. — Сър Джон поклати глава и въздъхна. — Ако нямаше слънце, нямаше да се забелязва толкова. Може би трябва да се помолим да завали отново.

— Искаш ли да ми кажеш още нещо ободрително? — попита недоволно Алек.

Сър Джон се изхили.

— Само това, че пратеникът вече е на път за Лондон и че долу ни очаква банкет. Дойдох да проверя дали искаш да прекратиш постите.

— Банкет ли? — попита графът. Той пристъпи към масата, взе пакета, който му бе изпратил Джеймс, и го затъкна в пояса под кожения си елек. Алек заглади кожата над пергаментата, запаса меча си и тръгна към вратата. — Сигурен ли си, че храната не е отровна?

— Досега никой не е проявил признак на отравяне — отвърна сър Джон, докато Алек затваряше вратата зад себе си. — Разбира се, можем да изчакаме и да видим, но ми се струва, че това е предложение за мир. Лейди Лохли вероятно изпитва съжаление за лошото отношение на клана ѝ към нас и най-вече към теб. Ако е така, уверен съм, че храната е добра.

— Ще видим — изръмжа Алек и тръгна надолу по стълбите. Докато слизаше, силната миризма на печено месо изпълни ноздрите му. Празният му стомах се разбунтува, слюнка се събра в устата му, а малките жлези по брадичката му изгаряха. Когато зави зад ъгъла,

вниманието му беше приковано от залата, където множеството маси бяха отрупани с апетитна храна. — Ако ми е писано да умра днес — каза Алек, докато вървеше към мястото си и оглеждаше залата за красавицата, която му бе прислужвала предишната вечер, — поне ще умра с пълен стомах.

Сър Джон се разсмя високо.

— И аз — каза той и седна на пейката до Монтбърн. Той отрязва парче от една патица на шиш и ухапа добре изпеченото месо. — Много е вкусно, Монтбърн. Яж до насита.

Докато двамата поглъщаха печения дивеч, топлия кафяв хляб, отлежалото сирене и изсушените плодове и отпиваха от потири с козе мляко, Алек чуваше приглушения смях на прислужниците, които допълваха най-близките до него чинии. Той стискаше зъби и не обръщаше внимание на присмеха им. След няколкото първоначални възклицания на учудване и удивление, хората му също се бяха умълчали и гледаха само в чиниите си. Когато се нахрани до насита, Алек огледа повторно залата, но червенокосата лисица не се виждаше никъде.

— Защо винаги става така, че виновният изчезва — каза той на сър Джон, когато разпозна повечето от прислужниците от предишната вечер.

— Без съмнение става въпрос за оцеляване.

— Правилно — съгласи се Алек, като се опитваше да потисне гнева си, предизвикан от високото хилене зад гърба му. — За нейно щастие, тя е проявила достатъчно здрав разум и се е изпарила, а заедно с нея и онова хлапе.

Двойката, за която говореше Алек, стоеше на няколко сантиметра зад каменната стена и чакаше Седрик да се успокои. Той току-що беше излязъл от покоите си и не беше виждал англичанина от предишната вечер. При първото надникване зад завесата Седрик се заля в неударим смях. Стиснала здраво устни, Чандра се втренчи в него.

— Не мърдай, чичо — прошепна му остро тя, — за да не го раздразниш толкова, че да откаже поканата на лейди Лохли да се срещне с него.

— Но той е зелен — заяви Седрик, когато най-сетне успя да се успокои.

— Да, така е, но единственото, което има значение за мен сега, е ти да разбереш правилно инструкциите ми.

— Разбирам ги. Но все пак защо той трябва да се срещне с теб извън замъка?

— Защото така искам — отвърна Чандра. Тя бе казала на Седрик само да предаде поканата ѝ на англичанина, като го информира, че лейди Лохли ще се срещне с него в едно безлюдно тресавище на няколко мили от замъка.

— Ами ако откаже поканата ти? — попита чичо ѝ. — Ако заподозре, че му се готви капан, може да реши да не излиза извън тези стени. Какво да му кажа тогава?

— Той не е глупав, чичо. Знае, че може да бъде нападат и вътре в замъка, но ако все пак попита защо искам да се срещна с него извън замъка, кажи му, че... — Чандра млъкна, за да се опита да измисли правдоподобно обяснение, което да накара англичанина да излезе от крепостта. — Кажи му, че лейди Лохли е извън замъка по работа на клана и когато я приключи, ще отпътува на север, за да присъства на сватбата на своя приятелка и ще отсъства един месец. Той трябва да се срещне с нея в тресавището, защото това ще бъде единствената му възможност за среща, освен ако не желае да дочака завръщането ѝ.

— И защо е необходима цялата тази измама? — поинтересува се Седрик.

— Имам си причини — отказа да обясни Чандра. — Просто направи както ти казах. — Седрик изглеждаше, сякаш искаше да спори с нея, но за облекчение на Чандра чичо ѝ излезе иззад завесата и тръгна към саксонца. Чандра се обърна и видя, че братовчед ѝ я гледа.

— Не ме укорявай, Девин. Знам, че смяташ, че постъпвам глупаво, но няма да се появя пред него в ролята на лейди Лохли, преди да разбере защо е дошъл тук.

— И смяташ, че в яда си той ще изплюе камъчето?

— Да.

— Чандра, мислила ли си, че планът ти може да има обратния ефект?

— Как така? — попита тя, уверена, че подобно нещо беше невъзможно. — Нещастиято, което сме му уредили, може само да го направи за посмешище.

— Ти каза, че се страхуваш от последствията, ако нещо се случи с него и причината за това е Седрик. Въпреки това ти самата предизвикваш съдбата. Ами ако той си счупи врата?

Чандра се намръщи. Дали пък наистина не предизвикваше съдбата? Тя обаче отказа да повярва в това и реши, че думите на Девин са лишени от основание.

— Той е отличен ездач, а и земята е омекнала от дъжда. Нищо няма да му се случи — каза тя, уверена, че единственото нараняване на англичанина ще бъде върху гордостта му. — Замълчи, Девин. Не искам да слушам повече такива неща. Ще направим каквото съм замислила. — Братовчед ѝ въздъхна тежко, но не каза нищо и тя надникна зад завесата. Седрик говореше на англичанина. Когато свърши да говори, графът погледна първо мъжа до себе си, а след това заповяда на хората си да излязат от залата. — Отиват право към вратата — каза тя и се обърна. — Ела, да се върнем в конюшната.

Докато Алек и рицарят се отправяха към вратата, рицарят му прошепна:

— Това не ми харесва.

— И на мен — съгласи се графът, втренчен в гърба на Седрик.

— Цялата работа смърди на измама.

— Съгласен съм, но ако ще се бием с тези варвари, предпочитам да го направим на открито. Ако не успеем да ги победим, поне ще можем да се опитаме да избягаме. Заключени между тези стени, нямаме никакви шансове. Кажи на хората да са готови за нападение.

Думите му бързо бяха предадени на останалите, които го следваха. Когато и последният войник излезе от залата, рицарят отново се върна при Алек.

— Предупредени са — осведоми го той.

Алек му кимна и се загледа в коня си, който тъкмо излизаше от конюшната, воден от едно младо момче. Жребецът изглеждаше уплашен и пристъпваше нервно, като се дърпаше. Алек се зачуди на какво се дължеше странното поведение на коня му, но реши, че жребецът най-вероятно бе надушил някоя кобила. Щеше да се наложи да се държи по-твърдо с животното, за да го успокои.

Алек пое юздите от момчето и даде рязка команда на жребеца; конят успокои резките си движения, но честото му пръхтене показваше на Алек, че животното е все още възбудено. Докато останалите коне

излизаха от конюшната, Монтбърн огледа мъжете от клана, които щяха да придружат групата, с надеждата да разбере какво е настроението им. Те изглеждаха спокойни и предстоящото пътуване до тресавището сякаш не ги безпокоеше твърде много. Може би там наистина щеше да го очаква лейди Лохли.

Алек освободи с въздишка напрежението, което бе стегнало мускулите на врата и раменете му. Той се обърна да огледа своите хора и случайно забеляза проблясък на червена коса. Миг по-късно видя красавицата, която бе привлякла вниманието му. Намираше се на около шест метра от него, придружена от болнавия си приятел.

Двамата, изглежда, имаха сериозен разговор, защото по лицето ѝ се четеше загриженост. Младежът я слушаше мълчаливо с изражение на раздразнение.

За кратко Алек се запита какъв ли щеше да бъде вкусът на тези сладки устни под неговите. Ако не му се налагаше да тръгне незабавно за срещата си с лейди Лохли и ако роднините на момичето не бяха наблизко — и особено поради последната причина — той щеше да изтича няколкото метра и да я нацелува до припадък, за да задоволи любопитството си. И тя като своите сънародници мразеше англичаните, но той беше уверен, че когато устните му се впиеха в нейните, отвращението ѝ щеше бързо да изчезне. Когато тя осъзнаеше това, щеше да получи наказанието, което заслужаваше. Кожата му може и да беше зелена, но като любовник той съвсем не беше зелен. Напълно уверен, че целувките му ще накарат момичето да падне в краката му, Алек се усмихна на себе си.

За нещастие, той не разполагаше с време да изпълни намеренията си, защото скоро щеше да напусне замъка, но нямаше нищо лошо в това да използва въображението си. И затова, докато хората му оседлаваха конете си, той измисляше най-различни начини да я накаже, всеки по-порочен от предишния. Усмихнат, Алек продължаваше да гледа палавницата, която го бе направила на глупак, и се чудеше какво ли казва тя.

— Страхувам се повече за коня, отколкото за ездача — казваше Чандра на Девин. — Животното вече страда. Трънът не беше много голям, нали? Нали няма да го нарани твърде зле?

— Точно сега му е времето да изразиш загрижеността си, братовчедке. Особено след като трънът вече е сложен под седлото. —

Девин забеляза изпълнения ѝ със съжаление поглед. — Няма да му се отрази по-зле от ухапване от пчела. По-добре ще е да запазиш малко от страха за себе си.

Чандра прехапа устни, без да проумее последните му думи. Мислено тя се укоряваше за жестокостта, която бе проявила към горкия жребец. Беше ядосана на англичанина, а не на коня му. Дяволите да го вземат! Защо беше дошъл тук?

Някакво странно чувство обзе Чандра. Някой я наблюдаваше. Тя се обърна и погледът ѝ срещна небесносините очи на саксонца, които сякаш я поглъщаха. Докато графът я оглеждаше, тя усети някаква странна топлина да се разлива по тялото ѝ, след което потръпна конвулсивно.

Англичанинът несъмнено беше привлекателен мъж, а също така и изключително мъжествен. Но той си оставаше англичанин — арогантен и надут. Само тази причина беше достатъчно основание тя да желае вниманието му колкото желаеше да заболее от чума. Чандра присви очи и се вгледа в лицето му. На слънчевата светлина Алек приличаше на купчина трева. Тя не можа да се сдържи и се разсмя високо. Алек стисна зъби и извика:

— Ще видим кой ще се смее последен.

Той се обърна и сложи крак в стремето, за да се качи на коня. Вбесен от присмеха на момичето — как смееше да му се присмива в очите! — Алек не обърна внимание на нервното пръхтене на жребеца си. Но когато той се отпусна в седлото, животното изцвили ядосано, задните му крака се издигнаха във въздуха и конят подскочи рязко. Два пъти Алек успя да се задържи на седлото, но на третия излетя във въздуха и се приземи по гръб в калта.

Първо настъпи пълна тишина, която след няколко секунди бе последвана от оглушителен смях. Над басовия мъжки смях, който нараняваше гордостта му и го вбесяваше още повече, Алек чуваше звънкия смях на Чандра, който отекваше в ушите му като кристален звън. Той скочи на крака и тръгна към нея. Само след няколко секунди стоеше пред момичето, което за втори път го бе направило за посмешище.

Чандра се опитваше да потисне веселостта си, но очите ѝ бяха изпълнени с насмешка, когато срещнаха леденостудения поглед на англичанина. Тя не обърна внимание на предупреждението, изписано в

сините очи на саксонеца. Гледката на покритото му с кал лице я накара да се разсмее още по-силно.

Дълго сдържаният гняв на Алек изби внезапно. Пръстите му се вкопчиха в ръцете ѝ и той я придърпа плътно към себе си.

— Вещица — изсъска той. — Изкушавам се да те бия, докато не започнеш да ме молиш за милост. — Едната му ръка бавно се премести към гърлото ѝ. — Но като си помисля, май трябва да ти счупя малкото вратле още сега.

Алек чу звука на студена стомана, разцепваща въздуха сто пъти, и се напрегна. Уверен, че множеството мечове са насочени към гърба му, той се вгледа в очите на червенокосата красавица. Тя бяха изпълнени с гордостта на Морган и сякаш го подканяха да изпълни заплахите си. Зад него целият клан стоеше готов да го заколи заради тази жена, която все още бе почти момиче. Но защо?

Булото на объркването, което бе покрило съзнанието му бързо се разпръсна и той бе обзет от внезапно прозрение.

— Предполагам, че вие сте неоткриваемата лейди Лохли.

ГЛАВА 4

— Правилно предполагате — каза рязко Чандра. — Пуснете ме, ако не искате това да бъде последното ви предположение.

На устните на Алек се появи безгрижна усмивка.

— Не мисля така, милейди. Ако ви пусна, може отново да ми се изплъзнете, а аз не мога да си позволя да поема такъв риск. С вас имаме да обсъждаме важни неща.

— Арогантен мръсник — тросна се тя. — Не ви ли стига ума да разберете, че ако кажа дори една дума, ще бъдете мъртъв само след една секунда?

— Знам това — заяви Алек, — но предполагам, че вие имате достатъчно ум, за да знаете, че ако аз загина, Джеймс ще срине със земята замъка Лохли, а кланът Морган ще бъде избит. Ако това искате, дайте знак на хората си. Ако ли не, кажете им да приберат оръжията си.

Погледите им се срещнаха. Най-накрая, знаейки, че няма друг избор, Чандра се обърна към Седрик.

— Няма да има бой — каза тя и като забеляза колебанието на чичо си, извика така, че да бъде чути от всички: — Приберете оръжията си. — Из двора се чу недоволно мърморене, но всички мечове, включително и този на Седрик, бяха прибрани в ножниците. — Днес мирът възтържествува, саксонце. Но само защото аз пожелах така — каза Чандра с гордо вдигната глава. — А сега си свали ръцете от мен и ми кажи защо те е изпратил кралят.

Алек я пусна.

— Ще го направя — каза той, — но първо трябва да измия калта от себе си. След това ще се присъединя към вас в голямата зала.

— Желаете ли милорд още една баня? — попита тя, наклонила високомерно глава.

— Не. — Отговорът му бе подхвърлен през рамо, докато Алек вървеше към коня си. Той повдигна седлото, издърпа тръна и видя, че е

покрит с кръв. — Вече изпитах достатъчно от гостоприемството на лейди Лохли. — Той захвърли тръна на земята. — Конят ми също.

Чандра гледаше как англичанинът сам отвежда жребеца обратно в конюшната и у нея се надигна съжаление. То обаче бе предназначено не за мъжа, а за коня. Животното бе страдало ненужно, защото планът ѝ се бе провалил. Той вече знаеше коя е тя и тя повече не можеше да му се изплъзва. Всичките ѝ детински маневри не бяха довели до нищо, освен може би да ѝ доставят удоволствието да го види как пада от коня си в калта. Но отговорът, който търсеше, все още си оставаше загадка.

С наведени рамене тя тръгна към входа на голямата зала. Девин и Седрик я последваха. Вътре тя се обърна към чичо си.

— Когато англичанинът влезе, доведи го в преддверието на стаята ми. Ще го чакам там. — Тя хвана Девин за ръка и го задърпа към стълбите.

— Какво ще правиш сега? — попита братовчед ѝ, докато се изкачваха по старите стълби.

— Няма какво друго да направя, освен да изчакам. Скоро ще науча истината.

Седнал на ръба на масата, Алек наблюдаваше как лейди Лохли разчупва восъчния печат и чете писмото на краля. Ръцете ѝ започнаха да треперят и тя впери поглед в Алек. От изражението ѝ той разбра, че е стиснала зъби и се опитва да се овладее.

— Решението не беше мое, а на краля — каза той в отговор на изписаното на лицето ѝ обвинение. — Истината е, че аз бих предпочел той да беше избрал някой друг.

— Избрал? — намеси се Седрик, като се приближи откъм вратата, до която бе застанал. — Избрал за какво?

— Да — присъедини се към него и Девин и се приближи към Чандра, за да се опита да прочете съдържанието на писмото над рамото ѝ. — Какво е направил Джеймс?

Чандра не свали поглед от очите на Алек, докато сгъваше пергамента.

— В своята безгранична мъдрост Джеймс обявява граф Монтбърн — този саксонец! — за мой настойник.

— Настойник! — извикаха едновременно Девин и Седрик.

— Тя няма нужда от настойник — настоя Девин и се приближи още повече до братовчедка си. — Тя е Морган от клана Морган,

предводителка на клана. Тя води всички нас и няма нужда от надзирател. Никой не може да казва какво може и какво не може да прави тя.

— Така е — допълни Седрик. — Особено ако не е шотландец.

— Грешите — каза Алек, стана от масата и отмести очи от погледа на Чандра. — Има един човек, който има това право, и той по рождение е шотландец. Тъй като той ме е обявил за неин настойник, аз съм и настойник. По силата на кралската заповед, аз съм човекът, който може да определя какво може и какво не може да прави тя. Да се изправяте срещу мен, означава, че се изправяте срещу Джеймс и короната. Само някой глупак би направил подобно нещо.

Очите на Седрик хвърляха искри и той посегна към меча си.

— Овладей се, чичо — нареди Чандра. — Вече казах, че няма да има кръвопролития. Искам да се прибереш в покоите си и да стоиш там, докато не успокоиш гнева си. — Тя забеляза как чичо ѝ свива устни още по-силно. Той, изглежда, не смяташе да изпълни заповедта ѝ. — Върви с него, Девин — нареди тя на братовчед си. — Искам да говоря насаме с лорд Монтбърн.

— Но...

— Нищо няма да ми се случи, братовчече. — Погледът ѝ се върна върху англичанина. — На Джеймс няма да му хареса да научи, че новият ми настойник е навредил на онази, която е бил изпратен да защитава. Няма причина за безпокойство, нали, милорд?

Алек се усмихна.

— Никаква, милейди. Абсолютно никаква.

Вратата на стаята се отвори и Седрик и Девин излязоха с нежелание в коридора и вратата зад тях се затръшна. Монтбърн кимна на сър Джон да ги последва.

— Не споделихте цялото съдържание на писмото на Джеймс с роднините си — каза Алек. Той отново седна на ръба на масата и скръсти ръце върху гърдите си. — Затова ли искахте да говорите насаме с мен?

— Точно така — тросна се Чандра. — Ако си мислите, че ще ви позволя да ми изберете съпруг, грешите. Когато ми дойде времето да се омъжа — а то още не е настъпило, — ще си взема мъж, когото сама си избира. Нито Джеймс, нито вие няма да имате дума при избора ми.

— О, напротив, милейди.

— Няма!

Алек погледна дръзката ѝ уста и издадената ѝ по-напред долна устна и у него отново се надигна желанието да впие устни в нейните. Щеше да я наказва с целувките си, докато не започнеше да стене от желание. Или пък докато не го ухапеше. Последната мисъл го развесели толкова, че в очите му заиграха палави пламъчета и той се разсмя, защото бе напълно уверен, че тя щеше да постъпи точно така. Той забеляза, че Чандра го гледа, сякаш е полудял.

— Предизвиквате съдбата — каза той и устните му се разтвориха в опустошителна усмивка. На всяка от бузите му се появи по една дълбока трапчинка. Лейди Лохли изглеждаше омагьосана и бузите ѝ внезапно почервеняха. — Като се противопоставяте на настойника си — продължи той, все по-уверен в мъжкото си превъзходство, — със сигурност няма да получите снизходителността, която иначе ще съм склонен да ви дам.

Чандра бързо се окопоти.

— Снизходителност ли? — извика тя. — Съмнявам се, че тъкмо вие бихте проявили снизходителност към мен или към когото и да било от клана Морган.

— Може и да го направя, ако с мен се отнасят с уважението, което заслужавам като ваш настойник.

— Уважение ли? Твърде много искате след всичко, което направихте!

— И какво толкова съм направил? — отвърна той, като скочи на крака забравил за желанието си да вкуси устните ѝ. — Може и да съм ви обидил, като изразих мислите си по отношение на тази пуста земя, лошото време и безвкусната храна — която като по чудо се подобри стократно тази сутрин — и всички онези некултурни диваци, които обитават този замък, но аз просто казах истината. Ако някой трябва да се чувства обиден, това съм аз.

— Истината ли? Ха! Вашето отношение към нас беше формирано преди още да стъпите на наша земя.

— Може и така да е... до известна степен. Но то се основаваше върху онова, което други англичани са били принудени да изстрадат от вас шотландците и особено от планинците. Техните истории са безброй, а сега и аз ще имам какво да разказвам.

Чандра знаеше какво щеше да разкаже той, но искаше да разбере дали Алек е достатъчно смел, за да приеме истината.

— И какво ще разкажете?

— При пристигането си заявих високо, че съм изпратен от Джеймс да се срещна с лейди Лохли. Поканиха ли ме в замъка? Не. Посрещнаха ме със заплаха да обстрелят мен и хората ми със стрели. По някакво чудо стрелите не бяха изстреляни, но въпреки това бях принуден да стоя под проливния дъжд и да чакам разрешение да вляза. Когато най-после ми разрешиха, ме нахраниха с невъзможна за ядене помия и сухи сладкиши и ме напоиха с вода. Разбира се, аз съм почетен гост и затова бях настанен в просяшка стая, където ме боядисаха в зелено, докато се къпех, и трябваше да прекарам нощта на кораво легло. Конят ми беше наранен жестоко, а аз бях принуден да се въргам в калта като някаква свиня. Кой кого обиди повече, лейди Лохли — аз вас или вие мен?

Чандра се беше втренчила виновно в краката си.

— Те не бяха изстреляни, защото аз така наредих — каза тя след няколко секунди.

Алек сбърчи объркано вежди.

— Какво?

— Стрелите... аз им попречих да ги пуснат.

— Проява на любезност? Простете ми, ще зачеркна първата заплаха от списъка. — Алек зачака, но Чандра не отговори нищо. — Един съвет. Обикновено съм много търпелив човек. Всъщност, доста често хората злоупотребяват с търпението ми. Не бях изпратен тук по свое желание, нито пък искам да остана. По мое мнение, колкото по-бързо ви намеря подходящ съпруг, толкова по-бързо ще мога да се завърна в Англия. Затова ви предлагам да повикате всички подходящи мъже, които са лоялни на Джеймс, за да мога да проведа с тях необходимите разговори и да ви омъжа до края на месеца.

— До края на месеца? Няма да се омъжа за когото и да било, подходящ или не — заяви предизвикателно тя. — Особено пък ако е избран от вас.

— О, напротив, ще се омъжите — повтори Алек и отново спря поглед върху устните ѝ. — Но преди това съм много любопитен да разбере нещо. — Той се приближи бавно към нея с плавни движения на голяма котка. Чандра стоеше твърдо на мястото си, без да отстъпва.

Алек спря на няколко сантиметра от нея. — Искам да разбера това от мига, в който те видях за първи път, Морган.

— Чандра — тросна се тя, без да знае защо.

— Да, това е истинското име на лейди Лохли, нали?

— Какво искаш да разбереш? — попита тя, без да отвърне на въпроса му.

— Само това. — Той сграбчи сплетената ѝ коса и я уви около китката си. Главата ѝ се отметна назад, устните ѝ се разтвориха, за да протестират, и устата му се спусна и покри изцяло нейната. Целувката беше твърда, гореща, влажна и свърши, когато едва бе започнала.

Алек пусна плитката ѝ и Чандра се отдръпна назад и започна да търка ожесточено устните си с опакото на ръката си.

— Никога вече не смей да ме докосваш!

— Всеки път, когато решиш да ме провокираш или да не ми се подчиниш, можеш да очакваш още от същото. Особено когато не можеш да търпиш присъствието ми.

Тя го гледаше ядосано.

— Арогантен варварин!

— Този път ще ти простя за обидата, но следващия няма — подхвърли той през рамо, докато вървеше към вратата. — И знай, че аз също си имам име. — Той се обърна и я погледна с порочна усмивка. — Казвам се Алек, а по-официално Александър Хоук, шести граф Монтбърн.

Докато Алек отваряше вратата, фамилното му име не излизаше от съзнанието на Чандра. Хоук!^[1] Хоук! Хоук! При последното повторение тя едва не се свлече на пода. Дали крилатият ловец от легендата и този мъж не бяха едно и също? Отказваше да повярва, че това е възможно.

— Свиня! — извика високо тя само за да чуе смеха му да влиза в стаята през старата дървена врата.

Малко след като настойникът ѝ си тръгна, Чандра започна да крачи из стаята. Скръстила ръце пред гърди толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели от напрежение, тя се опитваше да пропъди тревогата, която я бе обзела. Името му беше просто съвпадение. Приумица на съдбата. Но точно това беше проблемът. Подобно на крилатия ловец от легендата, този Хоук имаше властта да промени съдбата ѝ. За разлика от птицата от легендата обаче, Чандра

нямаше къде да избяга. Тревогата ѝ нарасна, защото тя не приемаше властта, която той имаше над нея. Стиснала зъби, тя продължаваше да се разхожда из стаята.

„Арогантно животно!“ — беснееше мислено момичето. Той нямаше да ѝ казва какво може и какво не може да прави. Нито пък щеше да ѝ избере съпруг. Тя по-скоро щеше да умре, отколкото да позволи на някой мъж да решава вместо нея. Заповедта на Джеймс можеше да върви по дяволите! Но какво можеше да направи?

Девин наблюдаваше братовчедка си от стола, в който седеше. Наложеният ѝ брак не беше тайна за никого, тъй като тя и Алек бяха спорили толкова високо, че думите им се бяха чували през вратата като артилерийски огън. Никой от тримата души, които чакаха в коридора, не знаеше какво се бе случило по време на краткото затишие, но реакцията на Чандра бе предизвикала съмнения у Девин. Най-накрая той не можа да издържи.

— Братовчедке, ще износиш килима... а и краката си.

— Килимът си е мой, краката също — сопна се тя в отговор. — Ще правя с тях каквото си искам.

— Както кажеш, но според мен се изтощаваш без причина.

Чандра се спря.

— Без причина ли? Искат да ме омъжат за някой непознат, който ще бъде избран от онзи надут саксонец, моя настойник. За да мисля, трябва да се разхождам. Няма да си почина, преди да намеря решение.

— Решението се съдържа в писмото на Джеймс. Или поне аз мисля така.

— Къде? — Тя се приближи до Девин и взе писмото от ръцете му. След като го прочете отново, се намръщи. — Не виждам никакво решение. Тук пише само, че трябва да се омъжа, а Монтбърн в качеството си на мой настойник трябва да ми избере съпруг.

— Така, както го чета аз, в писмото има две изисквания, поставени от Джеймс към евентуалния ти съпруг, и Монтбърн е длъжен да се увери, че те са изпълнени, преди бракът да бъде сключен. Първото е кандидатът да се е заклел във вярност към краля, а другото е да е лоялен на короната.

— Има десетки мъже, които отговарят на тези условия. Какво решение виждаш в това?

— Има също толкова, ако не и повече, които не отговарят на тези изисквания. Монтбърн иска да те омъжи до края на месеца, за да може по-бързо да се върне в Англия. Затова и той иска от теб да събереш всички подходящи мъже, за да разговаря с тях и да ти избере съпруг. Прав ли съм?

— Да, той каза точно това.

— Ами ако събереш само онези мъже, за които знаеш, че не отговарят на изискванията на Джеймс? Не беше толкова отдавна времето, когато нашият крал изигра мръсния си номер при Мул.

Чандра си спомняше за това тревожно време. Раздразнен, че поданиците му от планинската част на Шотландия отхвърлят управлението на короната, Джеймс бе изпратил на север голяма армия. В замъка Арос бе свикано събрание. С обещанието да присъстват на литургия, голям брой предводители на кланове — между тях и бащата на Чандра — бяха подмамени да се качат на борда на кораб, където бяха арестувани и затворени из английските затвори, докато един по един не се заклеха във вярност на краля. Действията на Джеймс бяха нечестни — поне по отношение на баща ѝ. Колан Морган наистина бе желал мир и бе доказал това, като бе живял в хармония със съседите си в продължение на десет години.

— Защо ми напомняш за Мул?

— Въпреки че много от водачите на клановете се подчиниха на краля, остават стотици планинци, които отказват да приемат управлението му. Те страдат мълчаливо, готови да се разбунтуват. В продължение на векове клановете се борят за правото сами да решават съдбата си, въпреки че с техните междуособни войни не са постигнали нищо, освен може би да намалят броя си.

— Да — съгласи се Чандра. — Твърде много млади мъже загубиха живота си за нищо.

— Такъв е животът на планинеца. Всички сме твърдоглави шотландци. Всеки от нас вярва, че е прав, и е готов да умре, за да го докаже.

— Да — повтори Чандра, тъй като знаеше, че и тя е също толкова твърдоглава като сънародниците си. — Но тук не виждам решение — каза тя и потупа писмото със свободната си ръка. — Баща ми се закле във вярност пред Джеймс и аз не мога да наруша обета му. Това ще донесе нещастие на всички ни.

— Решението е тук, но е само временно. То просото ще забави неизбежното. — Той забеляза въпросителния ѝ поглед. — Монтбърн трябва да разговаря с всеки мъж, който поиска ръката ти, нали?

— Да.

— Той иска да се върне в Англия, нали?

— Да.

— Ами ако твоят настойник след всичките си разговори не успее да ти намери подходящ съпруг, който да е верен на Джеймс и на короната?

Чандра започваше да разбира какво имаше предвид братовчед ѝ.

— Предполагам, че доста ще се ядоса. Колкото по-дълго бъде принуден да остане в Шотландия, толкова повече ще се ядосва. Отблъснат от всички и изпълнен с желание да се върне в любимата си Англия, той скоро ще прекрати търсенето. С неговия характер, сигурно ще си е тръгнал оттук до края на месеца, а може би дори и по-рано. А аз ще остана неомъжена и без настойник. — Тя се разсмя. — О, Девин, наистина ли мислиш, че ще успеем?

— Да, ако обмислим добре всичко. Когато Монтбърн се махне, ти можеш сама да си избереш за съпруг човек, когото можеш да обичаш. — Чандра се намръщи. — Ако не се омъжиш, Джеймс просто ще изпрати някой друг, вместо Монтбърн. Ние само забавяме неизбежното. Ти ще трябва да се омъжиш, и то скоро.

Чандра въздъхна тежко.

— Предполагам, че си прав. Но засега отказвам да мисля за това. Ела — каза тя и го издърпа от стола. — Трябва да направим списък на мъжете, които със сигурност ще се провалят на изпита.

Двамата се настаниха един срещу друг на масата за писане в стаята и след около час вече имаха списък с около двеста имена. Между потенциалните кандидати имаше хора, които открито мразеха властта на короната, както и такива, чиято лоялност се променяше в зависимост от това колко беше часът.

— Мислиш ли, че тези ще бъдат достатъчни? — попита тя, като прегледа още веднъж списъка.

— Надявам се да е така — отвърна Девин и протегна схванатите си пръсти. — Не забравяй, че остава да им напишем писмата, с които ги каним в замъка Лохли.

— Иска ми се да познавахме двойно повече хора — каза тя, като галеше долната си устна с върха на перото си. — Хубаво щеше да бъде, ако те се наредяха пред вратите на замъка. При вида на толкова много кандидати, Монтбърн веднага щеше да избяга обратно в Англия.

— Хубаво щеше да бъде, но нека да се придържаме към списъка. Когато новината се разчуе, вероятно ще дойдат и други.

— Ами ако те са лоялни на Джеймс?

— Аз лично ще разпитвам всеки кандидат много преди Монтбърн да го види. Който не издържи моята проверка, ще бъде връщан обратно.

— Девин, ти си най-добрият братовчед, който съм можела да имам — каза Чандра и вдигна ръката му от масата, за да я целуне по кокалчетата. — Какво щях да правя без теб?

Той се усмихна леко. Силите му го напускаха с всеки изминат ден, а пристъпите на кашлицата ставаха все по-лоши. Сега той дори плюеше кръв. Девин се страхуваше, че Чандра скоро щеше да научи отговора на въпроса си.

— Щеше да си намериш друг любимец, братовчедке. Някой, който щеше да държи на теб също толкова, колкото държа аз.

Изненадана от отговора му, Чандра се вгледа в лицето му. Когато осъзна колко болен беше той, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Никога — прошепна тя и стисна ръката му. — Ти не си просто част от семейството ми, ти си най-добрият и най-скъпият ми приятел. Никой никога няма да може да те замени. Никой. — Тя бързо смени темата, защото усещаше, че всеки момент ще се разплаче. — Сигурен ли си, че саксонецът няма да заподозре измамата ни?

— Надявам се, че няма — каза той и пусна ръката ѝ. — Истински верните на краля шотландци са едва шепа хора. Мнозинството от останалите имат някакви малки оплаквания срещу короната или срещу самия Джеймс. Останалите неколцина са просото глупаци. При най-малкия знак за конфронтация те ще избягат през първия мярнал им се хълм. Независимо дали някой от тях харесва Джеймс или не, ти не трябва да забравяш, че всички те са шотландци, а Монтбърн е англичанин. Всеки един от тях със сигурност ще обиди графа. Като се има предвид настроението му, той няма да одобри нито един от тях. Изборът, разбира се, е негов.

— Точно от това се страхувам най-много.

През следващия половин час двамата преписаха списъка, след което написаха и едно писмо и изпратиха двата документа на граф Монтбърн, придружени от бележка, с която се искаше одобрението му. Десет минути по-късно писменият му отговор бе върнат на Чандра по същия пратеник. Писмото беше одобрено, но списъкът трябваше да бъде намален наполовина. Алек бе решил, че подходящ съпруг може да се намери и сред по-малко кандидати.

— Не трябваше да му даваме списъка — каза Чандра, когато прочете отговора на настойника си.

— Не се притеснявай. В крайна сметка всички имена от списъка ще бъдат използвани. Той просто ни дава повече време да напишем останалите покани.

— Тогава по-добре да започваме веднага, защото той иска първите кандидати да пристигнат тук следващата седмица.

През следващите ден и половина Чандра и Девин написаха почти стотте писма, в които канеха кандидатите за ръката ѝ в замъка Лохли. За щастие, нито чичо ѝ, нито настойникът ѝ дойдоха да ги безпокоят. Всъщност, те не видяха нито единия, нито другия, което може би се дължеше на факта, че се хранеха в стаята на Чандра.

Сега Чандра стоеше до отворената врата и гледаше как последният куриер заминава, пъхнал последните десет покани в пояса си. Усети как изведнъж ѝ става нервно.

— А сега какво ще правим? — обърна се към Девин, който стоеше близо до нея.

— Ще изчакаме да видим дали ще получим отговор. Междувременно ще трябва да се погрижим за нуждите на най-почетния гост на лейди Лохли.

— Да не би да очакваш от мен да се държа любезно с него?

— Това няма да навреди на никого. Ако демонстрираш учтивост, ако го очароваш с ума и интелекта си, той може да се съжали над теб, когато се изправи пред идиотите, които сме поканили. Планът е той да бъде много по-внимателен в избора си, отколкото е възнамерявал първоначално. Ще мисли не само за Джеймс и короната, но и за твоите желания. Струва си да се опита.

— Но ние вече знаем, че той няма да намери сред кандидатите човек, верен на Джеймс.

— Така е, но не трябва да забравяш, че в желанието си да се завърне по-скоро в Англия, той може да избере онзи, който най-много се доближи до критериите на краля. Ние не искаме това да се случи. Затова той трябва да бъде накаран да се погрижи нито един от тези мъже да не бъде преценен като подходящ за очарователната лейди Лохли. Той ще отхвърли всички кандидати, въпреки че сам няма да знае защо.

Снизходителност. Тази дума изскочи в съзнанието ѝ. Настояникът ѝ сам бе предложил подобно нещо. Колкото и да не ѝ се искаше да му показва и най-малката любезност, по всичко личеше, че Чандра нямаше друга алтернатива. Тя беше готова да опита всичко, само и само да му попречи да ѝ избере съпруг.

— Ще опитам, Девин. Но отказвам да се държа твърде приятелски с него. Той знае какво мисля за него и бързо ще разбере, че това е поредният ми трик.

Чандра се изкачи на горния етаж на замъка и тръгна към стаята на настойника си. Останал без дъх от изкачването, Девин я следваше с по-бавна крачка.

Тя застана пред вратата на скромната стая, изправи рамене и почука. Отвътре се чуха стъпки и вратата се отвори.

— Писмата са изпратени — каза тя на Алек, вдигнала високо брадичката си. Беше твърде висок и това я дразнеше, но не го показва. — Последният куриер тръгна преди няколко минути.

— Благодаря, че ме информирахте. — Той забеляза, че тя стоеше, без да мърда, сложила на кръста изцапаните си с мастило ръце. — Знаем, че казах, че искам първите кандидати да пристигнат тук следващата седмица, но не очаквах толкова бързо подчинение, особено от онази, която твърдеше, че няма да бъде принудена да се омъжи. — Погледна към Девин, който стоеше зад Чандра и забеляза, че братовчед ѝ едва се държеше на краката си и дишането му беше неравномерно и затруднено. Девин се отдръпна и Алек отново насочи вниманието си към Чандра. — Да не би внезапно да сте променили мнението си?

— Никога! — тросна се тя, забравила за нуждата да се държи любезно с него. — Вие наредихте това да бъде направено и то бе направено.

— Тази новина ме радва — каза той, скръсти ръце върху мускулестите си гърди и облегна масивните си рамене на рамката на

вратата. Само преди няколко минути той бе наблюдавал как тя върви с братовчед си през двора. Двата бяха наклонили глави един към друг, сякаш крояха някакъв план. Алек наведе глава и се вгледа в Чандра. — Но защо ми се струва, че изведнъж проявявате твърде голямо желание да приключите с това?

Чандра забеляза предпазливата му усмивка.

— Голямо желание ли? — попита тя, като се чудеше дали той някак не бе разкрил измамата. — Грешите, лорд Монтбърн — каза тя, след като се вгледа внимателно в изражението му и реши, че той си е подозрителен по природа. — Ако ви се струва, че проявявам твърде голямо желание, то е, защото имам и друга работа за вършене. Тя е свързана със задълженията ми като предводителка на клана. След като писмата са написани и изпратени, мога да се заема с нея. А сега, ако ме извините, ще...

С крайчеца на окото си Алек видя как братовчед й пада срещу стената пред вратата на стаята си. Той се опита да влезе в стаята си, но когато вратата се отвори, не можа да се задържи на крака и падна. Коридорът се изпълни със звуците на раздираща кашлица.

— Девин? — извика Чандра и се втурна към стаята на братовчед си.

Уплахата в гласа й накара Алек да действа; той се втурна след нея. Когато стигнаха пред вратата на Девин, в коридора вече бе настъпила тишина. През отворената врата Алек видя Девин, който се бе навел над малка масичка, върху която имаше леген. Лицето му беше тъмnochервено, почти пурпурно; очевидно беше, че не може да диша.

Алек мина покрай Чандра, която бе застанала, без да мърда, на прага и отиде до братовчед й. Той удари младежа с юмрук по гърба — веднъж, два пъти. При последния удар голямото количество слюз, която се беше събрала в гърлото на Девин, излезе навън. Звукът на влизация в дробовете на младежа въздух накара Алек да се намръщи. В легена имаше кръв и едва сега той разбра колко болен беше в действителност Девин.

— Девин? — попита Чандра и тръгна към него.

— Дръж я далеч от мен — помоли се Девин на Алек, без да обръща лице към англичанина. — Не искам да вижда... — След това той се опита да се отблъсне от масата, за да отиде до леглото си, но силите му го напуснаха.

Знаейки състоянието на Девин, както и че Чандра вече е зад него, Алек вдигна Девин на ръце, обърна се и застана между Чандра и легена, като ѝ пречеше да види какво има в него. Той кимна към леглото.

— Махни завивките — каза той.

Тя се втурна да изпълни нареждането му и Алек пренесе братовчед ѝ през стаята.

— Имаш моята благодарност, саксонцо — чу Алек гласа на Девин, докато го слагаше върху леглото.

Алек се изправи и погледът му се спря за миг на очите на Девин. Те сякаш му казваха, че младежът е приел съдбата си. Загрижеността, която излъчваша, бе предназначена за Чандра. Едва тогава Алек осъзна колко дълбоко този мъж обичаше братовчедка си, не само като близък роднина, но и като мъж.

Той усети как у него се надига съжаление, придружено от някакво друго чувство, което обаче не може да определи точно. Докато гледаше колко нежно Чандра се грижи за братовчед си, как слага възглавници зад гърба му и гали с ръка мокрото му чело, Алек разбра колко силна беше тяхната връзка. Алек не бе имал толкова дълбока връзка с когото и да било още от детството си и сега изпита завист, но без обичайната злоба. След това отново го обзе странното чувство, което може би беше причинено от знанието, че Девин скоро щеше да си отиде. Той реши, че смъртта му ще бъде голяма загуба.

Докато гледаше идеалните черти на Чандра, разкошната ѝ червена коса, която се спускаше по раменете ѝ и галеше гърба ѝ, той осъзна, че скръбта ѝ щеше да бъде голяма, и сърцето го заболя. У него се надигна желание да я защитава и той се изненада от силата на емоциите си. Алек се обърна и тръгна към масичката, сбърчил чело от удивление. Като не намери къде да изхвърли кървавата слуз, която беше доказателството за сериозността на заболяването на Девин, той покри легена с една дреха.

Алек се обърна, за да погледне отново Чандра. Тя не беше глупава и се зачуди защо беше скрил доказателството. От начина, по който се бе втурнала към стаята на братовчед си, от изражението на лицето му, от начина, по който му се мръщеше сега, Алек разбра, че тя знаеше, че състоянието на Девин е по-лошо, отколкото братовчед ѝ показваше. Алек ѝ съчувстваше, но всичко това изобщо не го засягаше.

В края на месеца той щеше да си е тръгнал, Чандра щеше да бъде омъжена, дългът му щеше да бъде изпълнен. Но защо тогава внезапно се почувства, сякаш му предстоеше да понесе тежка загуба?

Алек започваше да се ядосва от смесените чувства, които го изпълваха, и отиде до леглото.

— Да извикам ли някой да ти помогне? — Очите му срещнаха нейните и Алек почувства, че се замайва. — Ако не искаш — продължи той, като си наложи да отмести поглед, — ще се върна в стаята си.

— Сама ще се погрижа за него. — Той кимна и тръгна към вратата; Чандра го последва и го спря, когато той вече бе излязъл в коридора. — Благодаря ви, че реагирахте толкова бързо. Вие спасихте живота му — каза тя и го погледна по нов начин. — Задължена съм ви за цял живот.

Нервите на Алек бяха опънати до скъсване. С него ставаше нещо, но той не разбираше какво. Нито пък искаше това да продължи.

— Не трябва — изръмжа в отговор той и веднага усети, че я нарани. Погледна към изящната ѝ ръка, която се намираще върху неговата, и тя незабавно я отдръпна. — Намерете някой друг да се грижи за него. За това си имате слуги.

Чандра се ядоса.

— Кланът е моето семейство и аз не смятам роднините си за слуги. Ние просто се грижим едни за други.

— Изборът е ваш — каза той и си тръгна.

Чандра се загледа след него. Преди минута бе решила, че е видяла в очите му нещо, което издаваше някаква нежност, загриженост и обич. Очевидно бе сгрещила. Тя чу звука от затварянето на вратата на англичанина и се обърна, влезе в стаята на Девин и тръгна към легена.

— Чандра, не гледай там.

Тя чу слабия глас на братовчед си тъкмо в мига, в който отметна дрехата, с която бе покрит легенът, като възнамеряваше да полее вода върху чистата кърпа за лице, която бе взела. Гледката, която се откри пред очите ѝ, я изненада и уплаши. Тя се обърна към леглото.

— Той се опита да скрие това от мен... но защо?

— Защото аз го помолих.

— О, Девин, защо не си ми казал?

— Не исках да те тревожа. Лошо е, Чандра — каза той с дрезгав глас. — Не знам какво е. Страхувам се за теб, когато си до мен. Ако е заразно, може и ти да пострадаш. Затова трябва да стоиш далеч от мен. — Главата му се отпусна на възглавницата и той обърна лице към стената. — А сега си върви... трябва да си почина.

— Ще си починеш, но аз няма да те оставя.

Тя намокри кърпата в каната с вода и се приближи до леглото, където нежно изми лицето му и го зави. След това седна в един стол недалеч от леглото. Дишането на Девин се беше нормализирало.

— Запомни, Чандра, трябва да се държиш любезно с англичанина — каза Девин и на лицето му се появи слаба усмивка. — Въпреки лошото му настроение, подозирам, че той е разбран човек.

— Не мисля така.

— С теб изработихме стратегия. Следвай я. За твое добро е.

Девин млъкна и скоро заспа. Докато Чандра седеше до леглото му, тя си повтаряше думите на братовчед си. Двамата с него бяха изработили стратегия. За да има полза от това, тя трябваше да изиграе ролята на идеалната домакиня. Мисълта да се отнася и с най-малката любезност към графа я караше да се бунтува, защото той очевидно нямаше лесно да отвърне със същото, но тя знаеше, че няма друг избор. Чандра щеше да направи всичко по силите си, за да попречи на арогантния разбойник да изпълни дълга си, дори ако това означаваше да го убие с любезност.

— Изглежда, че си се издигнал, Монтбърн — каза сър Джон, когато огледа новите покои на Алек. Двамата мъже току-що бяха вечеряли и бяха потърсили уединение в мрачната стаичка на графа, само за да бъдат посрещнати от кривокракия Ангус, който ги бе отвел надолу по коридора. — Може би нещата ще се пооправят, тъй като кланът Морган, изглежда, се отнася по-доброжелателно към твоето присъствие тук.

Алек беше в мрачно настроение. Въпреки че знаеше каква е причината за това, той не искаше да я приеме. Очите му огледаха стаята. Тя беше много по-голяма от онази, в която го бяха настанили преди, но не можеше да се сравни с неговата стая в замъка Монтбърн, нито пък имаше изтънчените удобства, с които бе свикнал.

— Ще свърши работа, но не е като у дома. Поне леглото е по-голямо и по-меко. Няма да ми се наложи да се вкопчвам в него, както правех през последните няколко ноци, от страх да не падна на пода. — Той свали меча си и го сложи на масата, след което забеляза, че багажът му също е пренесен. — Що се отнася до клана Морган, те не ме искат тук повече отколкото преди. Просто тяхната предводителка им е наредила да се държат по-любезно и мисля, че знам каква е причината за това. — Той видя, че рицарят повдига вежди, и описа широк кръг с ръка. — Всичко това е подкуп — стаята, вкусната храна и хубавото вино, което току-що пихме, приятелското обслужване. Тя се надява на снизхождение, когато ѝ избирам съпруг. Вероятно се надява, че изобщо няма да ѝ изберат съпруг. Но греша. Запомни ми думите, приятелю, когато бракът бъде сключен, ние ще си тръгнем отук изпратени с дъжд от стрели... а може би дори преди това.

— Тогава значи смяташ, че тя е загрижена за собственото си благоденствие, а не защото се чувства виновна за начина, по който се държи с теб, както и че не те възнаграждава за това, че спаси живота на братовчед ѝ. — Сър Джон видя колко изненадано го погледна Алек. — Чух неколцина от шотландците да разправят на другите за геройската ти постъпка.

— Геройска? Беше по-скоро рефлексивна реакция. Не съм направил нищо необичайно. Възнаграждение? Съмнявам се. Вина? Едва ли. Тя е шотландка, а аз съм англичанин; ще бъде противоестествено да изпитва вина за моите страдания.

— А братовчед ѝ?

— И сама можеше да го спаси. Аз просто стигнах до него пръв. Не, сигурен съм, че прави това само заради себе си. Ако не ѝ бях споменал, че ако се държи любезно и с уважение, може да спечели снизходителността ми, може би щях да го приема като проява на искрено съжаление. Но аз ѝ го споменах и ти сам можеш да видиш промените. Като се има предвид положението ѝ, не я обвинявам, но това няма да ѝ помогне, защото моята вярност е дадена на Джеймс. — Алек се закле мислено, че триковете на Чандра нямаше да го подлъжат, и настроението му се влоши още повече. — Тя ще се омъжи — продължи решително той. Алек нарочно държеше спомена за красивото лице на Чандра далеч от мислите си, защото знаеше, че ако го допуснеше там, със сигурност щеше да се размекне. — Не ме

интересува дали съпругът ѝ ще бъде млад или стар, слаб или дебел, висок или нисък, стига да отговаря на изискванията, които са ни поставени.

— Надявам се, че няма да ѝ кажеш това, защото ако го направиш, отново ще се наложи да ядем сухи сладкиши и да пием вода.

Алек се разсмя.

— Не съм толкова глупав. Не, аз смятам да се наслаждавам на вниманието, което ми се отделя, а искам и ти и хората ти да правите същото, сър Джон. Но независимо колко големи удобства ни предлагат, не можем да не си държим очите на четири. Не им вярвам на тези Морган, особено на чичото на момичето. Той има твърде голямо желание за бой.

— Да, така е.

— Докато аз забавлявам лейди Лохли, за да съм сигурен, че няма да избяга, искам да държиш под око този Седрик. Не ми се иска да ме заколят, докато спя.

— И на мен — каза рицарят, докато гледаше как Алек вади сгънато парче хартия от елека си. — Ще го наблюдаваме. Можеш да разчиташ на това.

— Добре.

— В бележката ѝ до теб... — сър Джон кимна към хартията — тя обяснява ли ти защо е сменена стаята ти?

Алек огледа отново новата си стая. Сега му харесваше повече, отколкото преди, но все пак не беше като у дома му. Англия. Защо изобщо я беше напуснал?

— Не, но предполагам, че е искала да ме изненада. — Погледът му се върна на сър Джон. — Пише само, че все още се грижела за братовчед си. Моли ме за извинение, че няма да присъства на вечеря, но не можела да го остави сам. Ако до утре сутрин състоянието му се подобри, тя иска да обиколя с нея земите на Морган.

— Ще отидеш ли?

— Рискувам твърде много, ако не отида — отвърна Алек. — За какво ми е да намеря младоженец, ако булката изчезне? Както вече казах, смятам да забавлявам лейди Лохли.

— В такъв случай, щом смяташ, че тя не изпитва съжаление, забавлявай я добре въоръжен. Тя може и да е дребна, но имам

чувството, че е доста бърза. Няма да можеш да се забавляваш с нож в стомаха.

— Ще го запомня.

След малко сър Джон си тръгна, а Алек си легна в още по-мрачно настроение отпреди.

Бе решил, че е пропъдил странните чувства, които бе изпитал порано през деня, докато наблюдаваше как Чандра се грижи за братовчед си. Тяхната сила го бе изненадала и объркала. Той се опитваше да отрече истинското им значение — че изпитваше нещо към нея и то не беше просто похот. Колко удобно щеше да бъде да отдаде целия епизод на това, че бе ял нещо, което му се беше отразило зле и с това да обясни необичайното напрежение. Но не можеше да направи това.

„По дяволите! Това момиче не означава нищо за мен“.

Натрапчивите думи се мотаеха в съзнанието му, докато той се мятеше в новото си легло в напразни опити да намери спокойствие. Когато най-накрая си намери място, остана да лежи неподвижно, загледан в тавана. С огромно усилие на волята Алек най-после успя да се овладее и да се убеди, че интересът му към Чандра беше временен.

Малко след това мислите му се върнаха към предупреждението на сър Джон. Алек бе видял как Чандра и братовчед ѝ бяха вървели с наклонени един към друг глави и смяташе, че те са заговорничели нещо срещу него. След начина, по който се бе държал с нея, не можеше да я обвини, че търси средство да го накара да се откаже, като същевременно още веднъж го накара да изглежда като глупак. Според нея той не заслужаваше друго отношение.

Алек си спомни последните секунди от спора им в стаята ѝ и потръпна. Бе го нарекла арогантен чужденец и той се бе държал точно като такъв. За да задоволи мъжкото си любопитство, той се беше възползвал от нея, оправдавайки действията си, като си бе казал, че тя заслужава точно такова наказание. Истината беше, че ефектът беше обратен. За миг той си спомни реакцията си на целувката, но още по-бързо я пропъди от мислите си.

Алек насочи мислите си към настоящето и реши, че бе сбъркал в отношението си към Чандра. Тя не беше някакво селско момиче, което можеше да подкача и да се опита да вкара в леглото си; тя беше негова повереница. Носеше отговорност за нея. Алек си признаваше, че красотата ѝ все още го изкушаваше, но знаеше, че трябва да удържи

мъжкия си нагон. В противен случай щеше да си навлече гнева на Джеймс.

Мисълта, че главата му може да бъде отделена от тялото му не се харесваше на Алек. Нито пък му се искаше да бъде наръган с нож в стомаха — вероятност, която не трябваше да се изключва. Той отново си спомни предупреждението на сър Джон. Въпреки промяната в обстоятелствата и проявата на уважение към него, между лейди Лохли и него нищо не се беше променило. Тя все още го презираше. Той наистина щеше да я забавлява, но щеше да го прави много предпазливо.

Чандра затвори внимателно вратата на стаята на Девин с облекчение, че братовчед ѝ спеше спокойно. Докато вървеше към стаята си, тя си спомни за последните няколко часа и се разтрепери. Когато бе влязла в стаята на братовчед си, краката ѝ сякаш бяха залепнали за пода, а мозъкът ѝ не ѝ бе подсказал как да му помогне. Ако настойникът ѝ не беше реагирал толкова бързо, Девин със сигурност щеше да умре. Състоянието му беше много по-лошо, отколкото тя бе предполагала. А дали просто не отказваше да приеме простата истина? Не можеше да загуби Девин. Той не трябваше да умре!

Вратата на стаята ѝ се отвори и тя почти падна вътре. Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ, докато вървеше към леглото си. Напоследък се бяха случили твърде много неща и тя се тревожеше много. Внезапната смърт на баща ѝ, след която не ѝ бе останало много време да го оплаква; задълженията ѝ като водачка на клана и всички последствия, които произтичаха от тях; заболяването на Девин и възможността, че и той можеше да умре — всичко това бе много по-тежко бреме, отколкото тя можеше да понесе.

На всичко отгоре в замъка се намираше и англичанинът!

Припевът на древната легенда се появи внезапно в съзнанието ѝ. Не! Легендата беше просто измислица. А може би не беше?

Обхваната от напрежението, породено от чувствата ѝ, Чандра искаше само да си го изкара на някого. „*Проклет да е!*“ — извика тя на стената, проклинайки Алек, проклинайки, че той бе нахлул в дома ѝ. Но въпреки това дълбоко в себе си му беше благодарна за това, че бе спасил живота на Девин. Независимо от това обаче Чандра не искаше

да му бъде задължена, тъй като той беше източникът на последната ѝ тревога. „Дано да гори в ада!“

Като се имаше предвид настроението на Седрик, това можеше да се окаже следващият дом на англичанина.

---

[1] Хоук! (англ.) — ястреб — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

С изопнати до скъсване нерви Чандра чакаше в двора оседланата ѝ кобила да бъде доведена от конюшните заедно с жребеца на Монтбърн. Хапеше долната ѝ устна, докато постоянно си повтаряше, че трябва да се държи учтиво с настойника си, защото в противен случай планът ѝ ще се провали. Уверена, че разходката им ще завърши катастрофално, тя се молеше той да я уведоми, че съжалява, но не може да я придружи. Да се пребори с глиган, може би щеше да ѝ бъде по-лесно, отколкото да се държи любезно с този мъж. Да се държи с него по друг начин, освен с презрение, след като толкова много го презираше, си беше чисто двуличие.

— Щом искаш да излезеш насаме със саксонеца, значи си глупачка — каза Седрик, който бе дошъл при нея, за да се опита да я разубеди за пореден път. — Казвам ти, на него не може да му се вярва. Откъде знаеш, че писмото на Джеймс не е фалшиво или пък, че той е онзи, за когото се представя? Той може да е английски наемник, решил да те отвлече, за да вземе откуп за теб. Като пренебрегваш предупрежденията ми, му даваш възможност да осъществи плановете си.

Уморена от непрестанните словоизлияния на чичо си, чиито зловещи думи бяха измъчвали слуха ѝ през последния четвърт час, Чандра се обърна ядосано към него.

— Казвам ти, че нищо няма да ми се случи. Ако той наистина искаше да ме отвлече, щеше ли да остави хората си в замъка? Защо да го прави?

— Той може да ги остави в замъка, за да ни нападнат.

Чандра се разсмя.

— Това е смешно, чичо. Ние сме няколко пъти повече от тях. Няма начин да ни победят в бой. Пък и ние не сме богати. Какво може да се надява да спечели той от нас? — Седрик отвори уста, но Чандра го прекъсна, преди да бе заговорил. — Не, чичо, онова, което казваш, е смехотворно. Ти виждаш неприятности там, където ги няма. Писмото

на Джеймс е истинско. Подписът му беше скрепен с восьчния печат, който остана здрав, докато не го счупих аз. Поканих саксонца да излезе с мен, а не обратното. Ако той реши да приеме поканата ми, можеш да бъдеш уверен, че е наясно с последствията, ако с мен се случи нещо лошо. Кралят ни няма да остави подобно нещо ненаказано.

— Въпреки това не му вярвам.

Чандра беше съгласна с чичо си, но да признае това гласно щеше да доведе само до нова поредица от оплаквания, а тя не искаше това. Решението ѝ вече беше взето и въпреки че тя предпочиташе да бъде придружена от няколко души охрана, знаеше, че Монтбърн никога нямаше да се съгласи на такова нещо, освен ако не бъде придружен от равен брой свои бойци. Това не беше добра идея, тъй като тогава на Чандра и Алек щеше да им се наложи да концентрират вниманието си върху придружителите си. Заета да поддържа мира между двете групи, тя нямаше да успее да постигне много. Колкото и да не ѝ харесваше, трябваше да излезе насаме с англичанина. Трябваше да намери начин да спечели съчувствието му. Като знаеше колко е арогантен, тя се чудеше дали той изобщо притежаваше подобно чувство.

С угълчето на окоето си Чандра забеляза как мъжът, за когото си мислеше, излиза от голямата зала заедно с рицаря си.

— Не спори повече с мен, чичо. Вече реших. Ще яздим сами. Но ако това ще те успокои, знай, че в ботуша си съм скрила една кама. Ако англичанинът се приближи твърде много, няма да се поколебая да я използвам.

Втрещен в Чандра и чичо ѝ, Алек забеляза мрачното изражение на лицето на Седрик.

— Между тях, изглежда, има някакво несъгласие — каза той на сър Джон. — Нещо ми подсказва, че спорът им е заради това, че двамата с нея ще яздим без придружители.

Рицарят се изсмя.

— Като се има предвид славата ти по отношение на жените, не мога да кажа, че не оправдавам колебанието му да я остави насаме с теб. Смя ли да попитам дали момичето рискува нещо?

Алек спря внезапно и се втрещи гневно в придружителя си. По някаква необяснима причина въпросът на рицаря го беше обидил. Репутацията му беше широко известна — Алек не беше монах. Но той не беше и похитител на невинни момичета.

— Не сме в двора, сър Джон, където похотливи мъже и жени флиртуват открито и никой не обръща внимание на това. Намираме се в замъка Лохли — каза с раздражение той. — Знам, че се говори, че любовните ми афери наброяват няколко десетки — преувеличение, подкрепяно с клюки, заради което често ме наричат женкар. Но трябва да знаеш едно — всичките ми любовници едва ли наброяват повече от една дузина, като това включва и онази, която ме направи мъж, когато бях на петнайсет години. Аз си подбирам внимателно жените, сър Джон, и мога да те уверя, че не се интересувам от неопитни девизи. — *Не и след всичко, което бе изстрадал с покойната си съпруга!* — Лейди Лохли е в абсолютна безопасност с мен. По дяволите, човече, тя е моя повереница, а не любовница!

— Моля за извинение, сър — каза сър Джон. — Не исках да ви обидя. Думите ми, изречени толкова необмислено, бяха казани само защото от изражението на чичо й съдя, че той не ви вярва.

Алек се вгледа отново в Седрик.

— Да — съгласи се той. — Чичо й изобщо не е доволен. — Увери се, че той няма да ни последва, когато излезем от замъка.

— Бъди сигурен, че няма да го направи — обеща сър Джон.

Алек забеляза, че рицарят се затвори в себе си, и съжали, че го бе срязал толкова остро. Обикновено приемаше добронамерените шегички, като се смееше на себе си също толкова високо, колкото се смееха и останалите, особено когато шегата беше свързана с мъжествеността му. Но по някаква странна причина той не можеше да приеме никакво предизвикателство, отнасящо се до намеренията му към лейди Лохли. Независимо от причината, той не можеше да отрече, че бе започнал да се държи като защитник на повереницата си.

Докато двамата англичани се приближаваха към тях, Чандра чу Седрик да казва:

— Казвам ти, те заговорничат.

Тя затвори очи и пое дълбоко дъх. С издишването част от гнева й също я напусна.

— Въобразяваш си. А сега иди да се погрижиш за конете. — Чичо й се отдалечи към вратата на конюшната.

— Добро утро, милейди — поздрави я Алек, който се беше приближил откъм гърба й. — Готова ли сте за езда?

Вниманието на Чандра беше насочено към чичо ѝ и думите на Алек я изненадаха и тя се обърна рязко. Видът на сините му очи я омагьоса и тя не можа да направи нищо, освен да го гледа втренчено. Очите му притежаваха сила, на която не можеше да устои, и докато го гледаше, си помисли, че може да направи всичко, което той поиска от нея — абсолютно всичко. Съзнанието ѝ беше отвлечено от мърморенето на Седрик и тъй като не бе имала достатъчно време да подсили сетивата си, сега женският ѝ интерес нарасна. По загорялото лице на Алек се изписа широка усмивка.

Чандра премигна. Тя знаеше, че трябва да отговори на поздрава му.

— След малко — каза тя. — Ще тръгнем веднага щом конете бъдат готови.

— Отлично — отвърна Алек, който сякаш не бе забелязал реакцията ѝ. — Горя от нетърпение да разбера какво ни очаква. Може би тази разходка ще ме убеди, че има нещо, което си струва да бъде видяно в тази пустош. От това, което видях досега, ми е трудно да разбера защо вие шотландците браните толкова ожесточено земите си.

Чандра бързо възвърна самообладанието си. Този човек демонстрираше превъзходството си, както просяк би се перчил с палто със златна везба. Тя се зачуди дали някой изобщо го беше учил на най-елементарни обноски. Чандра се вгледа внимателно в англичанина и реши, че някой без съмнение бе опитал, но като се имаше предвид какъв е ученикът, учителят е бил обречен на провал. При това безславно. Мислено тя нарече Алек клоун, но тъй като не беше забравила защо бе поискала той да я придружи, му се усмихна възможно най-любезно.

— Тъй като вие англичаните смятате, че тук няма нищо ценно, на мен също ми е трудно да разбера защо постоянно нахлувате в земите ни. Очевидно тук трябва да има нещо ценно, защото в противен случай вие щяхте да си останете завинаги от вашата страна на границата.

Алек се втренчи за миг в нея само за да открие, че не може да опровергае логиката ѝ. Той се разсмя високо.

— Примирие, милейди. Денят е твърде хубав, за да го разваляме с разговори за политическите интриги на отдавна починали крале. Така няма да разрешим нищо. Въпреки че нашите страни продължават да воюват, нека помежду ни има мир.

— Да, денят е твърде хубав. — Усмивката ѝ се разшири, защото тя знаеше, че го е надиграла. — Тъй като и двамата осъзнаваме стойността му и искаме да му се насладим, ще приема примирието.

— Значи имаме примирие. — Той се огледа. — Братовчед ви оправи ли се?

— Той се чувства много по-добре, но аз му наредих да си почива — каза Чандра, уверена, че Девин я наблюдава от прозореца си. — Отново искам да ви благодаря за навременната намеса.

— Радвам се, че успях да помогна. И ви благодаря за вашата намеса — отвърна Алек.

Погледът ѝ се спря на влажната му коса. Гъстите гарвановочерни къдрици блестяха на слънчевата светлина като излъскан ебонит.

— Значи банята на милорд е била задоволителна?

— Много по-приятна от първата — отвърна той, спомняйки си за това преживяване.

С първите слънчеви лъчи на вратата му се почука и Алек я отвори, за да види Ангус застанал от едната ѝ страна. Мъжът влезе в стаята с две стъкленици под мишница, а трима други мъже вкараха голяма вана в стаята.

Ангус забеляза, че Алек се намръщи, и каза:

— Водачката ни ми нареди да донеса тези неща — той подаде стъклениците на Алек. — Тази тук — той посочи към едната — трябва да се използва първи. Натъркай се целия със съдържанието ѝ, включително и косата. Ще те изгори, но няма да ти останат белези. След като се изкъпеш, намажи се с това. — Той посочи към другата стъкленица. — То ще спре сърбенето. Не забравяй да се намажеш с него, иначе ще се изприщиш целия.

— Каква дяволия е намислила водачката ви сега? — попита Алек, у когото се надигнаха подозрения.

— Няма никаква дяволия — отвърна сопнато мъжът. — Това ще ти върне естествения цвят. Но ако на теб ти харесва да приличаш на купчина мъх, ще ѝ кажа, че си отказал щедрото ѝ предложение. Ако зависеше от мен, щях да те оставя такъв, какъвто си сега.

Двамата се сборичкаха за кратко за стъклениците и Алек спечели.

— Помогни ми да си изтрия гърба — нареди той на мъжа, но без резултат. — Моля...

— По-добре си махни дрънкулката. — Алек повдигна вежди. — Това украшение на врата ти — поясни Ангус и кимна към медальона. Алек се поколеба, но все пак се подчини. Той свали веригата от врата си и я сложи встрани. Усети върху кожата си студена топка от мазна паста, който дребният мъж бързо размаза по гърба му. — С останалото можеш да се справиш сам — каза Ангус и се отдалечи.

Докато Алек натъркваше голямо количество от съставката по лицето, косата, врата и ръцете си, а след това и надолу по гърдите си, тялото му започна първо да го сърби, а след това и да гори. Когато и гърбът и краката му също бяха намазани, Алек се изправи и се поколеба за миг. Втрещен в срамните си части, той затвори очи, стисна зъби и бързо намаза и тях. Когато последната кофа вода беше налята във ваната, кожата му гореше. Той почти се хвърли във водата.

След като натърка тялото си със сапун, той се изправи и се изми с няколко кофи вода. Когато се изсуши, натърка цялото си тяло със съдържанието на втората стъкленица. Балсамът незабавно го охлади.

— Виждаш ли — каза Ангус, който отново му помагаше да си изтрие гърба, — няма никаква дяволия. Мек си като бебе и розов почти колкото бебешко дупе.

Алек беше готов да спори с мъжа за това, че нямало никаква дяволия, но като поразмисли, реши, че страданията, които беше изтърпял си струваха резултата.

— Много любезно беше, че се съжалихте над мен — каза усмихнат той на Чандра. — Така повече няма да се сливам с дърветата.

Звънкият смях на Чандра изпълни въздуха и Алек почувства някакво странно усещане.

— Ако се бяхте държали като джентълмен — каза тя, като се молеше и той да я съжали по същия начин, — нямаше да изстрадате нито едно от нещастията, които ви сполетяха.

Втрещен в очите на повереницата си, които го гледаха усмихнато, Алек усети как нещо се надига у него. Помисли си колко красива и невинна е тя, прииска му се да прокара пръсти през гъстата ѝ коса, която се спускаше свободно до кръста ѝ. Ръката му сама се повдигна. „*Овладей се, глупако!*“

Движението на ръката му беше прекратено незабавно. За да прикрие грешката си, Алек сложи ръка пред гърдите си и се поклони.

— Обещавам да се държа както подобава.

Обещанието беше дадено пред нея, но беше предназначено за него. Тогава с ъгълчето на окото той забеляза, че чичото излиза от конюшната.

— Конете ни пристигат.

Когато Чандра се качи на кобилата си, Седрик отиде до мястото, на което се намираше жребецът на Алек.

— Погрижи се нищо лошо да не ѝ се случи, саксонецо — каза той, втренил гневно поглед в графа, — ако не искаш ти да понесеш последствията.

На Алек не му убягна омразата в очите на мъжа.

— Уверявам те, че тя ще бъде в безопасност. — Сложил ръка върху извивката на седлото си, той се наведе към Седрик. — Само се постарай — каза той толкова тихо, че да бъде чуто само от събеседника си — да не си намислил нещо срещу нас, докато яздим, или ти, планинецо, ще страдаш много повече от мен.

Алек се изправи и кимна на сър Джон, напомняйки му безмълвно да държи под око избухливия шотландец; след това двамата с Чандра напуснаха замъка.

Високо на хълма, който се извисяваше над едно езеро, Чандра спря кобилата си. Двамата с настойника ѝ бяха обикаляли земите на клана в продължение на повече от час. През по-голямата част от времето бяха яздили мълчаливо, като говореха само когато спираха и Чандра на някое по-интересно място обясняваше историческото му значение. От време на време тя насочваше вниманието на Монтбърн към вдъхващата страхопочитание красота на дивата земя, която той бе казал, че мрази, като се надяваше да промени мнението си. Докато изучаваше красивите черти на лицето му, се зачуди дали вече не го беше променил.

— Още ли мислите, че в тази северна страна няма нищо, което да привлича окото и да възвисява душата? — попита тя, описвайки широк кръг с ръка над езерото. — Или според вас това е просто един обикновен водоем, незначителен и мрачен?

Алек не можеше да отрече, че гледката беше възхитителна. Слънчеви лъчи, блестящи като милиони диаманти, танцуваха върху

повърхността на дълбоките сини води на езерото. Топъл вятър духаше между борове под тях и поклащаше клоните им. Свез, сладникав въздух се вдигаше над езерото, изкачваше се по хълма и изпълваше дробове им. Той почувства прилив на енергия.

— Трябва да призная — каза той, като се обърна към Чандра и забеляза, че очите ѝ са сини като водата, — че това място кара човек да изпитва страхопочитание. Красотата му е ненадмината. — Усмивка огря лицето на Чандра. Омагьосан от красотата ѝ, Алек се поправи мислено — тя беше още по-възхитителна от гледката пред него. Той се овладя и отново се обърна с лице към езерото. — Ще отидем ли по-близо?

— Да — отвърна момчето и потупа кобилата си по врата. — Конете са жадни.

Алек погледна към дърветата около тях и забеляза бързо движение. Едно момче с разрошена коса, което едва ли беше на повече от дванайсет години, тичаше босо през гората, облечено само в сафронова риза. В едната му ръка висеше мъртъв заек.

— Имате си браконьер — каза той и обърна жребеца си, готов да преследва нарушителя. — Да го хвана ли?

— Не. Това е Оуен. — Тя забеляза въпросителния поглед на настойника си. — Оуен — поне така го наричаме ние — е ням. Той живее сам в гората.

— И той ли е Морган?

— Не мисля. Появи се един ден, малко след смъртта на баща ми. Избягва хората и много рядко може да бъде видян. Независимо дали е Морган или не, е добре дошъл тук. Издала съм заповед никой да не го закача.

Чандра се бе опитала да се сприятели с момчето, когато на два пъти бе застанала лице в лице с него, но той не бе отговорил на молбите ѝ да се премести да живее в замъка. Затова, за да бъде сигурна, че не е оставен на произвола на съдбата, тя се грижеше той да получава храна и всичко необходимо, за да преживява. Някой ден Оуен може би щеше да приеме предложението ѝ за приятелство; това беше най-голямата ѝ надежда.

— Твърде сте щедра — заяви Алек. — Не всеки би постъпил така на ваше място.

— Оуен е особен случай — отвърна тя. — Ще отидем ли до езерото?

— Да — каза Алек и момчето бързо бе забравено.

Чандра ги поведе надолу по стръмния склон. Докато я наблюдаваше, Алек усети как възхищението му от нея нараства. Интелигентна, весела, забавна и очарователна, в много отношения тя беше надраснала годините си. И въпреки това у нея се криеше едно палаво момиченце. За последното той можеше да свидетелства от личен опит!

За разлика от опитната Фелисия, която беше изобретателна, умееше да манипулира и използва хората, това наивно момиче, останало неопорочено, не беше изпълнено със злоба и нямаше никакви претенции. Но той знаеше, че като жена тя знаеше как да използва женските си хитрини и се надяваше да го манипулира също толкова умело, колкото управляваше коня си, за да постигне онова, което искаше най-много. В крайна сметка, тя беше жена.

Алек се досещаше, че тази разходка имаше за цел да го накара да изпита състрадание и да бъде спечелено съчувствието му. Засега планът ѝ успяваше. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, той не искаше да я венчае за първия срещнат мъж. Бъдещият съпруг на Чандра очевидно трябваше да бъде мъж с изключителни качества, който да може да постави нейните интереси над своите. Алек се молеше да успее да намери такъв човек. И при това бързо, защото, въпреки че бе променил мнението си за Шотландия, чиято първична красота не можеше да отрече, той все още копнееше да се завърне в любимата си Англия и към всичко, което толкова добре познаваше. Не искаше нищо друго, освен да се върне у дома си.

Конете най-после стигнаха равна земя и ездачите им отпуснаха юздите. Животните тръгнаха в галоп към брега на езерото и спряха, когато го стигнаха. Алек слезе от седлото си и стъпи на камъните, с които беше осеяна цялата местност. Той вдигна ръка и дългите му пръсти обхванаха кръста на Чандра.

— Дръжте се — каза той.

Докато я сваляше от седлото, откри, че е много лека. Лейди Лохли не се отдаваше на леност в очакване други да свършат работата ѝ, както правеха жените в двора. От онова, което бе видял през последните няколко дни, Алек знаеше, че тя работеше прилежно редом

с останалите членове на клана. Нито една задача не беше твърде трудна или твърде лесна за нея. Той се загледа в лицето ѝ и погледът му се плъзна по линията на брадичката ѝ; Алек реши, че силният ѝ дух се дължи на момичешката ѝ упоритост. Беше шотландка от главата до петите.

Замислен за бъдещия ѝ съпруг, Алек съжали човека, който и да беше той. Никой мъж нямаше да успее да се наложи над нея. Ако пък се опиташе, било то с метла или с меч, щеше незабавно да познае поражението. Той си представи младоженците в битка, но лицето на младоженеца някак необяснимо приличаше на неговото собствено, и по устните му се разля широка усмивка.

— Виждам, че през главата ви минават шеговити мисли — каза тя и свали ръцете си от раменете му. — Аз ли съм причината за веселието ви?

Докато конете утоляваха жаждата си, Алек и Чандра тръгнаха по брега на езерото. Кристалната вода се плискаше нежно в брега.

— По-добре ще е да откажа да отговоря — каза той, като се опитваше да се пребори с усмивката си.

— Тогава значи се присмивате на мен — обвини го тя, но без злоба.

— Не на вас, милейди. Мисълта за съпруга ви ме накара да се разсмея.

Тя бе обзета от тревога и се вгледа внимателно в него.

— Ако съдя по изражението ви, бих казала, че ме смятате за опърничава. Без съмнение се смеете, защото мислите, че мъжът ще страда.

При споменаването на думата съпруг Алек бе забелязал в очите ѝ ярко пламъче, което бързо бе изчезнало. Мисълта, че можеше да бъде принудена да се омъжи, очевидно я тревожеше силно.

— Тази дума изобщо не ми е минавала през ума — призна си той. — Упорита, да, но не и опърничава. Ако се смея, то е, защото се съмнявам, че в списъка ви има мъж, който може да ви укроти; не че някой би се опитал. По ум и дух вие сте силна жена, Чандра Морган, и ви е нужен мъж също толкова силен, за да може да обогати живота ви. Ако е по-слаб от вас, той ще ви унищожи, бавно и сигурно. Мислите ли, че ще ви намеря такъв съпруг?

Чандра усети как от раменете ѝ пада огромна тежест. Англичанинът, изглежда, ѝ съчувстваше и проявяваше загриженост за благополучието ѝ почти колкото за собственото си щастие. Девин щеше да се зарадва да научи, че поне една част от плана им се бе оказала сполучлива. Що се отнасяше до останалото, тя знаеше, че настойникът ѝ няма да успее да ѝ намери подходящ съпруг от списъка.

— Не мога да кажа — измънка тя, почувствала се малко виновна. Не знаеше защо тази лъжа я притесняваше, особено след като се налагаше да я изрече заради собственото си бъдеще, но това беше факт. — Предполагам, че ще трябва да изчакаме и да видим.

— Предполагам, че сте права — отвърна той и се усмихна леко. След това спря и Чандра застана до него. — Знайте едно нещо, милейди. Аз възнамерявам да се съжаля над вас. Вместо да ви избира първия мъж, който отговаря на изискванията на Джеймс, ще подбера много по-внимателно. Не мога да пренебрегна изискванията на краля си, но мога да ви уверя, че съпругът ви ще бъде мъж, когото можете да понасяте и когото може би ще се научите да обичате. С малко късмет, той ще бъде точно такъв мъж, какъвто би трябвало да бъде според мен. — Лицето на Чандра бе озарено от омагьосваща усмивка и Алек затаи дъх. По някаква неизвестна нему причина, момичето объркваше чувствата му — нещо, в което никоя жена досега не бе успявала. Ядосан, че отново бе загубил самообладание, той се опита да разруши удоволствието ѝ. — Виждам, че се радвате, че планът ви е успял.

Чандра изтрезня.

— План ли? — попита тревожно тя, като се чудеше какво знаеше той. — Аз... аз не разбирам за какво говорите.

Алек забеляза, че погледът ѝ упорито отбягваше неговия.

— Избягвате истината.

— Да не би да ме обвинявате, че съм се държала нечестно с вас?

— Вие и братовчед ви заговорничите още от момента, в който пристигнах, а най-вече, след като прочетохте писмото на краля. Не съм чак такъв глупак, за да повярвам, че внезапната промяна в отношението ви не се дължи на егоистични подбуди. Ако нямаше да имате полза от тази промяна, съмнявам се, че щяхте да се държите така с мен, а все още щяхте да се опитвате да измислите начин да ме накарате да се почувствам неудобно. Въпросът ми е следният — тъй

като вече обещах, че ще бъда много внимателен в избора си, обещава ли ми, че повече няма да се държите с мен с предишното неуважение?

Чандра си бе обещала да остане учтива, но думите му я ядосаха.

— Вие напълно си заслужихте отношението към вас — заяви тя, без да се интересува дали нямаше да провали целия си план. — Първоначално се държахте арогантно и нахално.

— А вие се държахте неучтиво и безчувствено.

— Вие ме провокирахте — защити се тя. — Не бяхте ли вие онзи, който на път към замъка ми се появи на коня си и се държа с мен, сякаш съм някакво нищожество? Не бяхте ли вие онзи, който ме унижи, като си позволи да ме закача, сякаш съм някаква уличница, която може да вкара в леглото си, като ѝ подхвърли дребна монета? Може би си мислите, че като не сте ме познавали, това извинява действията ви, но никоя жена, била тя селянка или кралица, не заслужава подобно отношение от който и да било мъж. Това, милорд, беше причината, поради която бяхте принуден да чакате отвън на дъжда.

Обвиняващият ѝ поглед не даваше възможност за избор на Алек и той беше принуден да признае истината. Напоследък бе прекарал голяма част от времето си в двора и това го бе направило също толкова циничен, колкото и останалите придворни. Бе загубил добрите си обноски и морала си и знаеше това. Точно това беше причината за завръщането му в Монтбърн. Не беше доволен от онова, в което се беше превърнал и се беше надявал чрез отдалечаването си от двора да се промени. Може би вече бе дошло времето наистина да извърши тази промяна.

Вината беше изписана на лицето му и сега беше негов ред да отмести поглед.

— Моля ви за извинение за отвратителното си поведение — каза той, вперил поглед във върховете на ботушите си. Миг по-късно очите му се спряха на нейните. — Отношението ми спрямо вас беше порочно. Както вие сама казахте, независимо от обстоятелствата, никоя жена не може да бъде третирана по такъв похотлив начин.

— Вие не се държахте по-добре и с хората ми.

— Така е — призна той. — Трябва да призная, че от историите, които бях чувал за планинците, си представях клана Морган като сбирщина диваци с лоши обноски и без никакъв морал. — Той млъкна,

защото знаеше, че е последният човек, който има правото да съди останалите. — Дори си представях как всички вие тичате голи из горите — продължи Алек след малко. — Глупаво беше от моя страна да си вадя заключения само от разказите на сънародниците ми. Това по никакъв начин не оправдава поведението ми, но искам да знаете едно — аз не исках да идвам тук. Беше ми заповядано и затова настроението ми беше отвратително. Докато яздех на север, настроението ми се влошаваше с всяка измината миля. Затова и се държах толкова лошо. Арогантният и нахален глиган, когото срещнахте в началото, не е истинското ми лице.

— Кой сте вие тогава? — попита тя и отиде до водата.

Алек я последва.

— Англичанин от благороден род, който обикновено се държи много учтиво, но на когото въпреки това му се иска да не е бил извикан в служба на краля си.

— Вие се гордеете много с произхода си. Предполагам, затова се смятате за идеален?

Алек се разсмя.

— Това, че съм англичанин, не ме прави идеален. Вие вече видяхте някои от лошите ми черти.

— А има ли други? — попита тя недоверчиво.

— Да, има още една. Когато ме предизвикат, ставам извънредно избухлив. Избухванията ми пък са нещо, на което никой не желае да става свидетел.

— Като буря — каза Чандра.

— Много по-лошо — съгласи се Алек.

— Ще запомня предупреждението ви — каза тя и изведнъж се сети за списъка. Чандра мислено се помоли, ако Монтбърн някога научи какво бяха намислили двамата с Девин, да го погледне откъм смешната му страна. Тя нямаше никакво желание да изпита силата на гнева му. Но ако той разкриеше измамата ѝ и истината го разгневеше, беше уверена, че няма да ѝ се случи нищо лошо. Всички членове на клана щяха да се стекат около нея и да я защитят. Уверена, че няма от какво да се страхува, Чандра се поуспокои и се загледа във водата.

— Представите ви за нас не са били чак толкова погрешни — каза тя с надеждата да намали напрежението между тях. — По време на бой понякога мъжете свалят своите наметала и лейнс. —

Последната дума го озадачи и тя побърза да обясни: — Вие ги наричате сафронови ризи. Така движенията им са по-свободни и могат да се сражават по-добре. Както виждате, не сте сбъркали във всичко. Планинците наистина тичат голи из тези планини и гледката е страховита.

Алек си представи как изражението по лицата на сънародниците му, които са били изправени пред такава гледка, бързо се променя от удивление в тревога, и започна да се смее неудържимо. Когато забеляза, че Чандра се мръщи неодобрително, махна с ръка.

— Не се смей на шотландските бойци, а на англичаните. Сега вече разбирам защо са говорили толкова лошо за шотландците.

— Защо?

— Англичаните се бият, като спазват определени правила и се срещат лице в лице с противниците си — по джентълменски. Нямам представа на какво се дължи това название. Войната е едно жестоко клане — нецивилизована, отвратителна и мръсна. В нея няма нищо нежно.

— Съгласна съм — каза Чандра. — Но какво общо има това със злословията по адрес на планинците в Шотландия?

— Не можете ли да си представите каква ще бъде реакцията на тези така наречени английски джентълмени, които са се заклели да спазват високи стандарти на поведение, независимо от обстоятелствата, ако застанат срещу голите шотландци по средата на битката?

— Предполагам, че ще избягат от бойното поле.

— Точно така. Чувствайки се неудобно, че не са останали на позициите си, те са нарекли народа ви див и варварски. Признавам, че и аз съм казвал същото. Моите думи обаче се дължаха не на личния ми опит, а на слуховете. Не беше правилно от моя страна да ги повтарям, без преди това сам да съм разбрал каква е истината.

— Да, така е. Предполагам, че в някои отношения сме напълно еднакви. Досега не бях срещала сак... — англичанин — поправи се тя, — но и аз съм злословила по адрес на вашите сънародници, съдейки само по онова, което са ми казвали.

Алек повдигна въпросително вежди.

— Ще бъдете ли така любезна да споделите с мен някои от определенията си?

— Мисля, че не — отвърна тя, втренчила поглед в обувките си. — Аз съм дама от знатен произход и предводителка на клана си. Няма да бъде учтиво да повтарям на висок глас такива неща.

Дълбокият смях на настойника ѝ изпълни тишината.

— Но предполагам, че все още сте готова да ги използвате тихо, нали?

— Може би — отвърна Чандра и вдигна очи към него. — Но само когато бъда предизвикана. — Алек млъкна и двамата продължиха да се разхождат мълчаливо. — Трябва да разберете, че шотландците обикновено са щедри, грижовни и приятелски настроени хора — каза тя. — Но като се има предвид общата история на нашите страни, ние сме по природа подозрителни към англичаните. — Тя спря и го погледна. — Искам да запазя мира между нас. Аз съм водачка на клана и членовете му ще изпълнят нарежданията ми. Но трябва да знаете, че има и хора, които няма да бъдат съгласни с мен.

— Чичо ви — заяви Алек и тя кимна. — Омразата му към англичаните е очевидна. Съмнявам се, че някога ще промени отношението си.

— Той смята, че на клановете трябва да бъде позволено самоуправление. Самото споменаване на Джеймс или короната го въбесява. Затова и той реагира така на присъствието ви тук — затова и защото сте англичани.

— Каква е била позицията на баща ви по този въпрос? — попита той с истински интерес. Алек вече бе научил нещо за историята на клана Морган от писмото на Джеймс и сега искаше да чуе версията на Чандра. Ако имаше късмет, разказът ѝ може би щеше да му даде някаква представа какво го очакваше както от нейна страна, така и от страна на воинствения Седрик. — И той ли споделяше мнението на чичо ви?

— Преди много години, когато бил още млад, той мислил по същия начин. Но с годините мнението му бавно се променило. Омръзнали му постоянните войни, унищоженията, но най-вече от всичко загубата на човешки живот. Както знаете, когато планинците не се биеха с англичаните, се биеха със собствения си крал, а когато и това им омръзнеше, тръгваха да се бият помежду си. Постоянните кланета бяха омръзнали на баща ми и той искаше мир. Когато предводителите на клановете бяха пленени в Мул, той беше измежду

онези, които бяха хвърлени в затвора. След почти една година той беше измежду първите пуснати на свобода, след като се бе заклел във вярност на Джеймс. Ако Джеймс знаеше за истинските чувства на баща ми — че той не искаше нищо друго, освен да сложи край на безкрайните междуособици — баща ми може би щеше да бъде освободен още при пленяването му. След завръщането му всичко изглеждаше наред, а мнозинството от старейшините на клана подкрепиха решението му. След това, едва шест месеца след завръщането си, той почина.

На Алек не му убягнаха лекото заекване и сълзите в очите на Чандра. Очевидно тя все още тъгуваше за смъртта на баща си. Странното беше, че сърцето го заболя, когато осъзна това. Ръката му хвана нейната, дългите му пръсти я стиснаха нежно и той каза:

— Натъжавам се от това, че сте преживели такава голяма загуба. Родителите ми си отидоха от този живот един след друг. Те винаги ще ми липсват, но огромната печал, която изпитах в началото, вече не е толкова непоносима. Времето ще успокои тежестта в сърцето ви. Знам го от личен опит.

— Значи вече нямате семейство, така ли?

— Нямам — отвърна той. — Аз съм единствено дете и нямам други роднини. — Вятърът раздвижи повърхността на езерото и развя косата на Чандра пред лицето ѝ. Алек вдигна ръка, отмести косата от очите ѝ и ѝ се усмихна нежно.

— Не се тревожи, момиченце. Един ден сърцето ти отново ще бъде изпълнено с радост. Обещавам ти.

Очите им се срещнаха и Чандра неволно изпита някаква близост с този човек. Първоначално загрижеността му я бе изненадала; след това, когато бе осъзнала, че е непресторена, тя се почувства спокойна. Бяха врагове, но еднаквата загуба, която и двамата бяха понесли, сега ги свързваше. Малцина можеха да разберат подобна връзка, освен ако не бяха еднакви по душа, както бяха Чандра и Алек.

— От опит знам, че онова, което казвате, е вярно. И въпреки това този път ми се струва, че е много по-зле от първия.

— Значи майка ви също е починала? — попита той, макар да бе уверен, че е така, защото в противен случай вече трябваше да се е запознал с майка ѝ.

— Да — прошепна Чандра. — Тя умря, когато бях на четири години. Не си спомням много за нея, освен че говореше тихо и косата ѝ беше същата като моята. Онова, което най-добре си спомням, е смехът ѝ, винаги лек и весел. Баща ми казваше, че съм точно копие на майка си. Това беше толкова отдавна, че дори не си спомням лицето ѝ. Тя почина по време на раждане... брат ми беше мъртвороден.

— И вие съвсем естествено сте се привързали към баща си — заяви Алек.

— Да. С него бяхме много близки.

— Смъртта му... той болен ли беше? — попита Монтбърн, като си мислеше, че ако тя говори за баща си, това може би ще прогони част от тъгата ѝ.

— Не. Имаше желязно здраве. Затова и не мога да приема, че вече го няма. Никога през живота си не беше боледувал. — Тя се втренчи някъде в пространството над езерото и си спомни за този ден, сякаш бе едва вчера. — Току-що бе обядвал и двамата с него се изчаквахме по стълбите към стаята му. Близо до площадката му се зави свят и той се хвана за стената, за да не падне. Няколко души ми помогнаха да го сложим в леглото му и той се оплака, че устата му била суха, а стомахът му горял. Жаждата му беше непоносима и не можеше да бъде утолена. След това му стана много лошо и той започна да проклина месото, което бе ял. Малко след това започна да говори несвързано. Започнаха да му се привиждат разни неща, настояваше, че майка ми била в стаята, казваше ѝ, че скоро щял да отиде при нея. Час по-късно заспа дълбоко и към полунощ почина.

Алек се намръщи.

— Някой друг разболя ли се?

Чандра насочи вниманието си към настойника си.

— Неколцина, но не толкова зле, колкото баща ми. Всички оцеляха.

— А чичо ви?

— Той също се разболя, но отравянето не го засегна зле. Защо питате?

Алек си помисли, че тя бе използвала точната дума — отравяне. Само че то не се дължеше на заразено парче месо, престояло твърде дълго. Симптомите му бяха познати и той реши, че става дума за беладона. В Англия това растение се намираще из горите и

запустелите земи, въпреки че някога го бяха отглеждали в градини. Имаше случаи, в които деца умираха, след като бяха изяли само три от плодовете му; възрастни биваха натровени от месото на птици и зайци, които се бяха хранили с растението. Възможно беше храната да е била от такова животно, но защо тогава само бащата на Чандра бе умрял, а всички останали се бяха възстановили?

— Просто бях любопитен — отвърна той, без да издава какво си мислеше. — Вие очаквахте ли да бъдете посочена за негова наследница? Не е ли обичайно титлата да бъде предавана на мъж?

— Нашите закони при избора на наследник се основават на келтските наследствени закони. Баща ми нямаше мъжки наследници. — Тя забеляза, че Алек е объркан. — Ако сте си мислили за Девин или Седрик, грешите. Ние не сме толкова близки роднини и използваме името Морган само за да избягваме объркването. Девин ми е трети братовчед, а чичо ми е полубрат на баща ми. Те нямат един и същ праядо, дядо или баща. Малко след смъртта на дядо ми, баба ми се омъжила повторно. Седрик е син от втория ѝ брак — разликата във възрастта между него и баща ми беше почти двайсет години — и той няма право върху титлата, тъй като не е пряк мъжки наследник. Всеки от прадедите ми, от прапраядо ми до баща ми е имал само по едно дете — всичките са били момчета, с изключение на мен. Според келтския наследствен закон, всеки мъж, който притежава необходимата сила, възраст и характер и който има праядо, който някога е бил предводител, може да предяви претенции към титлата. В този случай никой, освен мен не можеше да предяви такива претенции.

Алек се разсмя.

— Но вие не сте мъж.

Чандра усети, че се изчервява, и отвърна поглед.

— Не, не съм. Ако брат ми бе оцелял, той щеше да бъде единственият законен наследник, но възрастта му нямаше да бъде достатъчна. Пък и всичко това няма никакво значение. По право предводителят на клана може сам да избере приемника си и моят баща направи точно това. Старейшините на клана и Джеймс приеха избора му. — Тя отново го погледна в очите. — Но, изглежда, че нашият крал има съмнения в правотата на решението си. Сега той иска да ме върже със съпруг. Да не би да мисли, че съм твърде слаба, за да спазя клетвата, която му е дал баща ми?

— Членовете на клана подкрепят ли избора ви за предводителка?

— Имаше спор дали една жена ще може да върши мъжката работа, но протестиращите бяха твърде малко.

— Но точно те могат да създадат най-големи проблеми — каза Алек. — Може би нашият крал смята — и не без основание според мен — че ако Морган от Морган има до себе си един силен и лоялен човек, никой няма да се опита да узурпира властта ѝ. Така Джеймс ще бъде сигурен, че клетвата на баща ви ще бъде спазена.

Чандра се ядоса.

— Това си е чиста проява на мъжка суетност. Всички мъже сте еднакви. За вас жената не е нищо повече от малоумна глупачка, която не е способна да върши нищо друго, освен да шие, да се грижи за градината си и да се ядосва за дрехите и прическата си. Вие искате да ни защитавате, защото вярвате, че сме слабачки, които припадат при най-малкия повод. Бих казала, че това е един фарс.

— Ако съдя по онова, което съм виждал в двора, не мога да се съглася с вас. — Голяма част от интригите в двора бяха замислени и се осъществяваха от жени. Жените не бяха толкова крехки и беззащитни, колкото мъжете искаха да вярват. — Освен това — завърши той, тъй като трябваше да я убеди, че има нужда от съпруг, — неоспорим факт е, че по-слабият пол не може да се съревновава по никакъв начин с мъжете.

— Може би, ако се мерят само по грубата сила. Но интелектът на една жена е равен на мъжкия, а може би дори го превъзхожда.

— Съгласен съм, че има много интелигентни жени, но тяхната слабост се дължи на техните чувства. По природа те не са способни да вършат работа, предназначена за мъже.

— Да не би да сте забравили за девствената си кралица? — попита Чандра, която започваше да се ядосва още повече. — При управлението на Елизабет Англия се превърна в световна сила. Никога през цялата история на вашата страна към Англия не са се отнасяли с такова страхопочитание. И всичко това се дължи само на една жена. И аз мога да се обзаложа, че Англия няма скоро да познае такава почит — поне докато отново не бъде управлявана от жена.

Алек обмисли дали да не ѝ каже, че по време на управлението си Елизабет винаги бе търсила съвет от един мъж, но реши, че трябва да си премълчи, тъй като искаше да сложи край на спора им. Щеше да я

остави да си мисли, че е спечелила този словесен двубой. Но преди това имаше нещо, което трябваше да разбере.

— Защо гневът ви изведнъж се стовари така силно върху мен? Казах ви, че не ми е приятно да бъда ваш настойник. Това задължение ми беше наложено, без да му бъде даден голям избор.

— Имахте ли изобщо някакъв избор? — поинтересува се Чандра.

— Или това, или Тауър.

— И каква е наградата ви?

— Херцогство, стига да успея.

Гневни пламъчета проблеснаха в очите на момичето.

— Значи въпреки всичко, което ми казахте, все пак сте имали избор — обвини го тя.

— Не бих нарекъл хвърлянето ми в Тауър добра алтернатива.

— Но ще получите награда, нали?

— Така ми беше обещано.

Чандра отметна глава и тръгна гневно към конете. Алек се загледа с удивление след нея, но бързо я настигна.

— Какво искате да кажете? — попита той и я хвана за ръката.

Тя се обърна рязко към него.

— Искам да кажа, че на мен не ми беше даден никакъв избор. Не ме чака никаква награда. Независимо от титлата ѝ, независимо от обстоятелствата, ако една жена не е кралица, тя винаги е оставена на милостта на мъжете. С нея се държат, сякаш е някакво имущество — вещ, роб. Казват ѝ какво и кога да го прави. Какво иска тя, не ги интересува. Аз ще бъда принудена да се омъжа само защото Джеймс смята, че съм твърде слаба. Той не дойде тук лично, за да провери дали съмненията му са основателни. Не, той просто предполага, че в клана Морган има затруднения само защото аз съм жена.

— Страхове на краля ни са основателни — настоя Алек, като си мислеше за Седрик и последователите му. — В противен случай той не би ме изпратил тук. Трябва само да се огледате край себе си и ще видите наченките на бунт в редиците на клана. Сама вие няма да успеете да се справите с него. Дали със сила или с лукавство, само мъж може да се справи с това.

Вбесена, че той я смяташе за безсилна и че вярваше, че хората ѝ ще се обърнат срещу нея като бесни кучета, Чандра се опита да се измъкне от хватката му.

— Пуснете ме — изсъска тя, когато не успя.

— Първо ще ме изслушате. — Острите ѝ нокти се забиха в плътта му и Алек усети как гневът му се надига. Той я тикна към конете. Упоритото момиче отказваше да повярва на думите му! Сега повече от всякога той не искаше да се заплита в интригите на клана Морган. Съпругът ѝ сам щеше да разкрие предателите и да потуши бунта. Алек се връщаше в Англия. — Нека да повтора — страховете на краля ни са основателни. Но това няма никакво значение. Когато Джеймс издаде заповед, било то на мъж или на жена, тя или бива изпълнена, или непокорният се оказва без глава. Аз нямам никакво желание да свърша живота си на дръвника и се надявам, че същото се отнася и за вас.

Те стигнаха до конете си и Алек ѝ хвърли юздите на кобилата ѝ. Гневът изгаряше Чандра, но тя мъдро си замълча. Знаеше, че този ден ще завърши катастрофално, и точно това бе станало. Когато се качиха на седлата, графът я огледа строго и продължително.

— По заповед на краля ни трябва да изпълня задълженията си — каза той. — Същото важи и за вас. Обещах да ви намеря добър съпруг и ще го направя. Но бъдете сигурна, Чандра Морган, че до края на месеца вие ще бъдете омъжена. Няма да избягате от съдбата си. Ясно ли е?

Тя стисна зъби и огледа лицето му. След това отметна непокорно глава и пришпори коня си в галоп към подножието на хълма и тясната пътека, която водеше към него. Докато копитата удряха по земята, в главата ѝ се въртеше припевът на старата легенда:

„Птиченце, птиченце, бягай, за да не промени крилатият ловец съдбата ти. Птиченце, птиченце, бягай, лети нависоко в небесата...“

Със сълзи в очите си помисли, че ако беше просто птичка, щеше да отлети някъде далеч, далеч, където щеше да бъде в безопасност.

Чандра премигна и насочи кобилата си към върха на хълма, а след това я подкара в галоп към замъка. Изобщо не я интересуваше дали саксонецът е изостанал, или се е изгубил някъде. Той не разбираше от какво има нужда тя и можеше да върви по дяволите заедно със съжалението си! Вперила поглед в замъка в далечината, чу звука от копитата на жребца на настойника си, който я приближаваше. За да се освободи от присъствието му, подкара кобилата си още по-бързо.

Внезапно вдигна очи към небето. Там, високо над замъка Морган, кръжеше ястребът и неуморно търсеше плячката си.
„Няма да избягаш от съдбата си“.

ГЛАВА 6

От мястото си начело на масата в голямата зала Алек оглеждаше множеството от мъже, които бяха започнали да се стичат в замъка Лохли преди почти една седмица. Броят им надвишаваше поне с три дузини броя от списъка на Чандра и той беше благодарен, че го е намалил наполовина. Докато ги оглеждаше, се питаше дали между тях имаше дори един, който отговаря на изискванията на Джеймс. Досега бе разговарял с почти сто души и нито един от тях не бе издържал изпита.

Въздъхна, защото знаеше, че отново трябва да се заеме със задачата си, но тя му костваше все повече усилия. Към края на първия ден вече се бе уморил да слуша как тези шотландски петли хвалят качествата си; според Алек нито една от хвалбите им не беше основателна. Въпреки това всеки от тях бе настоявал, че той е най-подходящият съпруг за лейди Лохли. Нито един от тях обаче не му се струваше подходящ за нея, тъй като те или бяха твърде слаби, или твърде властни; твърде стиснати или с твърде широки пръсти; с твърде груби обноски или твърде превзети. За Алек всички те не отговаряха на условията. Скоро му бе станало ясно, че нито един от кандидатите не беше верен на Джеймс. Когато умножеше дългата редица чакащи кандидати по шест дни, Алек разбираше защо беше в такова лошо настроение.

Всички пристигнали кандидати бяха записани в нов списък. Докато го разглеждаше, Алек видя, че вече е проверил сто от общо сто и четирийсетте кандидати за ръката на Чандра. Още един такъв ден и той сигурно щеше да полудее.

— Въведете следващия, сър Джон.

Докато чакаше, Алек барабанеше несъзнателно с пръсти по масата. Рицарят въведе в стаята един едър мъж с медночервена коса. Алек огледа внимателно кандидата. Изпод наметалото му се показваха два дебели крака, покрити с нещо, изработено от червена козина. Когато се вгледа по-внимателно, Монтбърн забеляза, че това бяха

космите на мъжа. Дебелите, гъсти косми покриваха дори капачките на коленете му.

Алек си представи стройните крака на Чандра, преплетени с тези, и перото в ръката му незабавно постави един X до името на кандидата. Осъзнал какво бе направил, Алек веднага изтри бележката, като си напомни, че трябва да прояви обективност. Мъжът застана пред него.

— Гавин Макелрой от клана Елрой — представи се той и седна в стола срещу Алек. След това се наведе напред и сложи лакти върху масата. — Най-добре ще е и за двама ни да се захванем веднага със същността на нещата. Цялото това чакане направо ме побърка.

Алек отвори уста с намерението да се представи и да започне да задава въпросите си, но мъжът продължи да дърдори. Монтбърн се втренчи в лицето на Макелрой и най-вече в огромната брадавица в ъгъла на носа му. Отвратителната гледка го дразнеше и ръката му стисна перото толкова силно, че едва не го пречупи на две, докато той с усилие се въздържаше да не сложи нова бележка върху пергаментата.

— Познавах баща й — казваше кандидатът. — Той беше добър човек, но накрая бе станал твърде слаб. Момичето има нужда от силна ръка, която да направлява и нея, и клана Морган. Тази ръка — той вдигна дебелия си юмрук пред лицето на Алек — е тази. Тя може да се справи с тази задача. Тя върти меч с силата на десет мъже. Никой няма да нахлуе в това място и да остане жив. Да, с мен като неин защитник кланът ще възвърне някогашното си могъщество.

— Говорите за власт и защита, Макелрой — каза Алек. — Смятате ли да използваш меч си само в името на краля ни?

Макелрой повдигна вежди.

— Джеймс? Ха! Той искаше английския трон и за да го получи, изигра една мръсна игра и се подмазваше на онези копелета на север. Той изостави своята страна и своя народ. Той е слабак, който си пада по млади момчета. Той е обратен, не е никакъв мъж. Не му дължа нищо. Никой истински планинец не му дължи нищо.

За разлика от повечето кандидати, този не си мереше думите. Изобщо не се интересуваше дали те не обиждаха събеседника му. Алек започна да проявява интерес към възгледите на Макелрой.

— Много сте прям, сър. Съвсем откровен. Кажете ми, винаги ли сте изпитвали същите чувства към Джеймс?

— Всички знаят, че е така. Неговите закони и законите на кралството са безполезни в Шотландия. Законите на клановете ни са стари колкото самите кланове. За да оцелеем, ние трябва да се придържаме към тях. Готови сме да се борим до смърт, за да запазим онова, което си е наше.

Този човек определено беше противник на короната. Алек се загледа в него.

— Мнозина ли мислят като вас?

— Да, до една или друга степен всички присъстващи тук споделят мнението ми. Малцината останали се навеждат според вятъра — веднъж насам, следващия път нататък. Те нямат смелост да заемат твърда позиция. — Той се облегна назад в стола си. — Да, с мен за съпруг земите на лейди Лохли ще бъдат в безопасност.

Алек започваше да изпитва все по-силни съмнения. Вниманието му бе привлечено от жената, която тъкмо бе влязла в стаята. Дългата ѝ огненочервена коса се спускаше по гърба и се полюшваше леко срещу извивката на стройните ѝ бедра. Беше обута в ботуши от еленова кожа и облечена в дрехи с цветовете на клана Морган.

— А какви са намеренията ви спрямо лейди Лохли? — попита Алек, без да сваля очи от Чандра.

— Ами, естествено ще ѝ направя дете, ще имаме много синове — все войни — които да продължат борбата. Макелрой се наведе отново напред. — Момичето е доста костеливо. Ще бъде много приятно да лежа с нея през дългите студени нощи на следващата зима. Смятам най-много един час след сватбата да спя с нея. — Той се изсмя. — Няма смисъл да забавям удоволствието. Кой знае? Може би семето ми ще намери целта си и ще имам син още след първата ни брачна нощ.

Под натиска на пръстите на Алек перото внезапно се разчупи на няколко парчета.

— Вие ме осветлихте за много неща, сър, и аз ви благодаря за това. Можете да си вървите. Когато направя избора си, всички ще бъдете информирани.

Планинецът кимна бързо, стана и тръгна към групата, която бе заобиколила лейди Лохли. Тя поздравяваше кандидатите, които едва днес виждаше за първи път, като се усмихваше широко и подаваше ръка на всеки. Алек я огледа внимателно.

— Не върви добре, нали? — наведе се сър Джон до ухото на графа.

— Не, не върви. — Той взе остатъците от перото, натопи върха му в мастилницата и задраска името на Макелрой от списъка. Алек чу смеха на Чандра и вниманието му отново бе привлечено към нея. — За момиче, което твърди, че няма да бъде принудено да се омъжи, тя се държи доста спокойно. Особено след като се намира сред кандидатите за ръката ѝ. — Той се вгледа още по-внимателно в нея. — Сър Джон, кажете на лейди Лохли, че желая да говоря насаме с нея. Ще я чакам в стаята ѝ.

С тези думи Алек стана от масата и тръгна към стълбите, като мачкаше с ботушите си пръснатите по земята ароматни билкови треви. Сладката миризма на билките изпълваше ноздрите му, но граф Монтбърн не я забелязваше. Той беше твърде зает да овладява гнева си.

— Какво мислиш, че иска? — попита Девин, докато следваше Чандра по стълбите.

— Може би всички тези разговори са му омръзнали и той иска да ме информира, че напуска замъка ми и се връща в Англия.

— Наистина ли вярваш в това?

— Моля се да е така. — Бяха стигнали до вратата на стаята ѝ и Чандра се обърна към братовчед си. Без да знае защо, тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата; след това ръката ѝ погали мястото, на което го бе целунала. — Чакай ме тук — прошепна тя. — Той ми нареди да отида сама.

Девин я хвана за ръката и целуна дланта ѝ.

— Чандра, надявам се, че лордът от легендата ти винаги ще се държи добре с теб — каза той и се усмихна нежно.

Тя се намръщи леко. Лордът от легендата. Тя никога не беше мислила за него по този начин, но определението изглеждаше вярно.

— Защо казваш „винаги“?

— Както се казва в стария мит, ти, изглежда, вярваш, че той има властта да промени съдбата ти. Ако е така, бъдещето ти е в неговите ръце. Надявам се, че каквото и да се случи, бъдещето ти ще бъде щастливо — той стисна нежно ръката ѝ. — А сега върви. Не се

страхувай от този крилат ловец. Въпреки своята жестокост той може да се окаже кротък като гълъб.

Чандра се усмихна на братовчед си и се обърна към вратата. Тя приглади наметалото си, изправи рамене и отвори вратата.

— Затвори я — нареди с леден глас Алек и кимна към вратата. Изненадана от тона му, тя не помръдна, а остана загледана в него. — Казах да я затвориш.

Тя затвори тежката врата и огледа настойника си. Алек бе седнал на ръба на здравата дъбова маса. Мускулестите му крака бяха протегнати и кръстосани в коленете. Той бе скръстил ръце върху гърдите си и стоеше неподвижно. Чандра знаеше, че той е в лошо настроение, и затова остана на мястото си до вратата.

— Искали сте да ме видите?

— Приближи се — нареди той.

Гласът му беше студен и твърд като дебелия лед, който покриваше планинските тресавища на Шотландия през зимата; Чандра се поколеба. Тя беше сигурна, че я очакваха неприятности. Докато го гледаше обаче, у нея се надигна решителност. Нямахше да покаже страх пред този мъж. Чандра бавно се приближи към него.

— По-близо — нареди Алек, когато тя се спря на няколко метра от него. — Ела до краката ми.

Тя вдигна предизвикателно брадичката си.

— Достатъчно близо съм. Кажете каквото имате да казвате.

— Казах да се приближиш още. Да не би лейди Лохли изведнъж да се е превърнала в страхливка?

— Безопасността ми налага да остана на мястото си — каза тя, когато забеляза лекия тик на стиснатите му устни.

Той се втренчи в нея.

— Безопасността ти налага да ми се подчиняваш. Направи каквото ти наредих.

Чандра не се помръдна.

— И за двама ни ще бъде по-добре да не го правя.

На устните на Алек се появи студена усмивка.

— Предполагам, че се страхуваш от мен. Има ли някаква причина за това?

— Н-не — излъга тя, внезапно уверена, че той е разкрил измамата със списъка.

— Тогава се подчини и се приближи.

Хиляди мисли преминаваха през главата на Чандра. Тя се намираще много по-близо до настойника си, отколкото до вратата. Англичанинът можеше да се озове до нея само с две крачки. Девин я чакаше в коридора отвън. Ако чуеше вика ѝ, братовчед ѝ най-вероятно щеше да нахълта в стаята, за да ѝ помогне. Той обаче не беше равностоен противник на англичанина, особено сега, когато бе толкова отслабнал. Девин също знаеше това. Ако вдигнеше тревога и повикаше Седрик и хората му, щеше да настъпи истинско клане. Нито тя, нито Алек, можеха да поемат такъв риск, тъй като гневът на краля щеше да се стовари върху им, ако изобщо оцелееха. Но в крайна сметка кланът Морган щеше да пострада най-много. Все пак англичанинът бе определен за неин настойник лично от краля и от нея се очакваше да му се подчинява. Нямаше друг избор. Трябваше да се подчини.

Чандра бавно отиде до мястото, което той ѝ бе посочил. В очите ѝ блестяха предизвикателни пламъчета.

— Подчинявам ви се само за да избегна неприятностите.

Погледът му беше леден.

— Страхувам се, че е твърде късно за това. — Той я наблюдаваше, за да види реакцията ѝ, но тя само повдигна още по-високо брадичката си. Алек трябваше да признае, че момичето е доста упорито, но и глупаво, защото, въпреки че изглеждаше напълно спокоен, отвътре Монтбърн направо кипеше. — Знаеш защо те извиках, нали?

Чандра усети, че краката ѝ се разтреперват.

— Не притежавам способността да чета мислите ви — каза тя със спокоен глас.

— О, аз пък мисля, че знаеш.

Мисълта, че гневът му може да се стовари върху ѝ, я плашеше. Но дълбоко у нея имаше нещо, което я плашеше още повече. Нещо, за което тя дори отказваше да мисли още от мига, в който се бе случило. Споменът, свързан със същата тази стая, внезапно изплува в паметта ѝ. И тогава бе стояла насаме с англичанина. Помоли се мислено случката да не се повтори и ѝ се прииска да се намираще някъде другаде, само не в тази стая.

— Говорите със загадки — каза тя и сама се учуди на спокойствието си. Обърна се, за да се отдалечи от него. — Нямам

време да си играя на глупави игри.

Краката на Алек стъпиха на пода, той я хвана за раменете и я обърна към себе си. Изненадана, тя се втренчи в лицето му, а след това и в устните му. Обзе я някакво странно чувство, нещо средно между учудване и ужас.

— Аз не играя никаква игра, Чандра. Загадката си ти. Удивително е, че след като ти обещах да имам предвид нуждите ти, ти отново се опитваш да ме измамиш. Но не и този път, милейди. Няма да се оставя да ме направиш отново на глупак. Каж ми как да те накажа! — Тя поклати леко глава. Алек изтълкува това като отрицание на провинението ѝ и на устните му се появи саркастична усмивка. — Може би трябва да те дам на онзи, който постоянно се чеше по главата, сякаш в нея са свили гнездо семейство паразити. Как му беше името, Магарон ли? А може би повече ще ти хареса онзи бездарник Макелрой, онзи с косматите крака и брадавицата на носа. Той е много откровен човек и аз научих много от разговора си с него. Знаеше ли, че той иска да ти направи дете, сякаш си кобила за разплод? Той дори предлага да легне с теб до един час след сватбата, защото нямало смисъл да забавя удоволствието. Може би трябва да остана тук и да се погрижа това да стане.

От самата мисъл да бъде докосвана от Макелрой на Чандра ѝ стана лошо. Никога не бе могла да търпи този човек — нито преди, нито сега! Със сигурност нямаше да го търпи и в бъдеще! Събра силите си и се втренчи гневно в настойника си.

— Джеймс няма да позволи такъв брак. Нито с Макелрой, нито с когото и да било от тях. Нито един от тях не отговаря на...

— Не отговаря на какво? Точно затова си ги поканила в замъка Лохли, нали? Знаела си, че те не отговарят на условията. — Чандра се опита да се измъкне от хватката му, но Алек не я пускаше. Уплашена, тя го ритна в глезена. Той изруга и я придърпа плътно към себе си. Допирът на тялото ѝ го изпълни с похотлива енергия. Тя не преставаше да се опитва да се измъкне.

— Като ми се противопоставяш, само ме ядосваш още повече — изръмжа той, защото знаеше, че така тя разпалваше и страстта му. Алек отчаяно се опитваше да потисне похотливите си желания. — Не мърдай, ако не искаш да изпиташ бурята на гнева ми.

Чандра усещаше същата странна енергия да изпълва и нея. Тъй като не знаеше какво означава това, тя се успокои.

— Пуснете ме... моля.

Той чу думите ѝ, но очите му останаха приковани в устните ѝ. Пълната ѝ долна устна го възбуждаше и го подканяше. Той затвори очи, пое дълбоко дъх и разхлаби хватката си. Когато отвори очи и отново видя устните ѝ, единственото, за което можеше да мисли, бе колко са изкушаващи те. Пръстите му рефлексивно стиснаха силно раменете ѝ.

— Проклинам деня, в който те срещнах, Морган. Кълна се, че ти си истинска вещица.

Чандра усети, че настойникът ѝ я придърпва по-близо до себе си. Тя натисна ръце срещу стомаха му в отчаян опит да предотврати намерението му. Топлината от мускулестото му тяло се разля по ръцете ѝ. След това главата му се наведе бавно, с разтворени влажни устни. „Не отново“ — помисли си момичето с разтуптяно сърце.

— Не! — извика тя. Той сякаш не я чу. — Джеймс ще те накаже за това.

— Да ме накаже ли? — прошепна Алек малко над устните ѝ. — Ти си онази, която се подигра не само с мен, но и с краля ни. Джеймс няма да ме накаже за това. Ти презираш докосването ми само защото съм англичанин. Ако бях шотландец, дали щеше да бъде същото? Чии целувки предпочиташ, моя сладка магьоснице? Моите или тези на Макелрой?

— Нито едните, нито другите — сопна се тя, макар да знаеше, че би предпочела тези на настойника си.

Едната му ръка се вдигна от рамото ѝ и я хвана за брадичката.

— Лъжеш, мъниче — каза той и топлият му дъх обля лицето ѝ. — Както винаги. Ако беше дете, щях да поръся езика ти с горчиви билки. Но ти си жена и аз знам един друг начин да прекратя лъжите ти. — Палецът му погали нежно извивката на устните ѝ. — Повярвай ми, той е много по-сладък.

— Не! — извика отново Чандра. Думата прозвуча повече като предсмъртен стон. — Не правете това.

— Много по-сладък — настоя Алек, преди устните му да се впият в нейните. Чандра стоеше неподвижно като статуя, стиснала здраво устни, но това не попречи на Алек. Горещият му, влажен език

премина по меката ѝ долна устна и палецът му натисна леко брадичката ѝ. — Отвори уста — прошепна той; след това се отдръпна, за да я погледне в очите. В тях се четеше непокорство. — Проклетата да е упоритата ти шотландска гордост. — Той я хвана за косата, дръпна я назад и тя отметна глава. Алек дръпна още по-силно и устните ѝ се отвориха. Той веднага се възползва и устните му отново се впиха в нейните.

Бурята връхлетя Чандра и опитните устни на графа се впиха в нейните — първо грубо и сърдито, след това леко и нежно — и Чандра остана като вцепенена от силата на мъжествеността му. Езикът му премина бариерата на устните ѝ и започна леко да навлиза в устата ѝ и да се отдръпва. Чандра усети как ѝ се завива свят. Тя впи пръсти в кожената дреха на настойника си и се вкопчи в него, защото се уплаши да не бъде отнесена. Но къде?

Уплашена от всички тези нови емоции, които я изпълваха, тя се бореше да възвърне самообладанието си. Неговата интимност не беше проява на любов или нежност, а трябваше да бъде наказание за нейното неподчинение. С целувката си Монтбърн я наказваше за това, че отново го беше измамил. Чандра гореше, сякаш тялото ѝ се бе подпалило. Той я бе нарекъл вещица и тя си представяше жена, вързана на кладата, край която се надигат пламъците. Настойникът ѝ имаше властта да я унищожи. Изстена слабо в устата му.

Слабият звук отекна някъде в мозъка на Алек. Устните му се плъзнаха по меката извивка на бузата ѝ, спряха да си поиграят с ухото ѝ, а ръката му се плъзна по цялата дължина на гърба ѝ.

— Ти не страдаш повече от мен — прошепна той, когато ръката му намери твърдия ѝ, закръглен задник. Той разтвори пръсти и я притисна още по-силно към себе си. — Това е моята агония, мъниче. И има само един начин да успокоя болката. Твърде жалко, че не можеш да имаш любовник преди сватбата. Хубаво щеше да бъде, ако можеше поне веднъж да се насладиш на онова, което се споделя между съпруг и съпруга. Бих могъл да ти покажа какво е екстаз, а ти би могла да ми дадеш лекарството, което търся.

Първоначално Чандра бе удивена от думите му, но след това се ядоса.

— Ти... ти... — заекна тя.

Алек се ухили. Единият му пръст падна върху устните ѝ и я накара да млъкне.

— Въпреки че Макелрой не заслужава такъв подарък, ти трябва да бъдеш дадена девствена на съпруга си — каза той и забеляза как очите ѝ се отварят по-широко.

— Разбира се, има и други начини да изживеем наслада, а той едва ли е толкова умен, че да се сети. — Ръката му отново се размърда. Пръстите му погалиха тила ѝ, а палецът му докосна брадичката ѝ. — Какво ще кажеш, мъниче? Да потърсим ли забраненото?

Втречена в него, Чандра осъзна, че той ѝ се подиграва и я предизвиква, докато вътрешно ѝ се присмива.

— Английско копеле — каза тя през зъби. — Ти говориш с езика на змия. Само защото съм жена, не означава, че съм наивна като Ева.

Алек повдигна вежди.

— Първо ме излъга, а сега ме обиждаш — каза той. — Виждам, че не си научила урока си. Уви, ще трябва да те целуна отново.

— Не! — изпищя Чандра. Думата едва бе излязла от устата ѝ, когато вратата на стаята се отвори толкова рязко, че се блъсна в стената. Звукът привлече вниманието на Алек и той се напрегна.

В рамката на отворената врата стояха Девин и Седрик, а зад тях се виждаха още една дузина мъже.

— Подло копеле — каза Седрик, като гледаше графа със стоманено студен поглед. — Да не искаш да я съсипеш, преди да се омъжила?

Алек знаеше, че положението му е критично. С едната си ръка държеше лицето на Чандра, другата беше притисната към извивката на бедрата ѝ, а цялото тяло на момичето бе плътно притиснато до неговото. И за това си беше виновен само той.

— Тя все още е чиста — каза той с надеждата да успокои гнева на чичо ѝ. — Тук не се е случило нищо. Това е истината.

Седрик изруга и във въздуха се чу свистенето на стомана. Седрик тръгна към англичанина с изваден меч и изръмжа:

— Пригответи се да умреш, саксонецо.

Алек сграбчи ръката на Чандра, блъсна я настрани, отстъпи от масата и бутна момичето зад себе си.

— Стой там — нареди ѝ той, докато вадеше меча си от ножницата. — Не се пречкай. — След това се обърна към чичо ѝ: —

Искаш да се биеш без причина, планинецо. Не съм я докоснал с пръст.

— Аз видях нещо друго, саксонецо.

— Спрете! — заповяда им Чандра и излезе пред тях, за да им попречи. Уплашен за живота на братовчедка си, Девин скочи напред, за да я защити. Сякаш времето започна да тече по-бавно и Чандра видя как мечът на настойника ѝ пронизва братовчед ѝ. — Девин! — изкрещя тя, сякаш животът напускаше нейното тяло.

Викът ѝ отекна в стаята и Девин протегна ръка към Чандра.

— Братовчедке? — Той се олюля и на лицето му се изписа недоверие. Изражението бързо се промени — първо на тъга, а след това на примирение. — Не тъгувай, Чандра. Така е по-лесно — заяви той и ръката му се вкопчи в нейната.

Чандра едва я бе хванала, когато братовчед ѝ изцъкли очи и падна на пода.

— Света Богородице, не! — извика тя и коленичи до тялото му. Треперещите ѝ пръсти погалиха лицето на Девин. За секунда тя си спомни всички мигове, които двамата бяха споделили, всяка нежна усмивка, с която я бе дарявал той, всяко нежно докосване на ръката му, включително и последното. — Защо, Девин? Защо?

Алек стоеше като вкаменен на мястото си. Той се бе концентрирал да парира острието на Седрик и бе реагирал инстинктивно, за да спаси собствения си живот. Но братовчедът на Чандра бе попаднал точно пред острието му и той не бе успял да спре ръката си навреме. Алек погледна към Седрик и осъзна, че смъртта му беше неизбежна. Също и смъртта на хората му. Той сграбчи Чандра, издърпа я пред себе си и опря острието на мечта си под гърдите ѝ.

— Отдръпнете се — заповяда той — или водачката ви ще бъде сполетяна от същата съдба. — Когато Седрик не се помръдна, Алек натисна по-силно острието. Мечът му разряза ризата на Чандра и той я чу да възкликва уплашено. — Отдръпнете се! — повтори той. — Оставете ни да минем!

— Той наистина ще я убие — каза Ангус зад гърба на Седрик. — Разчистете коридора. Пуснете саксонеца мине. — Една ръка се стовари върху рамото на Седрик. — Да не искаш да я убие? — попита мъжът. Седрик не отговори. — Ако продължаваш да упорстваш — предупреди го мъжът, — няма да живееш достатъчно дълго, за да присъстваш на погребението ѝ. Отдръпни се и ги пусни да минат.

Алек гледаше как Седрик отстъпва в коридора.

— Не ми създавай неприятности, мъниче — прошепна той в ухото ѝ. — Нищо няма да ти се случи, ако правиш каквото ти казвам. А сега върви пред мен.

Все още замаяна, Чандра не можеше да свали очи от безжизненото тяло на Девин. Цялото ѝ тяло беше парализирано. „*Не и Девин!*“ — крещеше съзнанието ѝ. Ръката, която бе обхванала кръста ѝ, я повдигна и я подтикна напред. Тя продължаваше да гледа ужасена трупа на братовчед си.

— Пусни ме! — нареди тя и се опита да се измъкне от прегръдката му, но не ѝ достигнаха сили. — Пусни ме! Няма да го оставя!

— Не се бори с мен, Чандра — отвърна Алек, без да сваля меча си от гърдите ѝ. — Хората ми са все още в замъка Лохли и ти си единственият начин да се измъкнем живи оттук. — Тя отказа да се помръдне и Алек я вдигна изцяло с едната си ръка. — Махнете се от коридора! — извика той към мъжете, които бяха блокирали пътя му. — Слезте по стълбите или господарката ви ще умре.

Всички, с изключение на Седрик, тръгнаха надолу по стълбите. Той отстъпваше бавно към стълбите, като изчакваше удобен момент да намушка графа.

— Ще си платиш за предателството, саксонецо — каза той, като държеше меча пред себе си.

Алек не обърна внимание на заплахата му и продължи да върви напред, притиснал здраво Чандра.

— Ти също ще страдаш, планинецо. Кланът Морган няма да ти прости, ако водачката им бъде наранена. Продължавай да не ми се подчиняваш и скоро лешоядите ще гложат костите ти.

Седрик стъпи на стълбите и започна да отстъпва бавно надолу.

— Гледай да не се спънеш, саксонецо — опита се да предизвика той Алек. — Ако се подхлъзнеш, твоите кости ще бъдат огложани.

Алек притисна гръб към стената и тръгна надолу по стълбите. Думите на чичо ѝ вероятно бяха отекнали някъде в съзнанието на Чандра, защото тя се опита да се освободи от прегръдката на графа. Алек заби рамо в стената, за да не падне. Тя го срита с пети в глезените и той изруга и я притисна още по-силно към себе си. С бързината на светкавица мечът му се допря до гърлото.

— Не ме карай да наранявам това бяло гърло — изсъска той през зъби. — Ще бъде срамата да го изцапам.

Чандра се втренчи в блестящото острие, по което още се виждаше кръвта на братовчед ѝ. Гледката я вцепени. На Алек му беше много по-лесно да я носи, когато тя стоеше неподвижна. Той премести тежестта ѝ към бедрото си и насочи върха на меча си към Седрик.

— Слез по тези стълби. Веднага.

Дузината мъже, които бяха тръгнали преди Седрик, отстъпиха зад ъгъла и излязоха пред очите на онези, които стояха в залата в подножието на стълбите. Отдолу се чу вик и Алек разпозна гласа на сър Джон. Първо се чува звуците от мечове, които излизаха от ножниците си, след това от тичащи крака и когато Алек зави зад ъгъла, все още под заплахата от острието на Седрик, той видя, че рицарят бе събрал хората си в подножието на стълбите. Някои бяха обърнати с лице, а други с гръб към него, готови да отбият атака от всяка страна.

Сър Джон размаха меча си.

— Разкарайте се от стълбите — нареди той на шотландците, които се бяха изправили срещу него. Те се подчиниха. — Сложете оръжията си на онази маса. — В залата се чу силно дрънчене на метал, когато дузината мечове се удариха в дървената повърхност. — Ти също, планинецо — обърна се рицарят към Седрик и се усмихна, когато шотландецът гневно слезе по последните няколко стъпала и захвърли меча си на масата. — Изглежда, че имаме малък проблем — каза рицарят на Алек.

— Така е — потвърди графът и най-накрая стъпи на равна земя. В погледа му се четеше благодарност към рицаря, който толкова бързо бе успял да прецени ситуацията и да реагира. — Тръгваме за Англия, сър Джон. Изкарай ги навън, за да приготвят конете ни.

Чандра слушаше разговора им неподвижно. Бе разбрала, че е безполезно да се съпротивлява, и не искаше още някой от клана ѝ да бъде убит. Джеймс щеше да се погрижи копелето да бъде наказано и тя се молеше кралят да го обезглави.

— Сега можеш да ме пуснеш — каза тя и се опита да се отблъсне с ръце от него.

— Не още, мъниче. Не и преди да сме излезли от замъка.

Уплашени, че водачката им може да бъде наранена или убита, членовете на клана, които се намираха в залата, свалиха оръжията си

както им беше наредено. Същото направиха и кандидатите за ръката на Чандра. След това всички излязоха от вратата и тръгнаха към конюшните. Конете на англичаните бяха оседлани и в дисагите на всяко седло бяха сложени по малко провизии. Когато жребецът на Алек бе изведен, той стисна по-здраво Чандра за кръста. Без да прибира меча си, той стъпи на стремето. Мускулите на крака му се напрягнаха под тежестта на момичето, но той успя да се метне на седлото заедно с нея и я сложи пред себе си. Взел в ръце юздите, Монтбърн отново опря върха на меча си в гърдите ѝ.

— За безопасност — измърмори той. Когато войниците му се качиха на седлата си, той извика: — Отворете вратите!

Желязната решетка на входа на втората защитна стена бавно се вдигна, а след нея и решетката на първата стена. Докато минаваше през първата врата, Алек огледа стените около себе си. Голям брой войни на клана стояха по стените, но нито един от тях не се помръдваше. Всички бяха невъоръжени. Групата мина през втората врата и конете бяха подкарани в пълен галоп на юг към Англия.

На половината път надолу по хълма зад тях се чу шотландският боен вик. Звукът накара Алек да спре коня си и да погледне назад. Кланът се бе изсипал през вратата и преследваше бегълците. Подобно на придошла река, шотландските бойци се спускаха надолу по хълма, всеки грабнал каквото оръжие му бе попаднало под ръка.

— По дяволите — каза Алек на рицаря. — Беше твърде лесно, нали?

Дивият смях на Чандра изкънтя във въздуха и Алек се зачуди дали момичето не беше полудяло. Той я дръпна към себе си и пришпори жребеца си в галоп. Англичаните продължиха да яздят надолу по хълма, след това изкачиха някакъв друг хълм, преследвани от клана Морган. Около тях започнаха да се сипят стрели, но, за щастие, никой не беше улучен. Алек си мислеше, че преследващите никога няма да се уморят. Вперил поглед в неравния терен пред себе си, той отказваше да се обърне, за да види дали някой от тях не тичаше гол.

Виковете продължиха да ги преследват и на следващия хълм, и на по-следващия. Когато Алек и войниците му стигнаха на хребета, той погледна напред и напрежението му изчезна. Сто от най-добрите войници на Джеймс яздеха срещу него. Малката група се понесе в

галоп към тях и най-накрая останалите без дъх коне стигнаха до приятелските редици.

Алек спря жребеца си и се обърна, за да погледне назад. Кланът Морган се бе събрал на отсрещния хълм и виковете им ехтяха във въздуха. Студени тръпки полазиха по гърба на Алек. Той се увери мислено, че вече са в безопасност. Лудостта беше свършила.

— Пусни ме — каза Чандра и се опита да слезе от седлото. — Нали се измъкнахте.

Алек втренчи сините си очи в нея.

— Не мисля така, милейди. Още не сме напуснали Шотландия. Страхувам се, че ще трябва да дойдете с нас в Англия.

„Остри нокти, насочени в млада гръд, побързай, побързай, за да не те отнесе далеч, в чуждо гнездо“.

Легендата се бе сбъднала! Цялата. Тя изстена, главата ѝ се отпусна върху рамото на Алек и Чандра се загледа в далечината.

— Чандра? — Когато не получи отговор, по лицето му се изписа загриженост. — Мъниче. — Той оправи разрешената ѝ коса. Тя отново не му отговори. Алек затвори очи и си пое дълбоко дъх. — Прости ми — прошепна той, но не беше сигурен дали тя го е чула. Той я придърпа по-близо до себе си и подкара коня си напред. — Да тръгваме — нареди той на сър Джон.

— А момичето?

— Тя идва с нас.

Алек обърна коня си на юг. Рицарят и войниците го последваха.

Групата продължи да напредва на юг. Слънцето слезе ниско и се скри зад хоризонта. Настъпи тъмнина, но Алек не искаше да спре. Той не можеше да спре да мисли за Чандра и братовчед ѝ и се проклрнаше мислено, докато душата му не бе разкъсана на парчета. В гнева си се бе опитал да накаже красавицата, която държеше в ръцете си. Бе успял; всъщност, вероятно я бе унищожил. А заедно с нея и себе си.

Погледът му се спря за миг върху Чандра. Той си спомни за измъченото изражение на лицето ѝ, когато Девин бе протегнал ръка към нея, само за да падне под острието на Алек. Мисълта за това разкъсваше сърцето на графа.

Проклетата да е арогантността му! Бе рискувал глупаво собствения си живот и живота на хората си. Беше предизвикал съдбата като последен глупак, въпреки че бе знаел как ще реагира Седрик, ако

разбере. И всичко това за какво — за една целувка? Колкото и възбуждащо да беше това преживяване, то не си струваше ужаса, който бе последвал. То не си струваше отнетия живот на Девин. Той се плашеше от момента, в който задържаният ѝ толкова дълго гняв щеше да се излее върху него. Когато това станеше, нямаше да има къде да избяга.

Алек въздъхна и погледна към рицаря, който яздеше до него.

— Трябва да спрем. Става твърде тъмно — каза сър Джон. Като видя Алек да ми кимва, рицарят тръгна назад, за да каже на войниците.

Алек намали хода на жребеца си и скоро групата спря край една купчина скали до някакво тресавище. Мястото осигуряваше подслон от нощния студ и студените ветрове, които брулеха пустеещата земя. Алек слезе от седлото си и хвана Чандра за кръста. Тя се плъзна към него като кукла. Когато краката ѝ стъпиха на земята, Алек ѝ помогна да се задържи.

— Премръзнала си — каза той, сложил ръце върху нейните. След това издърпа наметалото от колана ѝ и зави главата и раменете ѝ. Пръстите му започнаха да масажират ръцете ѝ. — Скоро ще накладем огън и ще можеш да се стоплиш.

Тя стоеше неподвижно. Ръцете му преминаваха по гърба ѝ, раменете, ръцете. Тялото ѝ започна да се стопля, вцепенението изчезна, но болката се върна. Тя си спомни за Девин и в съзнанието ѝ отново изплува образът на безжизненото му тяло. Почувства първо неверие, след това тъга, а най-накрая примирение. Главата ѝ се повдигна бавно и тя погледна с безизразни очи човека, който бе убил братовчед ѝ.

— Махни си ръцете от мен — каза тихо.

Ръцете на Алек спряха да се движат и той я погледна, без да пуска раменете ѝ.

Внезапно гневът ѝ избухна.

— Убиец! — изкрещя тя и го зашлеви. Алек не помръдна. Чандра вдигна другата си ръка и го удари два пъти по-силно. Той отново не мръдна. — Мразя те! — извика тя и малките ѝ юмруци го заудряха по главата, раменете и гърдите, докато гневът ѝ не утихна. — Мразя те — повтори тя с обляно в сълзи лице и избяга към прикритието на скалите, където можеше да се наплаче на воля.

В целия лагер бе настъпила пълна тишина; всички бяха станали свидетели на случката. Единствено приглушеното хълцане на Чандра нарушаваше тишината. Гневът ѝ беше оправдан и затова Алек не се беше опитал да отбие ударите. Той въздъхна и се почувства някак странно изтощен.

Сър Джон се приближи колебливо до него.

— Да я върна ли?

— Не — отвърна Алек, без да сваля очи от Чандра. — Остави я.

Алек се сети, че рицарят не знаеше защо бяха избягали от замъка Лохли толкова бързо. Дватамата не бяха имали възможност да разговарят и Алек зачака въпроса, който нямаше как да не му бъде зададен.

— Момичето... тя каза... — Сър Джон прочисти гърлото си. — Какво точно се случи, та се наложи да бягаме, за да си спасим живота?

— Аз убих братовчед ѝ.

ГЛАВА 7

През пролуките между дърветата се виждаха извисяващите се в далечината кули на замъка Монтбърн. Групата бе преминала границата с Шотландия преди един час и Алек почувства огромно облекчение, когато видя познатата постройка. Скоро щеше да настъпи мрак, а той предпочиташе топлината на собственото си легло пред още една безсънна нощ на влажната земя. Беше благодарен, че отново си е у дома.

Жребецът му постепенно намаляваше разстоянието, което го делеше от дома му. Той сви встрани от пътя и поведе хората си през познатата местност. Чандра седеше на седлото пред него, като се стремеше да държи тялото си далеч от Алек. През последните два дни тя се бе държала настрана от всички, отказваше да говори и да се храни и това тревожеше Алек.

Великолепната ѝ дълга коса беше разрошена и сплъстена. В гърдите му отново се надигна тежко чувство. Тя го мразеше и не можеше да я вини за това. Омразата ѝ беше напълно заслужена. Не само бе убил любимия ѝ братовчед, но и я беше отвлякъл от дома ѝ. Въпросът беше какво щеше да прави с нея сега? Въздъхна и подкара коня си в галоп.

Чандра чу въздишката му и се вкопчи в лъка на седлото. Усети Алек да се размърдва и ръката му обвива кръста ѝ и незабавно се опита да се измъкне.

Той я притисна силно към себе си и раменете ѝ се опряха в твърдите му гърди.

— Стой мирно, Чандра — заповяда ѝ. — Остава ни само една миля. Опитай се да се отпуснеш. — Тя обаче се стегна още повече и Алек въздъхна отново. Упорита и неотстъпчива. Бе стояла неподвижно цял ден и утре със сигурност щеше да изстрада последствията от това. Цялото ѝ тяло щеше да я боли и всичко това само защото докосването до него я отвращаваше. — Премеждията ти скоро ще свършат, мъниче. Не след дълго ще бъдеш свободна.

Въпреки че Алек имаше предвид нещо съвсем друго, Чандра го разбра погрешно. Тя се загледа нетърпеливо в огромната крепост на върха на следващия хълм и изпита облекчение. Не след дълго щеше да язди обратно към границата — ако той ѝ дадеше кон. Ако не ѝ дадеше, щеше да върви пеша. За нея това нямаше значение, стига да си тръгне за в къщи.

Алек усети, че тя се отпусна. Достатъчно беше да ѝ каже, че е свободна, и напрежението сякаш отлиташе от нея. След това му хрумна, че тя вероятно е разбрала погрешно думите му. Той реши, че ще изчака, докато се озоват в безопасност в замъка, преди да ѝ обясни истинското значение на думата свободна, тъй като отсега можеше да си представи каква щеше да бъде реакцията ѝ.

Откъм бойниците се чу вик, който отекна в покритата със зеленина равнина под замъка и докато групата яздеше нагоре по хълма, вратите на крепостта се отвориха широко. Минавайки под подвижната решетка, Алек видя, че всички са излезли да го посрещнат, начело с главния му иконом.

— Рано се завърнахте, милорд — каза Марлоу и огледа с любопитство Чандра. — Радвам се да ви видя отново у дома.

— И аз се радвам, че съм си у дома, Марлоу. — Алек погледна зад себе си. Сър Джон и войниците бяха изпълнили двора зад втората защитна стена. — Пригответи храна, Марлоу. Хората на краля са уморени и гладни. След това им пригответи залата, за да могат да си отпочинат. Миналите два дни бяха доста тежки за тях и те ще останат да пренощуват при нас. — Слугата прочисти гърлото си и кимна към Чандра. — Лейди Лохли ще остане тук за неопределено време — добави Алек. — Пригответи стаята до моята. — Чандра обърна рязко глава и го погледна с обвиняващ поглед. — Като казах, че си свободна, мъниче, имах предвид това. — Той свали ръцете си от кръста ѝ и слезе от коня си. — Ти ще останеш тук, докато не реша какво да правя с теб — каза той, като я гледаше. След това ѝ се усмихна. — Добре дошла в Англия и замъка Монтбърн.

В гърдите на Чандра избухна вулкан.

— Предпочитам да отида в ада — каза тя, като го гледаше гневно. Преди Алек да успее да реагира, тя сграбчи юздите. Кракът ѝ замахна и го улучи в брадичката; Алек политна назад. Чандра пришпори жребеца към вратата.

Алек се хвърли след коня и успя да се улови за коженото седло.

— Спри, по дяволите! — извика той, но нито Чандра, нито жребецът, му обърнаха внимание.

Войниците на Джеймс се бяха вцепенили и наблюдаваха внезапния сблъсък с удивление. Решена да се отърси от Алек, Чандра насочи коня право срещу един войник с намерението да се блъсне в него. Докато се опитваше да се метне върху седлото на коня, Алек бе увиснал между седлото и земята и приличаше на клатушкащ се алкохолик след дълга пианска нощ. Без да знае как изглежда или какво го очаква, той погледна напред. До сблъсъка оставаха само няколко секунди. Той изруга, пусна се и падна в прахта.

Чандра изпита облекчение и тя отново се насочи към вратата. По заповед на сър Джон, войниците застанаха на пътя ѝ с конете си и блокираха изхода. Момичето дръпна рязко юздите и се огледа в отчаяно търсене на друг изход. Петите ѝ се забиха в хълбоците на коня и тя го насочи към външните стълби. Жребецът мина по стълбите, тя се смъкна от гърба му и се затича нагоре към бойниците.

Алек вече бе успял да се изправи на крака и тичаше след нея. Тропането на ботушите му изпълваше Чандра със страх. Тя стигна до коридора на стената и се втурна по него, като избегна неколцината стражи, които се изпречиха на пътя ѝ. На половината път към бойниците видя половин дузина мъже да я приближават от отсрещната страна. Сър Джон и останалите бяха поели по друго стълбище и се опитваха да ѝ пресекат пътя.

Момичето бе обзето от истерия, тъй като Алек и стражите бързо щяха да я настигнат. Тя спря, притисна гръб към каменния зъбец и се спусна към зъбера на корниза. С ъгълчето на окоето си Чандра виждаше зелената равнина отдолу. Погледна наляво, след това надясно към преследвачите си, които я приближаваха от двете страни. Малката ѝ кама беше скрита в ботуша ѝ и тя очакваше подходящия момент да я извади. Вперила поглед в Алек, който я приближаваше тичешком, тя реши, че моментът е настъпил.

Алек видя, че момичето е попаднало в капана, и намали хода си. Той махна с ръка и останалите мъже застинаха по местата си. Сър Джон стоеше на няколко метра зад Чандра, а войниците му бяха близо зад него.

— Всичко свърши, мъниче — каза Алек, като се приближаваше бавно към нея. Той бе забелязал откритото пространство зад момичето и се страхуваше, че тя може да се хвърли от стената. — Ела да отидем в залата, където ни очаква храна и вино. След това ще приготвят гореща вана, която ще успокои схващането от дългата езда. Една нощ дълъг сън в меко, топло легло и утре ще се почувстваш много по-добре. — Той се приближи още малко. — Утре сър Джон и хората му ще тръгнат на юг, за да докладват на краля. Те ще му занесат писмо от мен, в което ще му обясня какво се е случило. Докато кралят ни не изпрати отговор, ти ще останеш в замъка Монтбърн като моя гостенка. — Той протегна ръка и дългите му пръсти я хванаха нежно. — Ела, скъпа, не се страхувай. Никой няма да те нарани. Обещавам ти.

Докато Алек говореше, Чандра го изучаваше внимателно. Там, където го бе ритнала, се оформяше синина, в русата му коса се виждаха късчета слама, а гърдите и бузите му бяха покрити с прах. На слабата светлина очите му излъчваха непресторена искреност; палецът му я погали леко по ръката. След това тя си спомни лицето на Девин в последните секунди от живота му.

— Ела, скъпа — повтори Алек.

Докато се преструваше, че изпълнява нареждането му, тя си мислеше за братовчед си. Чандра пристъпи бавно напред с наведена глава; след това, с бързината на светкавица, ръката ѝ се стрелна към камата.

Алек със закъснение забеляза оръжието. „Тя е малка, но бърза“. Думите на сър Джон изплуваха в съзнанието му, докато той гледеше острието, намиращо се на няколко сантиметра пред сърцето му.

— Ти уби братовчед ми, саксонце. Затова и ти също трябва да умреш.

В широко отворените ѝ очи се четяха гняв, страх и тревога. Ръката ѝ трепереше от дивите чувства, които я изпълваха. Алек беше уверен, че не е способна да убие, когото и да било, дори и убиеца на братовчед си.

— Ако отмъщението за смъртта на Девин ще намали болката ти, можеш да прободеш сърцето ми. Но знай едно. Аз не исках да нараня братовчед ти, а исках само да се защитя от чичо ти. Ти сама видя как Девин се хвърли помежду ни. Не можех да реагирам. Той го направи, за да защити теб, Чандра. Ако беше останала зад мен, както ти бях

казал, братовчед ти щеше все още да е жив, а ти да си в Шотландия. Не съм аз човекът, който трябва да понесе бремето на вината. Но въпреки това ще я поема. — Той се приближи до нея толкова, че върхът на острието докосна кожата на елека му. — Хайде, потърси отмъщението.

„*Не съм аз човекът, който трябва да понесе бремето на вината...*“ Думите му продължиха да отекват в съзнанието ѝ, докато тя се замая от повтарянето им. Това беше вярно. Ако не беше измамила настойника си — и то не един или два пъти, а цели три! — той нямаше да загуби самообладание и нямаше да се опита да я накаже, както бе направил. Ако не беше проявила неподчинение и не се беше втурнала напред между него и Седрик, Девин щеше още да бъде жив. Той бе загинал, защото се бе опитал да я защити.

Осъзнала, че носи също толкова голяма вина за смъртта на братовчед си, колкото и Алек, тя все пак се опитваше да го отрече. Прехвърлянето на отговорността върху настойника ѝ успокояваше съвестта ѝ и тя трябваше само да се отърве от човека, който бе убил Девин, за да се отърве и от угризенията. Треперещата ѝ ръка натисна оръжието към дрехата, точно над сърцето на графа, и я срязва. Той не се помръдна. Докато се вглеждаше в лицето на Алек, погледът му оставаше вперен в очите ѝ. Смелостта ѝ се изпари. Камата падна от ръката ѝ. Чандра се обърна и се хвърли назад.

„*Смърт, сладка смърт, отнеси болката от сърцето ми!*“ Тази мисъл премина през ума ѝ, докато се опитваше да стигне до стената, но Алек успя да я хване преди още да беше стигнала до камъните около отвора.

— Не! — извика тя и се опита да се освободи от прегръдката на силните му ръце. — Пусни ме... остави ме да умра!

Когато не успя да се освободи, тя престана да се съпротивлява. Тъгата ѝ сякаш я беше погълнала. Зави ѝ се свят и тъмнината я обгърна.

Алек бързо я вдигна на ръце и я отнесе надолу по стълбите и през двора. Войниците го гледаха безмълвно и му правеха път.

— Пригответи стаята ѝ — нареди графът на Марлоу.

— Вече е готова, сър — отвърна слугата и се завтече да отвори вратите на голямата зала.

Алек мина през вратата, притиснал изпадналата в безсъзнание Чандра към гърдите си. Той я занесе до апартаментите на втория етаж,

придружен от иконома си. Точно когато Алек стигна до вратата на стаята, намираща се до неговата, малко по-нататък по коридора се отвори друга врата и една леко облечена жена излезе от стаята си.

По дяволите! Той съвсем бе забравил за Фелисия и изпита увереност, че му предстоеше неприятен сблъсък.

— Отвори вратата — заповяда той на Марлоу — и я задръж навън.

Марлоу погледна в посоката, към която му кимна господарят и преглътна с усилие.

— Ще се опитам, милорд, но няма да бъде лесно.

— Направи всичко по силите си — тросна се Алек, докато влизаше в стаята, след което ритна вратата и тя се затвори пред лицето на слугата. Докато носеше Чандра към голямото легло, разположено по средата на една от стените, момичето изстена тежко и погледът му се спусна към устните ѝ. Тази омайваща плът беше причината за падението му, но това, че го знаеше, не променяше нищо. Дори и в този момент той изпитваше желание да я целуне. Наложил си да отмести поглед от лицето на Чандра и я положи нежно на пухеното легло. Лицето ѝ бе зачервено и той сложи ръка върху челото ѝ. Гореше. Той прокара опакото на ръката си по бузите ѝ.

— Почини си, мъниче — прошепна и отново огледа лицето ѝ. След това се върна до вратата и я отвори широко. — Марлоу... — започна той, но млъкна, когато видя Фелисия да стои до слугата му. По изражението на лицето ѝ личеше, че е притеснена; в очите ѝ се виждаше неприятен блясък. Без да ѝ обръща внимание, Алек продължи: — Кажете на госпожа Марлоу да се яви незабавно при мен. Лейди Лохли не се чувства добре. — Марлоу тръгна бързо по коридора, оставяйки Алек и Фелисия насаме.

— Няма ли да ми кажеш поне здравей, Алек? — попита тя.

Тя изглеждаше спокойна, но Алек знаеше, че у нея се таи вулкан, готов да избухне всеки миг.

— Радвам се да те видя, Фелисия — излъга той; истината беше, че точно сега предпочиташе тя да е някъде другаде, а не в дома му. След всичко, което се беше случило през последните няколко дни, последното нещо, което Алек искаше, бе да се замесва в нова караница. Този път обаче вместо меч Фелисия щеше да използва езика си и той беше уверен, че тя щеше да го нареже на парчета. — Както

виждаш, имам друга работа — каза той, опитвайки се да ѝ попречи. — Ще говорим по-късно.

Когато я бе видял да стои до Марлоу, Алек бе застанал пред вратата така, че тя да не може да влезе. Ръката му се намираще напречно на отвора, дланта му бе опряна на каменната рамка и на Фелисия ѝ се струваше, че той се опитва да защити нещо, което има голяма стойност за него. През пролуката, която не беше закрыта от тялото му, тя успя да види младата жена, която лежеше на леглото. Младо и красиво, момичето не приличаше на кокалестата вещица, която си бе представял Алек. Фелисия бавно отмести поглед към любовника си.

Тя се вгледа внимателно в него и разбра, че той се е променил. Физически у него нямаше никаква промяна — мъжествен, красив, привлекателен, — но зад познатата външност се криеше един друг мъж. Сега той изглеждаше много по-малко арогантен и загрижен само за себе си. На лицето му беше изписана тревога и Фелисия беше уверена, че причината за това бе лейди Лохли.

— Наистина, скъпи, ти си много зает — каза тя и отново погледна към леглото. — Това го виждам и сама. Когато свършиш да се правиш на бавачка, можеш да ме намериш в стаята ми. — Тя млъкна за малко. — Или още по-добре, в твоята стая.

Алек със закъснение си спомни какво му беше обещала тя на раздяла — да го чака гола в леглото му. Прииска му се това обещание никога да не беше давано.

— Когато се погрижа за повереницата си, ще дойда в твоята стая, Фелисия. Тогава ще говорим. — С крайчеца на окото си той забеляза движение в коридора. Уини, съпругата на Марлоу, идваше забързано по коридора към него с обичайната си полюшваща се походка.

— Моят Феликс ми каза, че сте ме викали, мастър Алек — каза тя.

Фамилиарното ѝ обръщение не обиждаше графа, защото тя го наричаше така още отпреди той да бе проходил.

— Да, Уини. Лейди Лохли, изглежда, е хванала треска. Искам да се погрижиш за нея. — Той свали ръката си от вратата, за да я остави да влезе в стаята, след което отново я върна в предишното ѝ положение. — Ще дойда при теб по-късно, Фелисия.

— Както желаш — отвърна студено любовницата му и тръгна към стаята си.

Алек наблюдаваше как провокиращо се полюшват бедрата ѝ под стегнатия ѝ прозрачен пенъоар.

— Фелисия — извика той след нея, подразнен от артистичната ѝ маневра, тъй като много добре знаеше, че тя се опитваше да го съблазни. Тя се обърна към него. — Гледай да си напълно облечена. Въпреки че посещениято ми ще бъде кратко, истинската дама никога не посреща един джентълмен в неприличен вид.

Фелисия се обърна и измина бързо оставащите няколко крачки до вратата на стаята си. Вратата се затвори с трясък зад нея. Алек поклати глава и се запита защо изобщо се беше забъркал с известната с променливия си характер лейди Емори. Тя се бе държала доста резервирано, но от изражението и пресметливия ѝ поглед, докато бе гледала Чандра, той знаеше, че бившата му любовница — вече бе измислила няколко начина да се справи с Чандра. Тя дори не познаваше момичето, но Фелисия беше жена, която защитаваше територията си с всички възможни средства.

Имаше още нещо, което притесняваше Алек от момента, в който се бе случило. Той беше уверен, че любовницата му е намислила да го принуди да се ожени за нея, като забременее от него чрез измама. Тя не искаше това от любов и защото искаше само него, тъй като Алек знаеше, че Фелисия обича само себе си. Не, тя го искаше, защото искаше парите и титлата му, които щяха да дадат на съпругата му голяма власт. Почти се бе оплел в коварната ѝ паяжина като последния глупак. Тъй като знаеше, че вече не може да ѝ вярва, Алек бе решил да прекрати връзката си с нея. Възнамеряваше да ѝ каже това много скоро, но подозираше, че тя вече го знае.

Той се отдръпна от вратата и видя, че Уини се е навела над Чандра.

— Тя е ужасно зачервена, мастър Алек — каза жената, когато той застана до нея. — Но треската ѝ не е много силна. — Потупа бузите на момичето. — Събуди се, дете, погледни старата Уини. — Чандра бавно отвори очи. Втренчи се за малко в жената, която се беше навела над нея, след което очите ѝ отново се затвориха. — Тя витае някъде другаде — каза жената — и очевидно така ѝ е добре. Какво се е случило с горкото дете, та да стигне до това състояние?

Под строгия поглед на Уини Алек ѝ разказа повечето от събитията през последните няколко дни, но премълча някои подробности, макар да знаеше, че не може да излъже Уини. Тя се вгледа внимателно в господаря си, след което отново насочи вниманието си към момичето.

— Горкото дете, трябва да е преживяло голям шок. Тя е изтощена — и физически, и душевно — по ваша вина. Да се надяваме, че един дълъг сън ще я възстанови. Махайте се оттук, за да я съблека и да я измия набързо. Ако се държите добре, можете да се върнете, когато свърша.

— Както кажете, госпожа Марлоу. — Той я погледна с ослепителна усмивка. Както обикновено, тя остана непреклонна пред чара му. — Първо трябва да говоря с лейди Емори. След това можеш да ме намериш в стаята ми. Сам — добави той, когато забележа изпитателния ѝ поглед. Алек тръгна към вратата. — Погрижи се добре за нея, Уини, както само ти можеш. — Жената сякаш не чу думите му, защото отново се беше навела над измъченото момиче, което бе поверено на грижите ѝ. Алек затвори вратата зад себе си и тръгна към стаята на Фелисия.

Когато почука и му отвори, той с изненада видя, че е облечена прилично. По някаква причина, може би защото познаваше добре характера ѝ, бе очаквал неподчинение. Тя обаче го покани любезно да влезе.

— Онова, което имам да ти казвам, Фелисия, няма да отнеме много време. Мога да ти го кажа и тук, в коридора. Утре сутрин кралските войници ще се завърнат в Лондон. Ти ще ги придружиш.

Фелисия се вгледа в него.

— Когато заминаваше оттук, останах с впечатлението, че бързаш да се върнеш в прегръдките ми. Щом сега искаш да се отървеш толкова бързо от мен, значи нещо трябва да се е случило. Едно обяснение ще бъде прието с благодарност.

— Нещата не са каквито бяха преди, Фелисия. Поне за мен. Онова, което стана между нас, беше едно приятно забавление. И двамата знаехме, че рано или късно то ще свърши. Потърсихме един от друг удоволствие и нито един от нас не остана разочарован. Но сега всичко свърши. Надявам се, че ще се разделим като приятели.

Фелисия го гледа дълго с присвити очи. Всичките ѝ планове се бяха провалили. Трябваше да настоя той да я вземе със себе си. От друга страна, не беше уверена, че това би променило нещо.

— Момичето... ти да не си влюбен в нея? — Гърленият ѝ смях изпълни стаята. — Ако е така, скъпи, моли се тя да не е като Елинор. Ти си твърде страстен мъж, за да бъдеш наказан с втора фригидна съпруга. — Ръката ѝ се плъзна по гърдите му, надолу към кръста му, а след това и още по-ниско. — Твърде страстен.

Алек хвана нахалната ръка.

— И твърде умен, за да се хвана на въдицата ти, Фелисия. И двамата знаем защо проявяваш такова голямо желание да споделиш леглото ми. Когато му дойде времето да имам наследник, майката на детето ми ще бъде жена с висок морал и ще има много по-нежен характер от теб, скъпа. — Той изрече последната дума натъртено, защото никога не бе обичал да я употребява. — Що се отнася до лейди Лохли, аз съм длъжен да се грижа за нея и нищо повече. Предлагам ти да се заемеш с опаковането на багажа си. Скоро ще съмне. — Той се отдръпна от вратата. — Сбогом, Фелисия. Ако това ще те успокои, уверен съм, че няма да останеш сама твърде дълго.

Вратата се затръшна пред лицето му и Алек се изсмя и тръгна към стаята си. Там той нареди да му донесат гореща вана и закрачи из стаята, докато Марлоу не се върна с още няколко слуги. След като обръсна набързо господаря си, икономът си тръгна с мръсните дрехи на графа.

Алек въздъхна и се отпусна в горещата вода, която успя да отпусне тялото му, но не и душата му. Дълго време той се чуди какво да прави с Чандра. Когато водата изстина, той се изсуши, облече се, хвърли се върху широкото легло и се втренчи в огромния му балдахин. Вдигна ръка над главата си и отнесено започна да очертава с пръст герба на Монтбърн. Дали да я изпратеше обратно у дома ѝ? Но каква щеше да бъде реакцията на Джеймс? Алек бе уверен, че ще получи постоянно жителство в Тауър. Ама че бъркотия! Несъмнено беше, че той бе оплескал всичко и нямаше начин, по който да оправи нещата. Не спираше да си повтаря какъв глупак се бе оказал.

На вратата се почука.

— Влез. — Уини надникна през вратата. — Сам съм — увери я той и тя влезе в стаята.

— Тя спи спокойно — информира го жената. — Успях да я накарам да изпие малко супа, но съвсем малко. Уверена съм, че утре ще се чувства много по-добре.

Алек забеляза, че тя го оглежда внимателно. Въпреки че току-що се бе изкъпал, той все още се чувстваше изморен. Уини никога не пропускаше да забележи такива неща.

— По-добре хапнете малко и се наспете, ако не искате да се разболеете. Храната, която наредихте да приготвят, вече е сервирана.

Алек стана от леглото. Напъха краката си в обувките си и погледна към жената.

— Изпрати един поднос в стаята на лейди Лохли. Ще бъде там.

— Добре. — Тя се обърна и понечи да си тръгне.

— А, Уини, лейди Емори ще отпътува със сър Джон на разсъмване. Изпрати една прислужница да ѝ помогне да си събере нещата. Когато рицарят се нахрани, кажи му, че искам да говоря с него. И го прати...

— В стаята на лейди Лохли — довърши тя вместо него. — Тя е красиво момиче — млада и невинна. Много по-хубава гледка от лукавата харпия, която напоследък се мотаеше из коридорите на замъка. — Вратата зад нея се затвори, преди Алек да успее да ѝ отговори.

Той реши, че докато бе отсъствал, Уини и Фелисия сигурно се бяха карали, което не беше учудващо, защото и двете жени бяха много твърдоглави. Още една причина Фелисия да не остава повече тук.

Алек отиде до вратата, която свързваше стаята му с тази на Чандра, която пък представляваше апартамент, предназначен за следващата графиня Монтбърн. Последната обитателка на стаята бе майката на Алек, защото покойната му съпруга бе отказала да се нанесе там. Елинор бе настояла да получи спалня далеч от неговата и не бе излязла от нея до деня, в който бе починала. Когато се сети за това, той се изненада, че бе наредил да приготвят тъкмо тази стая за Чандра.

Алек се промуши тихо през вратата и погледна към момичето, което лежеше на огромното легло. Дългата коса, сресана и бляскава като мед, покриваше бялата ленена възглавница. Лицето и ръцете ѝ бяха измити и се подаваха от огромната нощница, която скриваше тялото ѝ. Той можеше само да предполага, че нощницата е на Уини.

Едната ръка на Чандра бе отметната назад и лежеше до главата ѝ, а другата беше сложена върху стомаха ѝ. Приличаше на малко дете, което не го е грижа за останалия свят.

Той се приближи безшумно до най-близкия до леглото стол и седна в него. Докато гледаше спящото момиче, сърцето му се сви от болка, защото Алек знаеше, че когато Чандра се събудеше, заедно с нея щеше да се събуди и мъката ѝ.

— О, скъпа, ако можех да променя нещата, щях да го направя — прошепна той. След това облегна глава на облегалката на стола и се загледа в Чандра. Не знаеше колко време бе стоял така. На вратата се почука. Алек отиде да отвори и видя Уини, която му носеше вечерята. Тъй като не искаше да пречи на Чандра, докато се хранеше, той нареди на жената да занесе вечерята му в неговата стая. Уини щеше да остане с момичето, докато той се нахранеше.

Алек си мислеше, че след като бе ял малко през последните два дни, сигурно ще е гладен като вълк, но едва побутна храната си. Отмести подноса към едната страна на огромното писалище, пред което седеше, и извади перо, мастило и пергамент от едно от чекмеджетата. Време беше да напише писмото си до Джеймс. Но какво, по дяволите, щеше да каже на владетеля си? Че е оплескал възложената му задача? Това беше безспорен факт. Алек се изсмя цинично и бързо съчини мислено текста на писмото.

Ваше Величество,

Само за три седмици аз нападناх лейди Лохли, убих братовчед ѝ, отвлякох дамата и я използвах като щит, докато с верните Ви войници бягахме от Шотландия, преследвани от клана Морган, докато случайно не попаднахме на стоте войника, които ни изпратихте като подкрепление. Трябва да добавя, че те се появиха тъкмо навреме. В момента се намираме в замъка Монтбърн. От друга страна, аз успях да спася живота на дамата. След опита ѝ да ме наръга с кама, тя се опита да се хвърли от стената на замъка ми, но аз предотвратих това и я държах, докато тя не припадна от ужасите, които изживя през последните два дни. Разбира се, сега лейди Лохли е

парализирана от мъка и е болна от треска. Ако оцелее, уверен съм, че ще пожелае да ѝ бъде определен нов настойник. При създалите се обстоятелства не мога да я виня за това. Може би във Вашата безкрайна мъдрост ще имате някакво предложение за това как да поправа кашата, която забърках. С нетърпение очаквам отговора Ви.

Ваш покорен слуга Монтбърн.

Реши, че това беше достатъчно, но когато написа писмото, текстът бе следният:

Сир,

С лейди Лохли се намираме в замъка Монтбърн. Сър Джон ще Ви осведоми подробно за пътуването и за случките, които наложиха да напуснем Шотландия.

Ваш покорен слуга Монтбърн.

Укори се мислено, че е страхливец. На вратата към стаята му се почука.

— Влез.

В стаята му влезе сър Джон.

— Искал си да ме видиш?

— Така е. — Алек капна малко восък от свещта върху пергамента и го запечата с пръстена с печата си. — Когато утре сутрин си тръгнете оттук, сър Джон, лейди Емори ще отпътува с вас. А това — той подаде писмото на рицаря — е за нашия владетел. Ако Джеймс има въпроси, а аз съм уверен, че ще има, моля те да му обясниш защо се е наложило да отпътуваме така внезапно от Шотландия.

Рицарят обърна писмото в ръката си.

— Момичето... какво смяташ да правиш с нея?

— Тя се разболя и това едва ли трябва да ни учудва. Ще я оставя тук, докато се възстанови. Едва тогава ще реша какво да правя с нея. Освен ако междуременно кралят не реши вместо мен. Той може да назначи някой друг за неин настойник — нещо, което ми се иска да

беше направил още в началото. Ако беше така, може би нещата щяха да стоят по друг начин.

— Ако кралят поиска подробности, не трябва ли да знам как точно е загинал младежът?

Алек се поколеба, но след това отстъпи и разказа как двамата със Седрик са щели да се сбият, как Чандра се бе опитала да ги спре и как Девин, който се бе уплашил, че братовчедка му може да бъде наранена, се бе хвърлил между двамата, за да я защити.

— А защо шотландецът е бил толкова твърдо решен да те убие? Има ли още нещо, което трябва да знам... нещо, което Джеймс трябва да знае?

— Причината не е важна. Братовчед й е мъртъв и загина от моята ръка. Стана случайно и непреднамерено, но лейди Лохли не мисли така. Не мога да я виня. Омразата й към мен е разбираема.

— Това може би няма да те успокои кой знае колко, но трябва да знаеш, че момчето само е виновно за смъртта си. Ако не е скочило помежду ви, все още щеше да е живо.

— Да... може би. — Алек прокара пръсти през косата си. — Истината, сър Джон, е, че смъртта му бе причинена от невъздържаността ми. Нищо не може да ме извини. — Той забеляза въпросителния поглед на рицаря. — Не искам повече да мисля за това. Кажете на Джеймс, че ще бъда в Монтбърн и ще чакам вест от него. Искате ли да можехме да се разделим при по-приятни обстоятелства. Ти служи добре на мен и на краля. Надявам се отново да се срещнем.

Сър Джон протегна ръка и Алек я пое.

— Надявам се всичко да свърши добре за вас, сър — каза рицарят. — Може би скоро ще се видим в двора.

— Съмнявам се, че в близко време ще бъда в двора. Поне нямам такова намерение, освен ако Джеймс не ми заповяда да се явя в Лондон. Не, тук в Монтбърн, ми е добре и смятам да си остана у дома. — Дватама се сбогуваха и рицарят тръгна към вратата. Той тъкмо посегна да я отвори, когато Алек го повика. — Сър Джон, погрижете се лейди Емори да не направи пътуването ви ужасно. Тя е в лошо настроение и доколкото я познавам, ще се опита да накара всички да страдат заради това.

— Благодаря за предупреждението. Ще се държа настрана от нея и ще предам думите ви на останалите.

Рицарят си тръгна и Алек се върна в стаята на Чандра. Уини седеше на стола, от който той бе станал малко по-рано.

— Аз ще остана при нея — прошепна той.

— По-добре щеше да бъде да си починете — отвърна тя, докато се надигаше от мястото си. — Но щом настоявате да останете с нея, няма да споря с вас. Ако имате нужда от мен, повикайте ме.

Алек наблюдаваше как жената излиза, след това седна на стола и се загледа в Чандра. В стаята цареше пълна тишина, която се нарушаваше само от дишането на двамата. Той принуди съзнанието си да не мисли за нищо и остана да седи неподвижно в продължение на часове. Малко преди зазоряване очите му се затвориха и Алек се унесе в сън.

Чандра се размърда. Бе сънувала сън, в който бе видяла замъка Лохли на някакъв отдалечен хълм, а над кулите му се виеше ястреб. След няколко кръга голямата птица отлетя. След това настъпи пълна тъмнина.

Тя се събуди бавно. Очите ѝ се отвориха и челото ѝ се сбърчи, когато се огледа. Обзе я объркване, тъй като не можеше да си спомни къде се намираше или как се бе озовала тук. До ушите ѝ достигна звук от леко похъркване и тя обърна глава, за да види откъде идва то. На няколко метра от леглото ѝ в един стол спеше настойникът ѝ. Тя изведнъж си спомни какво се бе случило предишната вечер и се зачуди защо я беше спасил.

Чандра отново бе обзета от тревога. Цялото ѝ същество искаше да отмъсти за смъртта на Девин — око за око. Бе се надявала, че като убие убиеца на братовчед си, ще успее да се отърве от част от чувството за вина и от болката. Но не ѝ беше достигнала смелост. Изправена пред чувството за вина, породено от собствената ѝ страхливост, тя се бе опитала да се хвърли от стената на замъка и така да сложи край на проклетото си съществуване, но настойникът ѝ ѝ бе попречил да намери търсеното спокойствие. И затова сега тя отново трябваше да изстрада тъгата си, чиято тежест висеше като огромен камък на шията ѝ. Дали затова той я пазеше сега? За да не се опита отново да скочи, този път от някой прозорец, за да сложи край на нещастията си? Без съмнение той мислеше, че това не е подходящо

наказание за нейното непокорство. Беше жесток човек, щом я караше да страда така.

А може би просто се страхуваше, че може отново да се опита да избяга. Въпреки болката, Чандра се закле никога вече да не действа толкова глупаво, колкото предишната вечер. Животът беше твърде ценен. Девин щеше да се разгневи, ако знаеше, че се е опитала да сложи край на живота си. Но да избяга от Монтбърн? Това вече беше напълно естествено. Ако ѝ се удадеше възможност, щеше да направи точно това — да избяга!

Алек размърда глава и започна да се събужда. Той си пое дълбоко дъх, погледна момичето и видя, че тя още спи. Мускулите му бяха схванати. Стана и тихо се приближи до прозореца. Над хоризонта се издигаше розово сияние, което показваше, че скоро слънцето ще се появи. Малко по-късно мъгливото червено кълбо се показва над върховете на хълмовете в далечината. Алек остана да го наблюдава известно време. След това вниманието му бе привлечено от мъжки гласове в двора под стаята.

От конюшните излизаха оседлани коне. Един по един сър Джон и хората му се качиха на конете си. Един от войниците помогна на Фелисия да се качи на своя кон, докато товареха багажът ѝ в една каруца. След няколко минути цялата група излезе от замъка и се отправи на юг към Лондон. Когато видя, че заминават, Алек почувства облекчение, най-вече защото се бе отървал от бившата си любовница. Той въздъхна и размърда глава, за да отпусне напрежението във врата си. Сега единственото нещо, за което трябваше да се тревожи, беше реакцията на Джеймс. Както и за състоянието на повереницата си.

Чандра го наблюдаваше през клепаците си. Очевидно той бе прекарал цялата нощ на този стол. Тя се надяваше, че не му е било много приятно. Алек въздъхна отново. Ръката му започна да масажира тила му и той се обърна към леглото; Чандра се престори, че спи.

Вратата към коридора се отвори и в стаята влезе една пълна жена, която бе преметнала през ръка дрехите на Чандра. Момичето забеляза, че дрехите ѝ са чисти. Новодошлата спря до леглото и сложи сгънатите дрехи върху един нисък шкаф. Тя погледна към Чандра и

отиде до прозореца. Алек и жената си прошепнаха нещо и той тръгна към някаква друга врата и изчезна зад нея.

— Можеш да спреш да се преструваш и да отвориш очи, скъпа — каза жената. — Мастър Алек отиде да си почине. Той настоя да остане с теб цялата нощ, но сега старата Уини ще ти прави компания. — Чандра не се помръдна. — О, я стига, момиче — скастри я Уини. — Да не мислиш, че като съм отгледала шест мои деца и след това съм наглеждала възпитанието на мастър Алек, не мога да позная, когато някой се преструва на заспал? Моите хлапета използваша този трик с надеждата, че ще се отърват от сутрешните си задължения, но никога не успяваха да ме излъжат. Разбира се, за онези, които се правеха, че не ме чуват — мързеливците искаха да се гушат под завивките цял ден — винаги имах бързо решение.

През леко отворените си клепачи Чандра видя как Уини се приближава към каната с вода, взема я и тръгва обратно към леглото. Осъзнавайки какво е намислила жената, Чандра се изправи полуседнала.

— Няма да посмееш... нали?

Широка усмивка огря лицето на Уини и каната смени посоката си.

— Това е нещо, което никога няма да узнаеш, но сега поне съм сигурна, че не си малоумна. — Тя наля водата в легена, поставен върху масичката за миене, потопа една кърпа в хладната течност и я изцеди. — Ето, избърши си очите.

Тя пусна кърпата и Чандра я взе.

— Много съм далеч от малоумието — повтори тя, като оглеждаше жената пред себе си.

— Това, милейди, е нещо, което ще видим.

ГЛАВА 8

Три дни по-късно Чандра крачеше из стаята си, която доброволно бе превърнала в свой затвор, и все още се чудеше какъв бе смисълът на думите на Уини.

— Малоумна, наистина — каза тя на четирите стени. При нормални обстоятелства подобно нещо може би щеше да бъде сметнато за необичайно, но в нейното положение тя вече не чуваше човешки глас, дори своя собствен.

Вярно, че липсата на контакти с обитателите на Монтбърн беше по нейна вина, тъй като въпреки постоянните настоявания на Алек, тя упорито отказваше да се храни с останалите или да се разходи с него из замъка. С изключение на слугите, които ѝ носеха храната или приготвяха ваната ѝ, тя не виждаше никого и трябваше сама да си измисля забавления. Дните бяха дълги и скучни за жена, която бе свикнала да води активен живот, и тя бързо започна да се изморява от уединението, което сама си беше наложила.

— Малоумна, наистина — повтори тя и се зачуди дали пък наистина не беше такава.

Чандра спря пред прозореца и погледна надолу. Искаше да се махне от това място, но изглежда нямаше никаква възможност за бягство. Стените бяха твърде високи, а стражите твърде многобройни. Никой не можеше да напусне замъка, ако господарят не му позволеше. Тя реши, че има само един начин да се махне оттам. Трябваше някак да убеди настойника си да я пусне. За да го направи, трябваше да говори с него.

Чандра се страхуваше от среща с Алек, защото се плашеше, че отвращението, което изпитваше към него, можеше да избие навън, ако не чрез думите ѝ, то чрез погледа ѝ, като така провали и последната ѝ надежда за свобода. Но изглежда друга възможност не съществуваше. Тя трябваше да намери начин да овладее емоциите си, а след това с внимателно подбрани думи и действия да изложи искането си. Ако щастieto ѝ се усмихнеше, скоро щеше да бъде на път за Шотландия,

към планините и земите на клана Морган, към хората, които обичаше и които копнееше да види. Представяше си колко много се притесняват те за нея и с какво нетърпение очакват нейното завръщане. Всички, с изключение на Девин. Мисълта за, братовчед ѝ върна тъгата. Тя изруга мислено Алек и ѝ се прииска да го беше убила, когато бе имала възможност.

Чандра не искаше да се разплаче и с усилие сдържа сълзите си. Знаеше, че това беше последната ѝ надежда. Момичето бързо прецени височината на слънцето. Беше почти време за обяда, който се сервираше в единайсет часа. Тя отиде до умивалника и изми лицето си. След това се избърса, взе едно огледало и леко щипна бузите си, които бяха побледнели от липсата на свеж въздух и слънчева светлина.

Среса косата си с четка, която ѝ бе донесла Уини. Приглади дрехите си и наметалото в цветовете на клана Морган, след което тръгна към вратата. Когато обаче завъртя бравата, Чандра с изненада откри, че вратата беше заключена. Зачуди се дали винаги я бяха държали под ключ и смръщи чело. След няколко секунди размисъл, реши, че най-вероятно я бяха държали заключена, откакто я бяха вкарали в тази стая. Тя обаче не знаеше за това, тъй като досега не беше опитвала да излиза от стаята си.

Чандра се ядоса. Беше затворничка в тази голяма, добре обзаведена стая, а не го знаеше. Не можеше да се оплаче от лука, който я заобикаляше, но се дразнеше от това, че непокорното ѝ поведение, каквото беше нейната самоизолация, съвсем не беше наложено доброволно от самата нея. Дали вратата беше заключена, защото очакваха, че ще се опита отново да избяга или да се самоубие и този път няма да има кой да ѝ попречи? Тъй като заключената врата ѝ пречеше да направи нещо подобно, Алек едва ли се тревожеше кой знае колко за това какво може или не може да направи Чандра.

Тя забеляза другата врата от отсрещната страна на стаята — онази, през която бе влязъл графът — и тръгна към нея. Когато опита да я отвори, момичето с удивление видя, че е отключена. Тежката врата се отвори и Чандра видя пред себе си малка стая. Срещу стената вдясно от нея имаше дълга, тясна маса. Слънчевата светлина минаваше през големия прозорец с многоцветно стъкло и обливаше в различни цветове помещението. Пред прозореца имаше един стол. На пода

имаше ивица фино тъкан вълнен килим, който водеше към друга врата. Чандра тръгна по вълнената пътека и се опита да отвори втората врата.

Вратата се отвори безшумно и пред момичето се откри стая, по-голяма от нейната. Хапейки нервно устни, Чандра надникна в стаята, без да влиза вътре. Смееше ли да влезе? Поколеба се, тъй като знаеше, че това е нечий чужд апартамент, и отново огледа помещението.

Мебелировката се състоеше от шкафове, маси, столове, няколко висящи шкафа и огромно легло с балдахин; всички мебели бяха от най-хубаво дърво и полирани до блясък. Също като в нейната стая, сивите каменни стени бяха покрити с гоблени, а подът бе застлан с дебели килими.

— Страхотно — каза тя на себе си и погледна за пореден път към огромното легло.

В средата на таблата на леглото имаше герб. На него се виждаха два ястреба, стиснали стрели в мощните си крака, и думата Монтбърн, гравирани в дървена лентичка, която се виеше под композицията. Тя осъзна, че това е стаята на Алек и се опита да си тръгне тихо, когато погледът ѝ бе привлечен от някакво раздвижване.

Алек влезе и застана до леглото си, без да забележи Чандра, която стоеше само на няколко метра до него и го наблюдаваше. С две бързи движения той свали ризата си и под нея се показва един великолепен медальон, инкрустиран със смарагди. Той хвърли ризата си върху леглото и се отправи към умивалника, където изми ръцете и лицето си. Взел една чиста кърпа в ръце, той се обърна и започна да се бърше.

Кърпата се спусна от лицето му надолу по гърдите, след това по стегнатия му, твърд корем и най-накрая изчезна в тесните му панталони и Чандра не можеше да не се възхити на великолепното му тяло. Кърпата премина по едната, а след това и по другата му ръка. След това Алек захвърли кърпата и Чандра си спомни, че същите тези ръце бяха държали меча, който бе убил Девин. Настояникът ѝ може и да беше изключителен мъж, но беше и убиец.

Алек нахлузи чиста риза и започна да втъква копчинените ѝ краища в панталоните си. Внезапно забеляза, че свързващата врата е отворена.

— Шпионираш ли ме, мъниче? — попита той. Тя не му отговори. — Знам, че си там, Чандра. Спри да се държиш като дете и ела тук.

Тя бавно влезе в стаята.

— Не знаех, че това е вашата стая. Едната врата беше заключена, затова опитах другата и тя ме доведе тук.

— Знам къде води вратата — каза той и я огледа. — Мислех, че предпочиташ да останеш сама. Да не ти е омръзнало да седиш сама в стаята си?

Тя се втренчи гневно и продължително в него, тъй като не знаеше дали трябва да се нахвърли върху му с насочени срещу сините му очи нокти, или да падне в краката му и да го помоли да я освободи, за да може да се върне у дома си.

— Дали ми е омръзнало или не няма никакво значение — отвърна най-накрая тя. — Просто открих, че няма друг начин да изляза от стаята си и така се озовах тук. Въпросът е — защо?

Алек се разсмя.

— Мисля, че вече знаеш отговора.

— Кажете ми го вие — каза тя, без да сваля очи от неговите. — Защо външната ми врата беше заключена, а тази не беше?

За да избягаш, трябва да минеш покрай мен — отговори графът, защото не искаше да ѝ признае, че тази сутрин просто беше забравил да заключи вратата. Всяка нощ той влизаше в стаята ѝ, за да провери какво прави Чандра. Оставаше малко и след това се връщаше в спалнята си, но часове след това все още не можеше да заспи. — Да го направиш, е почти невъзможно.

Чандра прокара пръсти по гърба на един стол и се приближи до Алек.

— Рискувате много, милорд, особено в случай, че аз може да не искам да избягам. — Той повдигна въпросително вежди. — Може би все още искам да получа отмъщение. Докато си лежите в леглото и хъркате спокойно, може да се събудите от остра болка. Но само за малко, тъй като скоро ще заспите вечен сън.

— Това не е много вероятно. — Отиде до края на леглото. — Ти вече нямаш оръжие и няма да намериш такова около себе си. — Той се облегна небрежно на резбованата колона на леглото. — Едно предупреждение, мъниче. Ако някога се доближиш твърде много до леглото ми през нощта, скоро ще откриеш, че ти ще почувстваш остра болка, но тя ще бъде последвана от часове на удоволствие. Няма да

има никакъв сън, само продължителен екстаз, докато слънцето не изгрее. А може би и след това.

Чандра премигна и се запита дали той имаше предвид онова, за което тя си мислеше. Преди да успее да му отговори саркастично, той се приближи към нея. Тя бързо се отдръпна една крачка назад. Алек се разсмя високо.

— Сега не е нощ, Чандра, а и ти не си близо до леглото ми. В момента няма от какво да се страхуваш. — Той я подмина и отиде до отворения прозорец. — Ела. Искам да ти покажа нещо.

Чандра предпазливо отиде до големия прозорец, който се намираше в нишата, и спря на метър от Алек, готова да побегне.

— Онези дървета там — каза той и посочи с ръка. — Виждаш ли камъните зад тях?

Чандра се приближи още малко.

— Да — каза тя, когато забеляза издигащите се каменни стени. — Виждам ги.

— Това е Монтбърн Хол. — В гласа му се долавяше гордост. — Когато бъде завършен, замъкът ще бъде затворен и аз ще се преместя да живея там. Току-що се връщам оттам, но ако искаш, мога да те заведа да го видиш след обяд. Това ще ти даде възможност да се насладиш на слънцето и свежия въздух. Ще приемеш ли поканата ми този път?

Чандра се опита да прикрие възбудата си от мисълта, че ще може да язди свободно. С малко късмет, докато яздеха от замъка към съседния хълм, тя може би щеше да успее да избяга. Чандра знаеше, че границата е на по-малко от един час езда. О, Шотландия. Колко много ѝ се искаше отново да се върне в родината си.

— Поканата ви се приема — отвърна тя. — Така ще прогоня еднообразието.

Въпреки че тя се държеше резервирано и донякъде отегчено от възможността да види новия му дом, Алек забеляза някаква промяна в гласа ѝ, която говореше за възбуда и нетърпение. Той се вгледа в прекрасните ѝ очи, след което ѝ се усмихна широко.

— Желаете ли милейди да обядва в залата на долния етаж? Ако е така, мисля, че обядът ни очаква.

Чандра кимна и той ѝ даде знак с ръка да излезе пред него през вратата, която водеше от спалнята му към коридора. Докато вървяха, тя

изучаваше внимателно горния етаж, като търсеше допълнителни стълбища, които можеха да водят към кухненските помещения или към други коридори на долния етаж. Чандра забеляза две такива стълбища и мислено отбеляза местоположението им, просто за всеки случай, ако планираното ѝ бягство се провалеше.

Бързо последва настойника си надолу по главното стълбище. Когато видя голямата зала, момичето беше извънредно впечатлено. Сребърни прибори бяха наредени върху покрити с дамаска маси. Стените бяха покрити с гоблени, а подът — засипан със свежи билкови треви. Помещението беше невероятно чисто и изглежда се поддържаше отлично.

— Защо искате да напуснете замъка? — попита тя, докато го следваше към масата. — Особено след като той очевидно ще ви служи добре в продължение на много години?

— Тъй като в момента между моята и твоята страна има мир и надеждите са, че това ще остане така, замъкът вече е надживял времето си. Времената се променят. Както скоро ще видиш сама, моят нов дом е доказателство за това.

— Ами ако Шотландия и Англия отново започнат война? Какво ще правите тогава?

— Замъкът все още ще си бъде на мястото. Можем да го използваме за убежище както толкова много пъти досега.

Алек помогна на Чандра да седне на мястото си начело на масата и се настани на стола до нея. Тя се вгледа в него и попита:

— Много ли е страдал Монтбърн през вековете? Искам да кажа, много битки ли е видял?

— Доста. — Той ѝ спести факта, че те бяха изключително кървави. — Но напоследък нищо подобно не се е случвало.

— Монтбърн винаги ли е побеждавал?

— Да, с изключение на един-единствен път. Преди повече от един век твоите сънародници успели да влязат в замъка. Един от тях убил тогавашния му владетел и отвлякъл жена му и малкия му син. Замъкът останал без собственик в продължение на повече от две десетилетия.

— Какво е станало с дамата и сина ѝ?

— Младата вдовица се омъжила за похитителя си.

— А момчето?

— Когато навършил пълнолетие, той се върнал на юг и възстановил собствеността си върху замъка.

Погледът на Чандра бавно се премести към вратата в другия край на залата.

— Предполагам, че след всичките тези години Монтбърн все още го е привличал.

— Предполагам, че е било така. Тук е бил домът му.

На масата бяха поставени, подноси пълни с храна и Алек се загледа в Чандра, докато тя сипваше в чинията си. Знаеше, че тя копнее да се завърне у дома си, но истината беше, че не можеше да я пусне просто така. Опасности дебнеха зад всяко дърво и всеки хълм. Никоя жена не можеше да оцелее, ако тръгнеше на такова дълго пътуване сама. Алек не можеше да си отговори защо не я беше освободил недалеч от крепостта на клана й. Нещо го бе накарало да я задържи при себе си. Нещо, което все още отричаше. Но той осъзнаваше, че при първа възможност Чандра щеше да се опита да избяга. Това не можеше да й позволи.

Обвиняваше се за мъката й. Ако беше възможно, сам щеше да я придружи обратно до дома й, но това беше свързано с голям риск — не само за неговия живот, но и за нейния. Гневът на Седрик щеше да се стовари върху графа и Чандра със сигурност щеше да пострада. Това щеше да бъде толкова удобно за чичо й. Ако Чандра загинеше случайно по време на бой между него и Седрик, както се бе случило с Девин, планинецът щеше да бъде в правото си да предяви претенции към титлата водач на клана, към която се стремеше отдавна. Не, той не можеше да рискува това да се случи, а и не смяташе да моли друг да предприеме такова опасно пътуване заради него. Пък и без това сега кралят трябваше да реши какво да прави с лейди Лохли. Алек не можеше да направи нищо, освен да чака отговора на Джеймс.

Той сипа храна в чинията си. Двамата започнаха да се хранят мълчаливо, вгълбени в мислите си. Когато обядът свърши, Алек стана от стола си и помогна на Чандра да стане от нейния.

— Ако милейди е готова, ще тръгнем за съседния хълм.

— Готова съм — каза тя с нарастващо нетърпение.

— Да — отвърна Алек, на когото не му убягна решителността в погледа й. — Уверен съм, че си.

Чандра се втрени в гърба му, докато той вървеше към изхода. Настоятникът ѝ очевидно я подозираше. Тя тръгна след него. Трябваше да намери начин да го заблуди; едва тогава и само тогава щеше да успее да избяга.

Когато излезе от мрачната зала на обления от слънчевите лъчи двор, Чандра затвори очи и се наслади на топлината. Свежият въздух изпълни дробовете ѝ и ѝ даде нови сили. Тя отвори очи и видя един прислужник да се затичва към конюшните. Докато бавно се приближаваше към Алек, тя застави опънатите си нерви да се отпуснат, за да не започне да се държи още по-подозрително.

— Хубав ден — отбеляза небрежно тя.

— Да, хубав е — съгласи се Алек и я погледна. Той вече бе предвидил какво смяташе да направи тя, но бе решил да се държи, сякаш не знае нищо. — Извън тези стени е още по-хубаво. — Лицето му бе огряно от широка усмивка. — Но не толкова хубаво, колкото си ти — завърши той и прокара пръст по едната ѝ буза.

Небесносините му очи я омагьосваха и за миг Чандра почувства, че губи връзка с действителността. Звукът на конски копита я извади от унеса ѝ. Погледът ѝ се отмести от неговия и тя видя прислужника да се връща с жребеца на Алек. Той подаде юздите на господаря си и тръгна забързано към вратата на някакво помещение, за което Чандра предполагаше, че е кухнята. Тя се намръщи и се обърна към настойника си. Той вече се беше метнал на седлото.

— Да не би да очаквате да вървя пеш? — попита тя.

— Съвсем не, милейди. — Той протегна ръка към нея. — Вие ще яздите с мен.

Той сигурно се шегуваше. Но ръката му оставаше все така протегната към нея.

— Какво ще кажеш, мъниче? Оставаме ли или тръгваме?

Само един кон. Колкото и малка да беше вероятността да успее да се измъкне при това положение, тя все пак съществуваше. Като знаеше, че няма друг избор, Чандра улови ръката му. Пръстите му обхванаха нейните, той я придърпа по-близо до жребеца си, наведе се и обви кръста ѝ с ръка. След това я вдигна почти без усилие и я сложи на седлото пред себе си.

Господи, моля те, дай ми възможност да му избягам. Хванал я здраво за кръста, настойникът ѝ пришпори коня към вратата. Когато

излязоха от замъка, конят бе пуснат в галоп и се втурна през зелената равнина към дърветата и хълма. През цялото време Чандра седеше неподвижно и Алек се чудеше дали момичето се бе отказало да се опитва да избяга. Скоро жребецът стигна до голямата каменна сграда, която все още се строеше.

— Слизай — каза Алек и посегна да ѝ помогне. Ръцете ѝ обаче сграбчиха предмишницата му и я отблъснаха от кръста ѝ; тя отметна глава и се втренчи в настойника си. Алек се разсмя. — Не съм чак такъв глупак, че да те оставя на седлото, докато слизам от коня. Не и този път, милейди. Веднъж вече направих тази грешка и не смятам да я повтарям.

Преди да успее да възрази, Чандра вече беше на земята. Тя мислено прокле късмета си, а след това и настойника си. Знаеше, че не трябваше да разчита той да повтори грешката си. Щеше да се наложи да намери друг начин да се освободи. Докато той я бе свалял от седлото, тя бе забелязала, че мястото, на което го беше ритнала в брадичката, все още има малко петно. Тя се надяваше, че раната все още го болеше. Чандра се огледа и не видя работници наоколо.

— Къде са хората? — попита тя.

— Предполагам, че са при семействата и приятелите си в селото. — Момичето изглеждаше изненадано. — Днес е неделя. Не карам никого да работи в неделя.

Беше изгубила представа кой ден от седмицата е.

— О, не знаех, че е неделя. — Погледна към сградата пред себе си, след което вдигна очи към небето. Все още имаше надежда. След като нямаше кой друг, освен графа, да я спре, може би шансът ѝ за бягство щеше да бъде по-голям. — Ще влезем ли?

— След малко. — Той поведе жребеца към дърветата и го върза за един нисък клон, като му остави достатъчно голяма свобода да пасе, и се върна при Чандра. — Сега вече можем да влезем.

Двамата минаха през онова, което момичето си представи, че ще бъде бъдещата входна врата, и Алек я поведе през широкия коридор, под някакви сводове, до средата на Монтбърн Хол. През друга редица сводове тя забеляза стълбище от тъмно, красиво дърво, поддържано от дървена колонада. То се виеше по една външна стена и водеше към горните етажи. Гипсови орнаменти красяха тавана, а стените бяха украсени с резбовани корнизи. Същата украса се повтаряше из цялата

къща. През редицата прозорци на стените на всички външни стаи струеше светлина. Хванал Чандра за ръка, Алек я преведе през целия приземен етаж, като ѝ обясняваше какви мебели щеше да има във всяко помещение и какво щеше да бъде предназначението му. Ярко осветена и проветрива, къщата не можеше да бъде наречена по друг начин, освен великолепна. Когато направиха пълна обиколка, Чандра беше останала без дъх.

— Искаш ли да видим горния етаж?

Алек я поведе по стълбите, от стая в стая. На няколко пъти той я предупреждаваше за препятствия по пътя, защото се притесняваше, че тя може да се нарани. Докато излизаха от поредната стая, Чандра най-сетне успя да се освободи от него.

— Спрете! — извика тя. — Направо ми се завива свят.

На лицето му се появи игрива усмивка.

— Съжалявам, но понякога се увличам в ентузиазма си. Ела, има още едно място, което искам да ти покажа. След това си тръгваме.

Той ѝ даде знак да тръгне напред. Чандра си пое дълбоко дъх и тръгна по коридора пред настойника си. Не можа да се сдържи и се усмихна на себе си, защото Алек ѝ приличаше на малко момче по време на първото си приключение. В действителност, въпреки че бе смятала това за невъзможно, тя се забавляваше. До момента, в който не влязоха в последната стая от обиколката си.

През големите прозорци Чандра видя замъка Монтбърн и веднага се сети за дома си. Тъгата ѝ, която бе изчезнала за кратко, се върна с още по-голяма сила и тя се зачуди защо беше забравила толкова лесно. Алек беше отговорен за болката, която изпитваше, и за тревогата в сърцето ѝ. Как изобщо беше възможно да се забавлява в негово присъствие? Та нали в крайна сметка тя го презираше?

— Това ще бъде моята стая — каза Алек, който бе застанал в рамката на вратата. Той скръсти ръце на гърдите си и се загледа в Чандра, която оглеждаше помещението.

— Голяма е — каза тя и тръгна бавно към прозореца. Когато стигна до него, видя отпред вързания долу кон. Трябваше да се махне оттук. По някаква странна причина тя знаеше, че ако не избяга, скоро ще бъде загубена. Чандра забеляза една друга врата, която много приличаше на вратата, която водеше от нейната стая в замъка към тази на Алек. Бавно тръгна към нея. — Предполагам, че това ще бъде

стаята на вашата графиня, нали? — попита тя, докато разглеждаше помещението. — И тя е много голяма.

— Тази стая наистина е предназначена за жената, за която ще се ожени повторно, но смятам, когато го направя, да настоя тя да спи при мен.

Чандра обърна глава към него.

— Вие сте били женен?

— Да, бях. Но за кратко.

Тя се намръщи.

— И какво се случи със съпругата ви? — попита тя, въпреки че не знаеше защо се интересува.

— Съпругата ми почина няколко месеца след сватбата.

Гласът му беше напълно безизразен и Чандра се зачуди защо.

— Говорите, сякаш не ви липсва.

— Истината е, че не ми липсва изобщо. — Той забеляза удивлението, с което го гледаше момичето. — Бракът беше уреден. Нито познавах, нито обичах Елинон. Може би с времето щях да се науча да държа на нея, но не ми беше писано.

— Тя разболя ли се?

— Не. — Той пое дълбоко дъх и издиша шумно. — Умря от страх.

Чандра премигна.

— От страх?

— Да. — Момичето изглеждаше твърде объркано и Алек не можеше да я вини за това. — Казано направо, тя беше фригидна. Страхуваше се да легне с мен и да изпълни съпружеските си задължения. Елинон дойде при мен девствена и ме напусна девствена. Всеки път, когато влезех в стаята ѝ, тя получаваше емоционално разстройство. Мога само да предполагам, че нейната паника стана причина за смъртта ѝ.

Чандра не можеше да си представи как някоя жена би могла да го отхвърли. Поне не и ако той не беше убил братовчедата на съпругата си, както бе убил нейния.

— Надявам се следващата ви съпруга да прояви по-голямо разбиране към нуждите ви — каза тя и надникна в другата стая. Настояникът ѝ се намираше в отсрещния край на помещението. През целия ден той не се беше отдалечавал толкова много от нея. Ако

само... — Но независимо дали ще остане във вашата стая, или в тази, която сте приготвили за нея — продължи тя, като същевременно влезе безгрижно през вратата, — уверена съм, че тя ще оцени усилията ви да ѝ създадете такива удобства. Гледката оттук е прекрасна — извика тя и влезе по-навътре в стаята. — Тревата и дърветата са толкова зелени.

Алек я чу да се разхожда из съседната стая. Последните ѝ думи го накараха да се усмихне.

— Това е, което наричам английско зелено, но ми се струва, че ти вече го знаеш. — Той започна да се изправя от рамката на вратата, на която се беше облегал с намерението да я последва, когато с крайчеца на окото си забеляза нещо червено да се движи надолу по коридора към стълбището. Той изруга цветисто, извъртя се и се втурна след побягналата Чандра. Тя беше влязла спокойно в другата стая и се беше измъкнала през съседната врата. Ама че лисица! Пак бе успяла да го надхитри.

— По дяволите, жено. Спри!

Той бързо я настигаше. Чандра бе обзета от паника. Вдигна полите на роклята си и се затича с всички сили, като неволно се блъсна в една греда, която крепеше някакво скеле. Конструкцията се залюля и тя премина под клатещата се платформа, върху която имаше покрити с брезент кофи с боя и гипс, точно в мига, в който скелето започна да пада.

Недалеч зад нея Алек изруга отново. Нямаше време да спре, затова той се метна над конструкцията, която се срина върху земята. Той се приземи от другата страна и кракът му попадна в една завъртяла се кофа с боя. Алек изруга за пореден път и заподскача на един крак, докато най-после успя да освободи крака си. Забелязал момичето на площадката на стълбището, той отново се втурна след нея. Очите му горяха със син огън.

Чандра чу силния трясък зад себе си, но не посмя да се обърне назад. Когато стигна до стълбите, тя забеляза настойника си, който тъкмо изритваше от крака си някаква кофа, след която остана следа от боя. Той отново се завтече след нея като разярен бик. „Света Богородице — помисли си тя, — той иска да ме убие“. Чандра изпищя и се втурна надолу по стълбите, излезе навън и се затича към дърветата.

Когато краката на Алек докоснаха пода на приземния етаж на новия му дом — същият, който повереницата му очевидно възнамеряваше да разруши — той не си спомняше да е стъпвал на нито едно стъпало. В действителност можеше да се закълне, че бе прескочил всичките шейсет стъпала с един гигантски скок. Ако беше погледнал зад себе си, графът щеше да забележи белите следи, които беше оставил на всяко шесто стъпало, но той не сваляше очи от бягащото момиче. Алек излетя през входната врата и видя, че Чандра вече се е качила на жребеца му.

— Няма да успееш да избягаш — извика той след нея, докато тя подкарваше коня между дърветата. — Откажи се, Чандра. — Той продължи да я преследва през гората. — Не можеш да се измъкнеш. — Тя упорито отказваше да се вслуша в думите му и докато продължаваше да си проправя път през шубраците, Алек тръгна напърно надолу по хълма. Тя се намираше точно пред него и той знаеше, че трябва да действа веднага, преди да беше пуснала жребеца в пълен галоп. — Чандра, спри!

Тя чу предупреждението в гласа му, но реши, че не трябва да му обръща внимание. Единственото нещо, за което можеше да мисли, бе за дома си. В мига, в който петите ѝ се забиха в хълбоците на жребеца, за да го подкарат в галоп, въздухът бе разцепен от пронизително изсвирване. Жребецът се закова на място, а Чандра полетя във въздуха. Ако не беше успяла да се залови за гривата на коня, сигурно щеше да се пребие. Тя обаче падна леко на задника си. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, които замъглиха погледа ѝ. В мъглата тя видя настойника ѝ, който се приближаваше към нея с големи скокове.

— Предупредих те — каза Алек и започна да върви спокойно.

Бе спечелил. Тя оставаше негова затворничка.

— Не! — изкрещя Чандра. Гневът и страха ѝ дадоха нови сили, тя скочи на крака и се затича на север. Сълзите ѝ я заслепяваха; тя се спъна, но успя да запази равновесие. „Птиченце, птиченце, бягай...“ — Не! — извика тя отново, защото знаеше, че той е някъде зад нея. В ушите ѝ отекваха звуците на стъпки. Дали бяха нейните или неговите? — Искам да си отида у дома. Трябва, трябва. Моля те, остави ме да си тръгна.

Алек тичаше малко зад нея, готов да я хване, ако падне. Думите на момичето разкъсваха сърцето му. Гневът му го беше напуснал и сега

той я гледаше с изпълнени със състрадание очи. Когато бе скочила на крака, той си беше помислил, че гонитбата продължава, но момичето беше изминало само няколко метра, преди да се спъне. Въпреки че се беше задържала на крака, тя изглеждаше заслепена и се луташе безцелно. Объркан от действията и думите ѝ, Алек бързо осъзна, че духът ѝ е почти сломен. Тя не можеше да понесе още много и той се наруга мислено, че ѝ бе причинил толкова нещастия.

— Моля те — повтори тя и краката ѝ се огънаха под нея.

Алек я улови, преди да падне.

— Тихо, мъниче — прошепна той и я обърна към себе си. — Всичко ще бъде наред.

Положила лице на гърдите му, Чандра продължаваше да хълца от отчаяние и сълзите ѝ мокреха ризата му. Алек я погали нежно по косата и ѝ зашепна успокояващи думи. Тя не долавяше смисъла им, но въпреки това те я поуспокоиха. Чандра се почувства в безопасност, обичана и спокойна в ръцете, които я бяха обгърнали. Скоро тя млъкна и бавно започна да възвръща силите си. Сетивата ѝ възстановиха способността си да възприемат и тя осъзна кой я държеше в прегръдките си. Пое си дъх и се отдръпна от Алек. Обзе я неудобство, но все пак успя да издържи на погледа му, без да сведе очи.

— Не мога да остана тук — каза тя, като го молеше да я разбере.

— Знам — отвърна Алек с плътен и дрезгав глас. — Не след дълго ще бъдеш на път за Шотландия, мъниче.

— Кога?

— Скоро. Трябва да ти уредя ескорт. Няма да тръгнеш, докато не се уверя, че пътуването ти ще бъде безопасно и ще бъдеш защитена.

— Утре? — попита тя и бузите ѝ се зачервиха от, вълнение.

Разбирайки колко отчаяно Чандра иска да го напусне, Алек почувства някакво странно вълнение. Наистина ли беше такъв голям мръсник?

— Възможно е, но не мога да ти обещаю — отговори той. — Може да е вдругиден, а може би след два дни. Потърпи още малко и до края на седмицата ще бъдеш на път за вкъщи.

На Чандра ѝ се прииска да затанцува и да закрепци от радост, но успя да се овладее.

— Благодаря — каза тя.

С натезало сърце Алек се вгледа в нея за няколко секунди.

— Чандра, знам, че ме обвиняваш за смъртта на братовчед си — каза той и забеляза как светлината напусна погледа ѝ. — Донякъде и аз се обвинявам за това. Не исках да се случи. Не го направих нарочно. Ако можех да го променя, щях да го променя. Казвам ти истината.

Дали? Чандра се вгледа в лицето му. Изражението му беше открито и излъчваше искреност. Тя не може да разбере дали настойникът ѝ казва истината, защото в далечината се чу вик. Дватамата се обърнаха по посока на звука и видяха Марлоу да се приближава към тях. След малко той спря коня си до тях.

— Това се получи току-що, сър — каза той и подаде на господаря си едно писмо.

Алек го обърна в ръката си и погледна печата. Докато го счупваше, в стомаха му се появи някаква тежест. Той разгъна пергамента и го прочете два пъти; след това го подаде с въздишка на Чандра.

— Изглежда, че има промяна в плановете ни — каза той и се загледа в момичето, което вече четеше писмото.

Удивена от съдържанието, Чандра се намръщи на настойника си.

— Това не е възможно. Не разбирам.

— Съвсем просто е. Кралят ни заповядва да се явим в Лондон.

ГЛАВА 9

Облечени в най-хубавите си дрехи, придворните се бяха събрали в приемната на кралската резиденция за вечерен банкет и очакваха търпеливо появата на своя владетел и кралицата. Никой, изглежда, не знаеше какъв е поводът за това тържество. Някои твърдяха, че то било една от приумиците на Ан; кралицата обичаше забавленията за сметка на хазната.

Чандра се чувстваше изключително нервна. Насочи вниманието си към застаналата в очакване тълпа, която ѝ приличаше на група пауни и огледа мъжа до себе си. Облечен изцяло в черно, с изключение на златната, украсена със скъпоценни камъни бродерия, настойникът ѝ изглеждаше великолепно в сатенен дублет, прилепваш плътно по краката му клин, кожени обувки и падаща върху раменете му пелерина. Той беше най-красивият мъж в залата. Докато го гледаше, тя реши, че ѝ прилича на леопард.

Изглеждаше напълно спокоен и самоуверен и Чандра се зачуди как изобщо беше възможно човек да бъде спокоен сред цялата тази надутост. Самата мисъл, че ще се срещне с краля си изпълваше сърцето ѝ със страх. В своите собствени очи Джеймс се смяташе за втори само след бога. Чандра знаеше това и имаше странното чувство, че скоро присъдите за нея и настойника ѝ щяха да бъдат издадени; точно на това се дължеше и безпокойството ѝ.

— Успокой се, мъниче — каза Алек и я погледна с окуражителна усмивка. — Кралят ни е много любезен човек. — Той попиваше жадно гледката, която представляваше Чандра, и за стотен път си казваше колко е красива. И за стотен път трябваше да положи големи усилия, за да потисне желанието си. — Нямаш причини да се страхуваш от него. Ако някой ще бъде подложен на гнева му, това съм аз.

— Лесно ви е да го казвате — тросна се тя, като си играеше с яката, която започваше от раменете ѝ и се издигаше зад врата ѝ.

Уини бе нарекла яката колет Монте — по молба на Алек тя ги беше придружила до Лондон в качеството си едновременно на паж и

прислужница — докато я бе прикрепяла за дрехата на Чандра. Според момичето това беше едно глупаво допълнение към облеклото, което постоянно опираше в повдигнатата ѝ нагоре коса; всъщност, тя не харесваше и останалата част от облеклото си и особено френския кринолин под роклята си.

Това нещо приличаше на клетка на колела и беше също толкова неудобно. Когато го бяха покрили с бялата рокля с цветна бродерия — за която тя подозираше, че е принадлежала на покойната графиня Монтбърн, но беше преправена набързо според мерките на лейди Лохли — Чандра не бе успяла да се сдържи и се беше разсмяла. В това облекло тя изглеждаше, сякаш се беше сгромолясала през средата на голяма кръгла маса, покрита с плат, и като не бе успяла да се освободи, се разхождаше заедно с масата.

Най-неудобно ѝ беше от това, че деколтето ѝ беше твърде дълбоко и откриваше горната половина на младите ѝ гърди, които бяха болезнено притиснати към гърдния ѝ кош. Изкушаваше се да вдигне по-нагоре роклята си, но не го направя. Обутите ѝ в чорапи крака я боляха от твърдите обувки и на няколко пъти ѝ мина през ума да събуе тези елегантни уреди за мъчение.

Ругаеше на ум модата и ѝ се искаше да беше облякла собствените си дрехи. Но като гледаше по-възрастните жени в залата, всички облечени като нея, осъзнаваше, че в шотландските си дрехи щеше да изглежда съвсем не на място тук. Пък и в този момент отчаяно искаше да се слее с останалите, за да не може кралят ѝ веднага да я познае. В своите шотландски дрехи щеше да стане обект на присмех и подигравки и събралите се в залата дори нямаше да я признаят за равна на тях.

— Наистина ви е много лесно да го казвате — заяви тя, докато си вееше с бялото си дантелено ветрило, като знаеше, че е твърде невероятно да се отпусне.

— Така ли мислиш? — попита я Алек и повдигна вежди. Докато Чандра бе имала предвид удобството на дрехите си, Алек си бе мислил за физическо спокойствие от съвсем различен вид. Колкото и закъсняло да беше съжалението му, последното нещо, което той искаше, бе да си навлече гнева на краля си. Но поради всичко, което бе направил напоследък, съществуваше голяма възможност брадвата на палача да се запознае с врата му. — Не е така, милейди. Не ми харесва

перспективата да седя в Тауър с хора като Райли и останалите и да тръпна в очакване.

Тя се намръщи. „Ако някой ще бъде подложен на гнева му, то това съм аз“.

— Той там ли ще ви изпрати — в Тауър? — попита тя.

— Или там, или при палача.

Чандра премигна. Едно беше тя да желае смъртта му, но съвсем друго беше кралят да я иска. Особено след като причината за цялата тази бъркотия беше самият Джеймс. Ако той не се беше намесил в живота на Чандра и Алек, нямаше да има никакви последствия. Сега Чандра винеше само Джеймс за всичко, което бе преживяла.

— Надявам се наказанието ви да бъде само Тауър, ако той изобщо реши да ви наказва.

— Благодаря — отвърна Алек. — И аз желая същото на вас, милейди.

— На мен ли? — попита тя с недоверие, без да разбира, че той се шегува с нея. — И моят живот ли е изложен на риск?

— Възможно е — продължи шегата си Алек. — С Джеймс човек никога не знае.

— Струва ми се, казахте, че той е доста любезен човек.

— Обикновено е такъв. Но напоследък има доста тревоги с непокорни поданици. Съмнявам се, че ще търпи повече такива. Едно предупреждение — каквото и да казва той, винаги се съгласявай с него. Това е единственият начин да избегнеш катастрофата.

Откакто бе пристигнала тук предишния ден, Чандра бе дочула откъслечни разговори за последния скандал в двора. Арабела Стюарт, братовчедка на Джеймс и наследница на трона след Джеймс и неговите деца, се бе възпротивила на заповедта на владетеля си да не се омъжва без негово разрешение и се бе омъжила за Уилям Сеймур, който беше с дванайсет години по-млад от нея. Чандра си представяше, че тази трийсет и пет годишна жена се бе уморила да чака и когато се беше влюбила, се беше омъжила без разрешение. Бракът обаче бе разкрит и Джеймс, който бе побеснял от непокорството на Арабела, бе пропъдил застаряващата си братовчедка в Ламбет, а младия Сеймур бе хвърлил в Тауър.

Според Чандра той бе направил това повече от страх, отколкото от гняв, тъй като Уилям също имаше права над трона и

представляваше непосредствена опасност за Джеймс. С помощта на свои приятели двамата любовници бяха успели да избягат от затворите си. Преоблечена като момче, Арабела беше избягала до устието на Темза, където се беше качила на някакъв кораб. Преоблечен като каруцар, Уилям се беше измъкнал от Тауър под носа на стражите. Той не бе успял да стигне навреме на срещата си с Арабела и също бе отплувал за Франция. Но за нещастие двамата не бяха успели да се съберат. Уилям бе намерил свободата си, но Арабела бе заловена и хвърлена в Тауър, където се намираше сега с разбито от мъка сърце.

Ако Чандра кажеше или извършеше и най-малкото нещо, което Джеймс би сметнал за неприемливо, дали той нямаше да я направи съседка на Арабела? Като се страхуваше, че може да се случи точно това, тя бързо реши, че няма да покаже никакво противопоставяне на владетеля си, без значение какво щеше да поиска той от нея.

— Ще запомня предупреждението ви. Аз искам да видя Шотландия, а не Тауър.

— Аз пък искам да се върна в Северна Англия. Пък и там таванът пропуска — каза той, като имаше предвид старата нормандска крепост и добавените по-късно към нея сгради. — Представата ми за приятно прекарване не включва тичането из влажна, стара стая с кофа в ръка, за да уловя дъжда, който се процежда през пукнатините в тавана.

Близо до Алек избухна гърлен смях и двамата с Чандра се обърнаха по посока на звука.

— От собствен опит мога да потвърдя, че това наистина не е представата му за добро прекарване — каза Фелисия и се приближи с една крачка към двамата. Познавайки Алек, тя забеляза, че той се напрегна и стана по-предпазлив, но това не я спря. — Широко известно е, че онова, което най-много харесвате, скъпи Монтбърн, обикновено се върши на закрито, но все още не съм ви виждала с кофа. Интересна мисъл, не мислите ли? Може би някой ден ще измислите начин как да се използва и този предмет. В крайна сметка, вие сте изключително изобретателен и невероятен сръчен.

Алек се обърна леко, така че застана между бившата си любовница и Чандра.

— Лейди Емори — поздрави я той със студен глас.

Фелисия подозираше, че Алек бе постъпил инстинктивно и без да мисли за значението на действието си, но то не бе убягнало от нея. Внезапната му готовност да защити момичето, официалното му обръщение и тонът на гласа му не можеха да не бъдат забелязани. Внезапно тя бе обзета от ревност, но прикри чувствата си зад предразполагаща усмивка, с която обикновено привличаше мъжкото внимание.

— Лорд Монтбърн — отвърна тя с величествено кимване, след което се приближи до Алек. — Това трябва да е вашата неопитна млада повереница лейди Лейлок.

— Лохли — поправи я Чандра, която забеляза как безразличният поглед на жената срещу нея я огледа от главата до петите, като се спря на разголените ѝ гърди. Лейди Емори, изглежда, бе решила, че на Чандра ѝ липсва нещо.

— Да, моля да ме извините. Шотландските имена се помнят толкова трудно — заяви високомерно Фелисия. Ветрилото ѝ докосна върха на брадичката ѝ. — Предполагам, че това е първото ви посещение в двора. Ако останете дълго, ще свикнете с обичаите тук. Всъщност, аз съм сигурна, че ще станете една от нас. Междувременно ще имате много да видите, научите и направите. — Ветрилото ѝ бързо скри лицето ѝ. — Когато бъдете готова и ако сте достатъчно дръзка да се измъкнете от постоянното наблюдение на настойника си — продължи тя на висок глас, — има няколко привлекателни мъже, с които съм сигурна, че ще ви бъде приятно да се запознаете. — Докато изброяваше имената им, тя поглеждаше към Алек над перата на ветрилото си. — И, разбира се, лорд Уитфийлд.

Алек стисна зъби и присви очи, защото мъжът, чието име спомена Фелисия, беше известен женкар. Алек го познаваше добре. Дори твърде добре.

Доволна от това, че беше успяла да го разтревожи, Фелисия се усмихна.

— Когато решите да потърсите приключения, кажете ми. Ще отидем заедно — каза тя и свали ветрилото от лицето си. — Надявам се да научите много от престоя си и да му се наслаждавате. — Тя махна с ръка и се изгуби в множеството, търсейки поредния благородник, при когото да спре на разговор.

Озадачена, Чандра се загледа в жената, докато тя не изчезна в тълпата. Обърна се към настойника ѝ, за да го попита. Очите му бяха скрити от дългите му мигли, но тя видя, че той също гледа красивата лейди Емри. Внезапно всичко ѝ се изясни. Те бяха любовници или поне са били. Колкото и да ѝ се искаше да отрече това, Чандра изпита някаква странна тъга. Пропъди неприятното усещане, след което си припомни действията на жената. Двойката трябва да беше прекъснала връзката си наскоро. Очевидно беше, че се бяха скарали. Внезапно в съзнанието ѝ изплува един въпрос — дали пък точно тя не беше причината?

Вниманието на Алек се върна върху младата жена до него и той видя, че тя го гледа напрегнато. Можеше само да предполага какво си мислеше Чандра в момента. Въпреки нейната наивност, тя притежаваше сетивата на жена, които можеха да ѝ помогнат да разбере истината. Той нямаше да се опита да отрича, но щеше да направи всичко по силите си, за да държи момичето далеч от отмъстителната Фелисия. Тази жена, изглежда, искаше да унищожи невинността на Чандра и вече беше избрала мъжа, който трябваше да го стори. Алек се закле, че развратникът щеше да умре първи, както и всеки, който посмееше да докосне момичето. Разбира се, завоалираната заплаха на Фелисия може би беше фалшива, имаща за цел само да му се подиграе, но Алек не можеше да си позволи да рискува заплахата да бъде изпълнена. Решен да предпази повереницата си, той се обърна към Чандра:

— Докато сме тук, ще стоиш настрана от лейди Емори. Не се опитвай да ме измамиш. Ако те видя с нея или чуя, че сте били заедно, ще страдаш заради неподчинението си. Ясно ли е?

Тонът му не се хареса на Чандра и тя отвори уста, за да му го каже. Но преди да каже нещо, в залата прозвуча тромпет, който предизвестяваше появата на краля. Чандра последва примера на жените около себе си и направи дълбок реверанс, докато до нея Алек се поклонил елегантно. Тя реши, че ще трябва да се поупражнява в начина на показване на уважение в двора, след което надникна през миглите си към трона. Кралят бе излязъл иззад една завеса и премина, като накуцваше леко. Той изглеждаше мръсен и Чандра се зачуди дали наистина не се къпеше никога и се преобличаше само понякога, по много специални поводи, както ѝ бе казала Уини.

— Станете, деца мои. Станете — извика той, когато седна на трона.

— Деца? — прошепна Чандра на Алек.

— Да. Той се мисли за баща на всички ни, било то англичани или шотландци.

— Щом е крал, предполагам, че може да си мисли каквото си иска. Кой ще се осмели да твърди противното?

— Никой, който има мозък в главата си.

Един висок, рус, млад мъж се приближи до трона. След като се поклони на краля, Джеймс бързо сграбчи ръката му и я притисна към бузата си. Чандра сбърчи вежди.

— Кой е този?

— Робърт Кар.

— А младата жена? — попита тя, когато забеляза красавицата, която излезе напред и застана до Кар, когато младежът се отдалечи от краля.

— Тя е Франсис, графиня Есекс.

Чандра наблюдаваше как младежът и жената се усмихнаха един на друг.

— Те изглеждат доста влюбени — каза тя. — Сгодени ли са?

Алек въздъхна тежко.

— Съмнявам се. Но човек никога не знае. — Той забеляза въпросителния поглед на момичето. — Графинята вече е омъжена за граф Есекс. Ако Есекс не почине или не се случи някакво чудо и бракът бъде анулиран, вероятността двамата да се омъжат е твърде малка. Пък и в момента Кар е фаворитът на Джеймс.

— Фаворит? — попита тя.

Алек замълча и се вгледа в нея.

— По време на престоя си в двора ще разбереш много неща — каза той най-накрая. — Повечето от тях могат да изненадат всеки, който не е свикнал с живота тук. Предупреждавам, че можеш само да наблюдаваш и да слушаш, но трябва да си държиш езика зад зъбите, за да не обидиш някого. Онова, което на теб или мен се струва ненормално, може да бъде съвсем нормално за други. От нас не се иска да го разбираме, а само да го приемем.

— Е, и? — попита тя, тъй като изобщо не разбираше за какво й говори Алек.

— Когато някой в двора използва думата фаворит, той влага в нея много по-голямо значение, отколкото можеш да си представиш. Кар има връзка с краля ни, Чандра. Те са любовници.

— О! — каза тя. Устата ѝ се отвори и затвори на няколко пъти, преди да успее да изрече думата. — Ще внимавам много да запазя в тайна онова, което споделихте с мен. — Тя се намръщи. Кар и омъжената графиня бяха любовници, Кар и кралят — също. Ами Ан? — Кралицата знае ли? — попита тя, все още объркана от цялата тази история.

Алек се разсмя тихо.

— Това не е тайна, мъниче. Ан знае, както знаят и всички останали. Просто се пази и не говори за това открито. Това е най-мъдрото нещо, което можеш да направиш.

Чандра си помисли, че до една или друга степен всички в двора, включително и настойника ѝ, бяха развратени.

— Ще ви послушам — каза тя, уверена, че е твърде рисковано да не го послуша.

— Ще бъде разумно от твоя страна да ме слушаш винаги, особено докато сме тук. Всъщност, аз ти нареждам да ме слушаш.

Той все още имаше законни права като неин настойник, но Чандра се вбесяваше всеки път, когато Алек ѝ заповядаше нещо. Въпреки раздражението си, тя се усмихна чаровно.

— Тъй като не смятам да оставам дълго в двора, това няма да бъде голям проблем. В действителност аз ще искам съветите ви, понеже, както сам казвате, нямам голям опит в тези неща. Вие англичаните обаче, изглежда, сте свикнали с начина на живот тук. Предполагам, че ще науча много, като наблюдавам не само вас, но и останалите придворни. От това, което видях досега, бих казала, че вие всички сте майстори на двуличието — каза тя, забравила, че трябва да не изрича такива мисли.

Алек се вгледа в нея и се замисли над думите ѝ. По отношение на второто впечатленията ѝ бяха правилни и докато ги изказваше само пред него, нямаше да има проблеми. По отношение на първото обаче той не можеше да не се запита дали тя се надяваше да научи значително повече, отколкото той би сметнал за редно. Алек знаеше, че момичето го предизвиква, но докъде беше готова да стигне? И от кого

щеше да потърси такова познание? От никого, реши той и се закле мислено, че тя ще остане невинна.

— Ако само наблюдаваш и не се намесваш, няма да имаш трудности, Чандра. Поне не с мен. Но ако решиш да преминеш границата, няма да се разберем.

Чандра стисна зъби и се втренчи в него. *Ултимадум, така ли?*

— Както когато вие навлязохте неканен в земите на Морган, така ли?

— Страхувам се, че този път сблъсъкът ни ще бъде много по-разгорещен и опустошителен. Тъй като съм по-стар и със сигурност по-умен, няма да си играя на детски играчки. Сега си на моя територия. Тук аз играя мъжка игра. Посмей да не се подчиниш на заповедите ми, мъниче, и скоро ще разбереш каква е играта.

— Предполагам, че лейди Емори е една от жертвите на вашите мъжки игри?

— Когато започна тази игра, тя знаеше правилата. Повярвай ми, тази жена не е начинаеща и затова знае как да се пази. Ти обаче не знаеш.

— Може и да ми липсва опит в някои области, милорд, но знайте, че съм доста опитна в други. Не съм глупачка.

— В такъв случай не ме предизвиквай. Каквото и да си намислила, знай, че в мое лице ще си намериш майстора.

Чандра не беше намислила нищо, но въпреки това настойникът ѝ се беше разтревожил много от тази мисъл; тя обаче не знаеше защо. Ако откриеше какво го бе обезпокоило, тя щеше да използва информацията, за да го разтревожи още повече. Той можеше да смята това като разплата за нещастията, които ѝ беше причинил.

— Може и да си мислите, че сте по-добър от мен — каза тя, — но не си вярвайте твърде много. Пък и вече не сме в Монтбърн. Това е територията на Джеймс и сега ние трябва да играем неговата игра.

— Така е — съгласи се Алек, — но докато владетелят ни не обяви противното, аз съм твой настойник. Затова все още играем моята игра, Чандра, и аз налагам правилата.

— Тогава ще поискам промяна на правилата.

— Как?

— Ще говоря с Джеймс.

— Когато е готов, той сам ще ни повика.

— И кога можем да очакваме това?

— Може би днес, а може би утре, след седмица, дори след месец. С Джеймс човек никога не знае. Той знае, че сме тук. Когато е готов, ще ни повика.

— Месец? — едва не извика тя и видя, че Алек ѝ кимва. — Защо тогава стоя тук, натъпкана в смешните дрехи на покойната ви съпруга, когато мога да бъда някъде другаде, и при това наистина да се забавлявам?

— Защото — отвърна той и я погълна с поглед — нашият крал може да реши да ни повика още тази вечер. А дрехите не са на Елинор, Чандра. При пристигането ни кралицата попита дали имаш нужда от нещо. Аз я информирах, че нямаш подходящи дрехи за двора. Тя ти изпрати това облекло с надеждата да ти създаде удобство, за да се радваш на престою си тук.

Чандра се сконфузи. Беше направила предположение въз основа на малко факти. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че Уини ѝ бе дала роклите, след което бе направила необходимите поправки според мерките на Чандра. Съвсем естествено беше тя да си помисли, че дрехите са били донесени от замъка Монтбърн. Кой друг, освен Елинор би притежавал такива скъпи рокли? Но очевидно предположението ѝ беше погрешно. Дори ако се беше оказала права, злобната ѝ забележка не беше предизвикана с нищо.

— Не трябваше да казвам това. Беше грубо. Извинявам се.

— Не трябва да се извиняваш на мен, а на Ан Датска. — Алек погледна към мястото, където седеше Джеймс. — Както изглежда, мъниче, ти току-що получи възможност да ѝ се извиниш.

Чандра погледна към подиума в мига, в който беше известена появата на кралицата. Придворните изразиха уважението си към Ан с дълбоки реверанси и поклони. Докато се изправяше от реверанса си, Чандра усети ръката на Алек да я сграбчва за предмишницата.

— Какво правите? — попита тя, когато графът я повлече към подиума.

— Нали искаше да се извиниш? Сега имаш тази възможност.

Тя заби пети в пода.

— Тя не знае нищо за грешката ми. Аз обидих вас, а не нея. От вас трябва да поискам прошка.

Алек спря.

— Значи не искаш да се срещнеш с кралицата?

— Все още не.

— А с Джеймс?

— Не съм готова да се срещна и с него.

— В такъв случай ще изчакаме докато той ни повика — каза Алек и я пусна. — Дотогава те моля да ми се довериш. Моят опит, Чандра, е много по-голям от твоя. Ако ти давам някаква заповед, то е само защото искам да те защитя. Затова не ми създавай проблеми. Нали?

Отново се чу звукът на тромпет и това спести на Чандра необходимостта да му отговори.

— Какво става? — попита тя, докато гледаше как Джеймс, Ан и хората от близкото им обкръжение пристъпват напред.

— Банкетът започва. Когато се нахраним, ще бъдем забавлявани от една от поетичните музикални драми на кралицата.

Когато кралският антураж се настани по местата си, останалите също получиха разрешение да седнат. Когато стигна до стола си, Чандра се опита да седне грациозно на него, но криолинът не ѝ позволяваше. Всеки път, когато се опиташе да седне, полите ѝ се повдигаха и момичето имаше чувството, че роклята ѝ ще отлети над главата ѝ. Когато чу Алек да се смее тихичко до нея, тя се обърна към него и го изгледа ядосано.

— Каква е причината за веселието ви, милорд?

Студенината в погледа ѝ го накара да се успокои.

— Нищо — отвърна той, като се опитваше да потисне усмивката си. — Ако милейди ми позволи да ѝ помогна, ще можем да се присъединим към празненството. — Когато Чандра кимна, той повдигна полата ѝ изотзад и момичето едва не падна на стола. — Трудничко е, но скоро ще се научиш как да го правиш.

— Нямам намерение да оставам тук толкова дълго.

— Тази новина направо ще разбие сърцето ми — намеси се в разговора им един мъжки глас; Алек погледна и видя новодошлият да се настанява отляво на Чандра. — Надявах се милейди да остане известно време, докато всички не избягаме от Лондон. Заедно с лятото идва и чумата — каза той усмихнато, наклонил тъмнокосата си глава към Чандра. — Или поне страхът от нея.

Алек погледна мъжа с присвити очи.

— Лорд Уитфийлд — каза хладно той. — Мислех, че сте паднали от коня си и сте си счутили врата.

Виконт Уитфийлд се облегна назад в стола си и се вгледа внимателно в Алек. Когато успя да прецени мъжа и ситуацията, на лицето му се разля широка усмивка, а в очите му се появиха весели пламъчета. Двамата с Алек бяха вероятно най-търсените ергени в двора, но виконтът искаше това определение да бъде дадено само на него. За негова радост, изглеждаше, че конкурентът му скоро щеше да се предаде. Струваше си да опита да ускори нещата.

— Мислехте ли, Монтбърн? Или се надявахте? — попита виконтът, решен да ядоса графа. — Беше нещо съвсем дребно. Едно-две натъртвания и толкова. Просто ще трябва да продължите да се надявате. — Той намигна съучастнически на Чандра. — Той постоянно се опитва да ме прогони далеч от младите красавици, които са привлекли вниманието му, но, уви, без твърде голям успех. Предполагам, че това е причината все още да не се е оженил повторно. — Той огледа смело лицето ѝ, извивката на врата ѝ и гърдите ѝ. — Съмнявам се обаче, че ще ми позволи да ви спечеля толкова лесно, колкото другите. Вие сте истинска красавица. Една от най-красивите жени, които съм срещал. И съм готов да се обзаложа, че при това сте невинна.

Стиснал зъби, Алек се беше втренчил във виконта, сякаш виждаше пред себе си някакъв паразит. Ако можеше, щеше да смачка тази напаст между палеца и показалеца си, да го захвърли на пода и да го стъпче с крак, за да се увери, че никога вече няма да му досажда.

— Като неин настойник мога да ви уверя, че тя ще си остане такава — предупреди го Алек с нещо, което можеше най-добре да бъде определено като изръмжаване. — Нямате ли друго място, на което да седнете, Уитфийлд?

— Столът беше свободен — отвърна виконтът и сви рамене. — Вече не е.

— Предполагам, че лейди Емори ви е насочила насам?

— Днес не съм я виждал, така че тя не би могла да го направи.

Алек се върна към стола си отдясно на Чандра и продължи да гледа хладно виконта. Уитфийлд беше по-млад с две години от него, но по опит двамата бяха равни. Алек изобщо не вярваше на този човек. Познаваше го твърде добре, за да направи подобна грешка. Реши, че

докато с Чандра са в двора, ще трябва да държи под око виконта, отметна меча си встрани и се приготви да седне.

— Хей! Внимавайте какво правите — възрази някакъв мъжки глас.

Алек скочи от скута на мъжа.

— Извинете — каза той, докато се обръщаше. — Още веднъж моля да ме извините, но сте седнали на стола ми.

Човекът не се помръдна.

— Има други свободни места. Това е заето.

Ръката на Алек стисна дръжката на меча му.

— Съгласен съм, сър. И ако откажете да го освободите на човека, на когото се полага по право — каза той, като се наведе до ухото на мъжа, — бързо ще откриете, че вече няма да ви се налага да седате. Освен ако не бъдете погребан в стол. А сега изчезвайте.

Мъжът бързо скочи на крака и тръгна към друго свободно място.

Алек седна на стола, преди някой друг да го беше изпреварил. Настроението му бързо се влошаваше. Хвърли един поглед към Чандра и забеляза, че разговаря с Уитфийлд. Момичето се смееше и този звук, който обикновено се харесваше на Алек, започна да го дразни, особено след като беше последван от дълбокото гърлено хилене на виконта. През цялото време, докато се хранеха, вниманието на Чандра беше насочено към мъжа вляво от нея.

С ъгълчето на окоето си момичето видя как една яребица пада върху чинията на Алек. Той атакува храната с ножа си. Очевидно беше, че е разтревожен, и това я зарадва. Размяната на любезности между двамата мъже ѝ бе показала, че те не са в добри отношения. Имаше желание да дразни настойника си при всеки удобен случай и затова бе започнала да играе играта на виконта. Към края на вечерята граф Монтбърн беше изпаднал в много лошо настроение. Ако Чандра беше по-опитна, щеше да знае, че капризното ѝ поведение нямаше да остане ненаказано.

Тромпетът прозвуча отново.

— Ела — каза Алек и се надигна от стола си. — Да си намерим място в галерията, откъдето ще можем да наблюдаваме представлението.

Чандра стана и погледна виконта.

— Лорд Уитфийлд, ще се присъедините ли към нас?

— Мисля, че той има други планове — каза Алек, преди виконтът да успее да отговори.

Погледите на двамата мъже се сблъскаха над главата на Чандра.

— Всъщност — каза най-накрая виконтът, — аз бях решил да гледам представлението с няколко мои стари познати. Въпреки това не виждам защо да не отидем заедно до галерията.

— Прекрасно — каза Чандра и лицето ѝ бе озарено от широка усмивка. — Ще се видим в галерията.

Предупредителният поглед на Алек изобщо не притесни Уитфийлд.

— Запазете ни осем места. Ще се видим след малко. — Той се поклони и изчезна в тълпата.

Чандра усети как настойникът ѝ я повлича напред. Тя видя, че Алек я води към външната врата.

— Къде отиваме?

— В апартамента ти.

— Защо?

— Време е да се оттеглиш.

— Но ние още не сме видели представлението.

— И няма да го видим — каза той, без да спира.

Чандра се измъкна от ръцете му.

— Защо се държите толкова лошо? Никога не съм гледала музикална драма и много искам да остана. Още е рано, така че ми кажете какво не е наред.

— Не ми харесва компанията, която си избираш — отвърна Алек и посегна да я хване отново под ръка; тя обаче успя да му се изплъзне. — Чандра, ако се наложи, ще те изнеса оттук на рамо. Как искаш да си тръгнеш като дама или като чувал брашно?

— Защо не одобрявате лорд Уитфийлд? — попита тя, като се отдръпваше от Алек. — Изглежда доста любезен и се държи много приятелски.

— Точно в това е проблемът, мъниче. Той е известен с това, че се държи твърде приятелски, особено с млади невинни дами. Ти нямаш представа на какво е способен. Нито пък ще имаш възможност да разбереш поне докато аз съм твой настойник.

— Вие нападате този мъж, но съм уверена, че той едва ли е по-голям разбойник от вас. Откъде мога да съм сигурна, че с вас ще бъда в безопасност?

— Не можеш. — Алек видя изненадания ѝ поглед и се разсмя. — Ела. Ще те оставя на грижите на Уини. Там ще бъдеш в безопасност. — Докато посягаше към нея, той чу някой да го вика по име и се обърна. Към него вървеше сър Джон. Когато Алек погледна отново към мястото, на което стоеше Чандра, забеляза, че тя си проправяше път към галерията, а срещу нея бе тръгнал Уитфийлд.

— По дяволите! — Той затвори очи, стисна зъби и тръгна след нея.

— Неприятности ли? — попита сър Джон, когато го настигна.

— Някога нещо да е вървяло гладко, когато тя е била замесена?

— За съжаление, изглежда, че ви очакват още изненади.

Алек погледна рицаря.

— Джеймс ли?

— Да — отвърна сър Джон. Двамата стигнаха до стълбите и тълпата забави вървежа им. — Той не беше много доволен, когато разбра какво се е случило. Не знам какво смята да прави, но нещата, изглежда, вървят на зло за вас, Монтбърн. Реших, че трябва да го знаете.

Двамата се качиха по стълбите.

— От начина, по който бях извикан тук толкова бързо, сам се досетих за това, сър Джон — каза Алек, без да сваля очи от Чандра и виконта, които си проправяха път в галерията. — Оценявам предупреждението ви.

— Дочух, че той възнамерявал да говори с вас довечера след представлението.

— Ще бъда на негово разположение, както винаги.

Когато стигнаха до галерията, двамата се разделиха. Алек бе изгубил от погледа си повереницата си и бързо си проправи път към мястото, на което бе видял Чандра за последен път. Той огледа хората около себе си, като търсеше червената коса на момичето, и успя да я забележи в предната част на галерията. Тя седеше близо до парапета, заобиколена от поне половин дузина младежи, а Уитфийлд бе седнал до нея. На лицето ѝ бе изписано въннение, а очите ѝ гледаха весело. Алек изруга под мустак и си проправи път към момичето. Нямахше как

да я измъкне от групата, която я заобикаляше, без да вдигне скандал, затова реши, че само ще я наблюдава отблизо.

— Извинете — изръмжа той, докато минаваше край една възрастна херцогиня. Алек не видя, че тя се олюля зад него, и заплашваше да падне върху хората на стълбите, ако съпругът ѝ не я беше хванал навреме. Нищо не се случи, но погледите на околните се насочиха към Алек. Без да ги забелязва, той си намери едно място три редици зад Чандра, откъдето можеше да наблюдава нея и обожателите ѝ, и особено Уитфийлд.

— Не се обръщайте — каза виконтът, като се наведе до ухото на Чандра, — но настойникът ви е седнал зад нас. Той, изглежда, се интересува много от онова, което става с вас. Да очакваме ли неприятности?

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна тя, като обърна лицето си към него и така успя да забележи Алек с периферното си зрение. — Въпреки това, лорд Уитфийлд...

— Джейсън — поправи я усмихнато той.

— Джейсън — повтори тя също усмихната. — Настроението му е доста мрачно. Тъй като той приема задълженията си много сериозно, може би трябва да се държим възможно най-добре и да забравим противоречията. Нямам желание да предизвиквам гнева на краля.

— Вие сигурно се шегувате, нали? — попита той и в очите му проблеснаха палави пламъчета.

Чандра се вгледа в него.

— Защо имам чувството, че ще бъдете много доволен, ако Монтбърн се направи на глупак пред всички?

— Защото наистина ще бъда много доволен — отговори виконтът. — Той не заслужава друго.

— Не съм съгласна.

— Тогава значи имате някакви чувства към него, прав ли съм?

— Никакви, освен презрение — заяви уверено тя.

— В такъв случай, скъпа Чандра, трябва да ви кажа, че се самозалъгвате. — Той забеляза сбърченото ѝ чело и че тя се готвеше да му възрази, и се разсмя. — Мисля, че представлението ще започне — каза виконтът и посочи надолу. — Сигурен съм, че ще ви хареса.

Алек се беше втренил в двамата и не ги изпускаше от очи. Склонили глави един към друг, те се гледаха и се усмихваха, без да

обръщат внимание на околните. Той отказваше да приеме чувството, което го разкъсваше, тъй като ревността бе чужда на Александър Хоук. Въпреки това стискаше зъби още по-силно, докато гледаше виконта и момичето пред себе си.

— Те са доста хубава двойка — каза зад него Фелисия. — Не си ли съгласен, скъпи? Надявах се да ги запозная, но, както изглежда, лорд Уитфийлд я е намерил сам.

— Толкова по-добре за теб, Фелисия — каза през рамо Алек, без да отмества поглед от Чандра. — Защото, ако беше посмяла да се намесиш, щеше да съжаляваш за това. Сега, ако нещо се случи, само Уитфийлд ще изпита силата на гнева ми. Нека да оставим нещата както са.

Шокирана от силата на изявлението му, Фелисия се отпусна в стола си. Най-накрая тя осъзна какво ставаше — Алек беше влюбен в момичето! Възможно ли беше това? Задаваше си този въпрос, като се надяваше, че греша. Когато се оказа невъзможно да отрече очевидното, Фелисия се втрени в тила на Алек. Гъстата му черна коса блестеше на светлината на факлите. Прииска ѝ се да зарови пръсти, както бе правила толкова много пъти и се зачуди какво ли щеше да се случи, ако Алек не беше отпътувал за Шотландия.

Когато представлението започна, една пълна млада жена се настани в стола до Алек и го потупа по ръката с ветрилото си.

— Радвам се да ви видя отново, лорд Монтбърн — каза засмяно тя. — Мислех, че сте избягали да прекарате лятото в провинцията.

Алек позна лейди Алисън Фикс родителите ѝ, граф и графиня Радфърд, седяха точно зад нея. Насочил цялото си внимание към Чандра, той изобщо не ги бе видял да се приближават до него. Поиска му се да изругае на глас. Какво още го очакваше? Зад него седеше бившата му любовница; пред него се намираше непокорната му повереница. Сега пък до него бе седнала глупачката, която постоянно го преследваше с надеждата някой ден да се омъжи за него. Това нямаше да го дразни толкова, ако и родителите ѝ не искаха същото. Жени! В момента той беше готов да заклеми всички жени.

Уверен, че едва ли може да се случи нещо по-лошо, Алек скоро осъзна, че е сбъркал. Представлението продължаваше и до слуха му достигаше веселият смях на Чандра, последван от гърленото хилене на

виконта. Веселието на двойката скоро бе удавено от наподобяващите хълцане хихикания на лейди Алисън. Кога щеше да свърши тази нощ?

Най-после, за облекчение на Алек, забавленията свършиха. Той се изправи с намерението да пресрещне Чандра, преди отново да му се измъкне, но видя, че лейди Алисън е блокирала пътя му.

— Извинете — каза той и се опита да мине край нея, но безуспешно.

— О, лорд Монтбърн — каза тя през смях, когато той неволно обгърна дебелия ѝ кръст, докато се опитваше да я отмести от пътя си, — не знаех, че ви привличам.

Алек се втрени объркано в нея.

— Какво?

— Милувката ви. — Тя погали игриво ръката му с ветрилото си. — Нямах представа, че ме харесвате.

— За бога, жено — изръмжа той и я бутна обратно в стола ѝ. — Стой далеч от мен.

Лейди Алисън запримигва бързо, за да не се разплаче, докато гледаше как той тръгва по стълбите и изчезва от погледа ѝ.

— Не се притеснявайте, лейди Алисън — каза иззад нея Фелисия, като се наведе близо до ухото на младата жена. — Той отхвърли и мен. — Тя въздъхна драматично. — Но на мен поне ми остава споменът, че съм споделила леглото му. Нещо, което вие нямате. — Тя потупа рамото на момичето с ветрилото си, кимна на удивените ѝ родители и тръгна към стълбището.

Когато най-после успя да стигне до площадката над галерията, Алек се огледа на всички страни и изруга високо. Тази проява на лошо възпитание накара няколко души да го погледнат неодобрително, но той не ги забеляза. Докато се беше опитвал да се отърве от лейди Алисън, Чандра се беше изкачила по стълбите и отново беше изчезнала. Уверен, че все още е с Уитфийлд, той започна да се провира през тълпата към стълбите. На половината път Алек забеляза виконта и момичето при изхода на залата. Затиснат по средата на тълпата, той не можеше да направи нищо, освен да изчака да слезе на долния етаж. Едва след това можеше да последва двойката.

Чандра и лорд Уитфийлд се разхождаха спокойно под юнското небе в градината на двореца заедно с още поне половин дузина други

двойки. По някое време те стигнаха до един голям дъб.

— Вероятно е бил засаден от някой нормандски принц — каза Джейсън, когато двамата напуснаха пътеката и тръгнаха под огромните клони на дървото.

— Така ли мислите? — попита тя, макар да знаеше, че дървото е много старо. — Петстотин години са доста време. Съмнявам се да е бил засаден от някой норман.

— Е, може би от негов потомък няколкостотин години по-късно. — Той сложи ръце на кръста си, разкрачи се и се загледа нагоре към короната на дървото. — Бих казал, че е на около триста години.

— Възможно е.

— Възможно ли? Погледнете ствола му. Ширината му е колкото половин дузина жени като вас, наредени една до друга.

Чандра се приближи до основата на дървото. Тя се обърна и се опита да допре гърба си до кората му, но откри, че това е невъзможно.

— Трудно ми е да преценя в смешната си рокля, но бих казала, че са по-скоро осем, а не шест.

Когато Чандра се отдръпна от дъба, Джейсън вече стоеше пред нея. Ръката му хвана брадичката ѝ и той я погледна в очите.

— Ако ви остави да му избягате, значи е глупак.

— Кой?

— Монтбърн.

Чандра сведе поглед.

— Твърде много неща ни разделят, и то по вина на краля.

— Ще ми кажете ли какви?

— Не. По-добре да ги премълча. — Тя отново го погледна в очите. — Пък и аз скоро ще се върна в Шотландия. Монтбърн не харесва родината ми. Той е англичанин и винаги ще си остане такъв.

— Жалко — прошепна Джейсън с нежна усмивка. — Вие щяхте да бъдете подходяща за него. Въпреки това, каквото и да се случи, аз ви желая попътен вятър.

Той се наведе към нея и Чандра затвори очи. В мига, в който устните му докоснаха бузата ѝ, тя усети как се отдръпнаха рязко. Момичето отвори очи и видя настойника си да стои над виконта, който се намираще на земята.

— По дяволите, братовчеде — каза Джейсън, докато ставаше и изтупваше праха от дрехите си. — Няма причина да се дразниш

толкова.

— Братовчед ли? — попита Чандра и се приближи към тях.

— Да — отвърна Джейсън, — въпреки че той рядко го признава. Баща му беше брат на баща ми. Фамилното ни име е едно и също. Това е почти всичко.

— Ще ми кажете ли какъв е проблемът?

— Ако ми позволите да използвам вашите собствени думи, по-добре ще бъде да премълча. — Джейсън Хоук погледна Алек. — Поне засега. Тъй като вече не съм желан, ще се оттегля. Лейди Лохли. — Той се поклони на Чандра. — Алек — кимна той на графа. — Лека нощ и на двама ви.

Докато Чандра гледеше как виконтът се отдалечава по пътеката, една ръка я хвана и я побутна. Тя погледна настойника си и видя лекия тик на брадичката му. Той се беше намръщил и гледеше право пред себе си. Подобно на ловец в небето, кръжащ, готов за нападение. Искаше й се той да заговори.

Едва когато стигнаха до горния етаж в крилото, в което се намираха апартаментите им, Чандра се осмели да заговори графа.

— В градината не се случи нищо. Не разбирам защо сте толкова ядосан. — Той не й отговори. Когато видя вратата на стаята си, тя въздъхна с облекчение. — Къде ме водите? — попита тя, понеже подминаха стаята й. Заби пети в пода. — Пуснете ме.

Алек не й обърна внимание. Още десетина крачки и двамата се озоваха пред неговата стая. Той отвори вратата, блъсна момичето вътре и затръшна вратата зад себе си. На масата до леглото имаше само една запалена свещ. Той впери поглед в нея и Чандра започна да отстъпва.

— Казах ти, че играя мъжка игра и я играя по моите правила. Ти пренебрегна тези правила, Чандра, така че сега е време да разбереш каква е същността на играта.

— Не знам за какво говорите — настоя тя, като се държеше далеч от него, но вече не й оставаше много място, където да избяга. — Говорите със загадки.

— Така ли? — Той свали меча от колана си, захвърли го върху леглото и оръжието се плъзна по завивката и падна с трясък на пода. — Аз не мисля така, мъниче. Ти имаш голямо желание да изпиташ всичко, което става в двора на Джеймс, както хубавите неща, така и лошите. Кой може да те научи по-добре от мен?

Чандра преглътна с усилие, когато той хвърли пелерината си на един стол и започна да развързва връзките на дублета си. Ако беше решил да я уплаши, това му се удаваше.

— Стойте настрани от мен или ще викам.

Решен да я изплаши до смърт, Алек продължи да я дебне. Тя нямаше представа какви интриги се плетяха между тези стени и какви опасности я дебнеха зад всяка врата. Ако бъдеше намесена в някоя интрига, колкото и невинна да беше, това можеше да доведе до смъртта ѝ.

— Викай колкото си искаш. Никой няма да ти обърне голямо внимание. Ще си помислят, че съм завоювал поредната жена и че невероятните ми умения в леглото са я докарали до полууда. Единственото, с което ще ти отговорят, Чандра, е смях. Помощ няма да получиш от никого. Повярвай ми, това е самата истина. — Това си беше чиста лъжа, но тя не можеше да го знае. — Ти искаше учител и ще получиш такъв. Най-добрият в цяла Англия. Сваляй тези дрехи и се пригответи за първия си урок.

Чандра се бе втренчила в него. Тя бе искала да го разтревожи, да го раздразни, да му го върне за всичко, което ѝ бе причинил, но не бе очаквала, че той ще реагира по такъв начин.

— Обещавам никога вече да не се противопоставям на заповедите ви — каза тя и опря гръб в стената.

— Това съм го чувал и преди — отвърна Алек. Той свали дублета си и го хвърли към стола. Нито един от тях не забеляза, че дрехата падна на земята. — Не, мъниче, страхувам се, че ти игра своята игра твърде често. Сега е време аз да изиграя моята.

Чандра нямаше къде да бяга. Кринолинът ѝ се вдигна и тя се опита да го смъкне надолу. Алек се разсмя.

— Дай да ти помогна с това — каза той, докато издърпваше копринената риза от панталоните си.

— Така ми е добре — настоя тя, като се държеше за приспособлението през роклята си.

— Мислех, че го мразиш. Ако не се лъжа, наричаше го смешно.

— Така ли?

— Да, така е. — Преди Чандра да успее да възрази, ръцете ѝ бяха отместени встрани, роклята ѝ вдигната, връзките развързани и кринолинът падна в краката ѝ. Дълги пръсти обгърнаха кръста ѝ и я

повдигнаха на няколко сантиметра над земята. Алек подритна приспособлението и то се завъртя по пода. — А сега роклята ти — каза той и я спусна на земята.

Чандра се притисна до стената.

— Не! — извика тя и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Моля ви, не го правете!

Тя се опита да се освободи, но Алек бе допрял ръце в стената и не ѝ позволи.

— Защо? — попита той и се наведе към нея. Мускулестото му тяло я притисна към стената и бедрата му покриха нейните. Чандра усети, че ѝ се завива свят. Нещо започна да трепти в стомаха ѝ и по гърба ѝ преминаха тръпки. Беше ѝ едновременно студено и горещо. Страх ли беше това? Или нещо съвсем друго? Тя откри, че не може да издържа на погледа му. Не можеше и да говори.

— Защо? — попита за втори път той и дъхът му погали лицето ѝ. Тя не каза нищо. — Това ли искаш? — Устните му се плъзнаха по линията на брадичката, след това преминаха към едната страна на врата ѝ. — Или това?

Върхът на езика му тръгна отново нагоре. Чандра изстена леко и дръпна глава встрани.

— Недейте.

— Защо? — попита отново той. Устните му си играеха с ъгълчето на устата ѝ, а бедрата му се движеха предизвикателно. Тя имаше чувството, че не ѝ стига въздух. Момичето изпъшка и Алек разбра, че е усетила възбудата му. — Каж ми?

— 3-защото още не съм готова за това — каза шепнешком тя.

Алек можеше да я обори. Само след няколко минути щеше да бъде напълно готова. Знаеше, че още сега може да я има, при това лесно. Ако беше мъж с по-нисък морал, той щеше да се възползва от тази възможност. Но нейната невинност го възпираше — това и фактът, че той имаше чувства към нея. Може би дори твърде силни. Алек отчаяно се опитваше да овладее възбудата си.

— Не, не си — отвърна той и осъзна, че думите му бяха изречени като въздишка. Той се отдръпна от нея. — Може и да не си готова, но изглежда, че искаш да предизвикаш съдбата. Не всеки мъж би те оставил, както ще направя аз, Чандра. Твоята невинност и красота са възбуждащи. Ти знаеш, че имаш силата да възбудиш един мъж. —

Бузите ѝ бяха зачервени, но Алек не обърна внимание на неудобството, което момичето изпитваше. — В двора девиците са рядкост. Независимо дали го знаеш или не, на теб вече са ти хвърлили око.

— Ако имате предвид братовчед си, грешите. Джейсън не би ми сторил нищо лошо.

— Джейсън би те вкарал в леглото си веднага щом успее да ти вдигне роклята. — Чандра го погледна с разширени очи. Думите му я бяха шокирали. — Но той не е единственият нехранимайко, който се надява да има тази чест. Продължавай да играеш тази игра само за да ми се противопоставяш, и ще загубиш. — Тя го погледна предизвикателно и Алек се втренчи в очите ѝ. — Послушай ме. Ако някой ще има удоволствието пръв да легне между стройните ти крака, то това ще бъда аз. Смятай го за разплата за онова, което ми причини. — Тя изглеждаше вцепенена, а след това ужасена. Алек се изсмя. — Повярвай ми, мъниче, ти ще изпиташ същото удоволствие от съюза ни, което ще изпитам и аз. Ние ще споделим екстаза.

В мига, в който Чандра отвори уста, за да му отговори, вратата на стаята се отвори. Половин дузина крака се намъкнаха вътре.

— А, Монтбърн, ето те и теб.

Алек се обърна рязко и очите му потвърдиха онова, което вече знаеше. По дяволите! Защо Джеймс бе избрал точно този момент? Тъй като не искаше да изложи Чандра, той остана на мястото си между момичето и вратата.

— Ваше Величество — каза той и се поклони леко.

— Нали не прекъсвам нещо? — поинтересува се Джеймс и наклони глава. — Ти там, излез напред и поздрави краля си.

Когато ги чу да влизат, на Чандра ѝ се прииска да се слее със стената. Нямахше къде да се скрие. Тя знаеше, че трябва да се подчини на Джеймс, и започна да се придвижва встрани с разтреперани крака, докато не излезе пред погледа на краля.

Джеймс огледа момичето, след това погледът му се спря на графа и отново се върна към красавицата, която се бе притиснала към стената.

— Това е красивата лейди Лохли.

Чандра се опита да направи реверанс със закъснение.

— Сир.

— Няма нужда от това, детето ми — каза той и й даде знак да се изправи. След това погледна Алек. — Това, което видях тук, улеснява решението ми — каза той. — Първоначално бях много недоволен от случилото се. Меко казано, бях поставен в неудобно положение. Не те виня изцяло, Монтбърн, тъй като от разказа на сър Джон ми стана ясно, че си бил предизвикван неведнъж.

— А що се отнася до вас, лейди Лохли — обърна се той към Чандра, — аз съм много натъжен от загубата ви. Но според мен вие сте могла да избегнете смъртта на братовчед си, ако сте овладели шотландската си упоритост. Знам, че това е трудно, тъй като и аз съм проклет със същия недостатък. Въпреки това, в качеството си на ваш настойник, Монтбърн е имал пълна власт над вас. Не е трябвало да го мамите.

— А ти, Монтбърн — насочи той вниманието си обратно към Алек, — не е трябвало да губиш самообладание. Тъй като си англичанин и самоконтролът трябва да ти е вродена черта, нямаш никакви извинения. Да я отвлечеш и то дома й! Тц, тц! Каква глупост. За щастие, неудобството ще бъде преодоляно и репутацията на лейди Лохли ще бъде запазена.

— Погледнете ме — заповяда той и Алек и Чандра вдигнаха поглед към него. — Поздравления, деца мои — каза той и на лицето му се появи усмивка. — Само след няколко дни ще се ожените.

ГЛАВА 10

При думите на Джеймс Чандра едва не припадна. Алек се вцепени. „Това е лудост“ — помисли си тя. Искаше ѝ се да изкрещи възражението си, но не можеше. Кралят беше взел решение и заповедта му трябваше да бъде изпълнена. Да му се противопостави, щеше да доведе до катастрофални последици. Арабела беше пренебрегнала заповедта му и сега гниеше в Тауър.

Чандра изслуша унесено как кралят излагаше подробностите. Още на следващата сутрин щеше да се състои частна годишна церемония. Сватбата трябваше да се обяви до края на седмицата. При създадените обстоятелства за предпочитане беше сватбата да е скромна. Въпреки това щеше да има празненство. Естествено, средствата за организирането му щяха да дойдат от джоба на Монтбърн, но кралят разрешаваше да се използват кралският параклис и банкетната зала и щеше да осигури епископа, който да проведе церемонията.

— До една година очаквам наследник от съюза ви. Така ще се продължат и ще се слоят родовете ви, както и двете страни. Монтбърн, знам, че си противник на обединена Британия. Гледай на този брак като на началото на такъв съюз. Запомни ми думите — някой ден той ще бъде факт.

Алек и Чандра се сбогуваха с краля с поклон и реверанс. В мига, в който той и свитата му напуснаха стаята, Чандра се нахвърли върху Алек.

— Това е смехотворно! — изкрещя тя. — Трябва да направите нещо. Ние не можем да се оженим.

Той бавно обърна глава към нея.

— И какво искаш да направя? — попита, като се чудеше дали тя наистина го смяташе за толкова отвратителен. — Кралят взе решението си. Не можем да не го изпълним. Не и ако не искаме да си навлечем гнева му.

Чандра не можеше да повярва на ушите си. Как можеше да се предава толкова лесно?

— Значи не възнамерявате да поискате частна аудиенция и да го помолите да промени решението си?

— И какъв е смисълът? Нали чу. Той вече е решил да ни венчае. Когато ни намери в това състояние, просто затвърди решението си. Очевидно кралят смята, че сме... че се харесваме.

— Да се харесваме? — изкрещя тя толкова силно, че ушите на Алек го заболяха. Хвърли ѝ мрачен поглед, но Чандра не го забеляза. — Трябва да я сляп. Как изобщо може да си помисли подобно нещо?

— Вероятно заради положението, в което ни намери. Ние не сме облечени така, както би трябвало да бъдем, когато посрещаме гости.

Едва сега момичето забеляза твърде неофициалното облекло на Алек. И тя не изглеждаше облечена по-добре. Въпреки че нищо не се бе случило, външният им вид лесно можеше да убеди човек в обратното. На пода до вратата лежеше нейният кринолин. Джеймс почти се бе спънал в него, когато бе влязъл в стаята. Какво друго можеше да си помисли кралят?

Изведнъж тя се сети за нещо друго. Представи си роклята и долните си дрехи захвърлени върху пода на спалнята заедно с останалите дрехи на Алек. Продължи да си представя какво щеше да се случи след това и внезапно ѝ стана горещо и цялата затрепери. Ако кралят се бе забавил още малко, щеше да ги намери в леглото на настойника ѝ. Със сподавен стон Чандра изпита благодарност, че Джеймс бе нахълтал в стаята точно в този момент.

— За всичко сте виновен вие — обвини ядосано настойника си тя. — Вие сте човекът, който забърка цялата тази каша. Намерете начин да ни измъкнете от нея.

Алек знаеше, че беше виновен за голяма част от последните събития, но не искаше да поеме цялата отговорност.

— Доколкото си спомням, кралят каза, че и двамата сме еднакво виновни. Това, че ни намери полуоблечени, няма нищо общо с решението му. — Тя не му повярва. — Той можеше също така да ни изнаеда голи в леглото. Казвам ти, вече беше взел решението си. Няма начин да се измъкнем, Чандра. Затова ти предлагам да приемеш факта. След няколко дни ние ще се венчаем.

— Не е честно — настоя тя. — Как може да очаква от нас да се венчаем? Ние не можем да се понасяме. Той не знае ли, че сме врагове?

— Врагове?

— Вие сте англичанин, а аз съм шотландка. Това е като олиото и водата — невъзможно е да се смесят.

— Сигурна ли си? — попита Алек.

— Напълно. Ние никога няма да бъдем заедно.

— О, напротив! — Тя го погледна въпросително. — Джеймс очаква от нас наследник, преди да е изминала една година от сватбата ни. Има само един начин да си направим бебе, Чандра. Ние със сигурност ще бъдем заедно.

Чандра потрепери при тази мисъл. Ако му позволеше да се наложи над нея, щеше да загуби своята свобода. Силата на неговата мъжественост лесно я правеше беззащитна. Когато той се намираще близо до нея, когато я докосваше, когато устните му се вливаха в нейните, независимо дали целувката беше причинена от гняв или от желание, тя усещаше, че се предава. Знаеше, че скоро щеше да се предаде изцяло, и това я плашеше. Трябваше да намери начин да се противопостави на Алек и на чувствата си; в противен случай щеше да бъде обречена. Вече нямаше да бъде самостоятелно същество. Щеше да съществува само той, а тя щеше да бъде негова робиня. Прикри страховете си зад предизвикателно изражение и се втрени гневно в Алек.

— По-скоро бих умряла, вместо да легна с вас — заяви тя, след което се обърна и тръгна към вратата.

Думите ѝ пронизаха мъжката гордост на Монтбърн като копие. Елинор бе произнесла почти същите думи. „По-скоро бих умряла...“ И беше направила точно това. Той се зарече, че през втория си брак няма да бъде принуден да спи сам, и тръгна след момичето. В мига, в който вратата се отвори, ръката му удари дървото и вратата се затръшна. Чандра се обърна и застана срещу него.

— Не се съмнявай, че ще бъдем съпруг и съпруга във всяко едно отношение, Чандра. Беше ни заповядано да дадем наследник и ние ще изпълним заповедта. Знай, че ще споделяш леглото ми дотогава, докато семето ми не намери целта си. Докато не сме сигурни, че си заченала, можеш да очакваш това да бъде всяка нощ. Или ще участваш

доброволно и ще получиш наслада от съюза ни, или можеш да лежиш заровила лице във възглавницата и да се преструваш, че си припаднала. И в двата случая тялото ти ми принадлежи и мога да правя с него каквото си поискам. Ако решиш, че се отвращаваш от докосването ми — въпреки че се съмнявам в това — моли се първото ни дете да бъде момче, защото в моето семейство само мъже могат да бъдат наследници. Запомни, че ще спиш с мен дотогава, докато не ми родиш момче.

Да не би да я смяташе за кобила за разплод? Или може би за курва? За него тя беше просто жена, приемник на семето му, предмет, с който можеше да задоволява желанието си и да получава удоволствие. Всички мъже ли бяха толкова безчувствени?

— А след като изпълня задължението си и родя наследник?

— Когато това стане, ако не изпитваш никакви чувства към мен, можеш да се върнеш в Шотландия и замъка Лохли. — Тя изглеждаше облекчена и това за пореден път нарани гордостта на Алек. — Но ако си тръгнеш, синът ни ще остане при мен. — Той не знаеше дали от чиста арогантност, или защото имаше нужда да вярва, че ще бъде така, но бе уверен, че дотогава нещата щяха да бъдат различни. Чандра нямаше да го напусне. Тя никога не би изоставила детето си. — Имаш няколко дни да вземеш решението си. Ела при мен доброволно и аз обещавам да ти доставя удоволствие. Дръж се като първата ми жена и се опитай да ме отблъснеш и ще откриеш, че търпението ми е изчерпано. — Погледът му се смекчи и той заговори по-спокойно. — Не ми се противопоставяй, мъниче. Нека да се опитаме да извлечем най-доброто от ситуацията. Особено след като съдбите ни вече се срещнаха.

Чандра огледа лицето му. Изражението му беше искрено, почти извинително. Тя осъзна, че заплахите му се дължаха на онова, което е бил принуден да изстрада по време на първия си брак. Честолюбието му не му позволяваше да приеме повторно отхвърляне. Чандра се опита да не се изчерви, защото според нея той беше нежен и грижлив любовник, който не само искаше, но и доставяше удоволствие. Алек не можеше да се наслади на акта, ако не беше така. Но между тях се бяха случили твърде много неща, които ги разделяха. Да го приеме без възражения за свой съпруг, означаваше да предаде собственото си съществуване. Кланът ѝ никога нямаше да ѝ прости.

— Ще си помисля над думите ви, но не очаквайте от мен никакви чувства. Заради Девин не съм сигурна, че някога бих могла да изпитвам нещо към вас.

Алек се загледа внимателно в лицето ѝ. Въздъхна, наведе се да вдигне кринолина ѝ и го закачи на ръката ѝ. След това отвори вратата и я изтласка в коридора.

— Отърви се от гнева и чувството за вина, Чандра, и може би ще откриеш, че вече го изпитваш.

Тя остана загледана във вратата дълго след като тя се затвори. Думите му не излизаха от ума ѝ. Възможно ли беше да харесва този мъж и чувствата ѝ да оставаха скрити зад вината му и гнева ѝ, както бе казал той? Тя реши, че това са празни приказки. Настояникът ѝ се надяваше да я манипулира, да я убеди, че между тях има истински чувства само за да я накара да сподели с желание леглото му. Според нея това беше ненужен ход, тъй като тя не изпитваше подобни чувства. Или поне така ѝ се искаше да вярва.

Чандра се обърна и тръгна към стаята си. Неколцина слуги в коридора я изгледаха с любопитство, но тя не ги забеляза, нито пък осъзнаваше каква смешна гледка представлява. Отвори вратата на стаята си и влезе вътре.

Когато Уини я видя, направо не може да повярва на очите си.

— Дете, толкова си бледна — каза тя и тръгна към нея. — Болна ли си? — След това жената забеляза кринолина. — Какво се е случило? Нали не са те нападнали? Мастър Алек трябва да научи!

— Мастър Алек знае всичко, което трябва да знае. Той сам направи това. — Кринолинът излетя във въздуха, удари се в един от резбованите колони на леглото и падна на земята. — И той е причината за нещастиято ми.

Уини я погледна с широко отворени очи, които след това заблестяха гневно.

— Разбойникът не те изнасили, нали? — Чандра поклати глава и жената си поотдъхна. Тя обвини с ръка раменете на момичето. — Предполагам, че поне се е опитал да се възползва. Ела, дете — каза тя и поведе Чандра към леглото. — Да седнем и можеш да разкажеш на старата Уини какво се е случило.

Двете седнаха на леглото и Чандра разказа на жената събитията от вечерта. Тъй като отдавна не бе имала на кого да се довери, тя не

премълча нищо. Лейди Емори, лорд Уитфийлд, опитът на Алек да се възползва от нея, намесата на краля — не пропусна нищо.

— Той ни заповяда да се венчаем, Уини! — изстена Чандра, положила глава върху едрите гърди на жената. — Сватбата трябва да се състои до края на седмицата.

— Мисълта, че мастър Алек ще ти бъде съпруг наистина ли те разстройва толкова много? — попита нежно Уини. Чандра се отдръпна и я погледна в очите. — Познавам го от деня на раждането му — продължи възрастната жена. — Той има много недостатъци, най-лошият, от които е характерът му, но има и много добродетели. Той е любезен — понякога прекалено — и проявява голяма загриженост към онези, които не са имали неговия късмет. Тъй като сама каза, че нито един от вас не е имал избор — решението е на Джеймс, нали? — може би е дошло времето да потърсиш в него мъжа, който е останал скрит от теб. Може пък да откриеш, че е мъжът, когото харесваш.

Чандра се намръщи.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че трябва да приема безропотно онова, на което ме принуждават? Че трябва да отстъпя пред желанията на краля и на бъдещия ми съпруг?

— И какви са техните желания?

— Заповядано ми беше да родя наследник или поне да забременея, преди да е изтекла една година от сватбата.

— И ти не си съгласна?

— А не трябва ли?

— Като жена и съпруга, да не споменаваме като поданичка на кралството, каква друга възможност имаш?

— Никаква — отвърна след кратък размисъл момичето.

— Точно така — каза жената. — Резултатът ще бъде един и същ. Вие с мастър Алек ще се венчаετε. От брака се раждат деца. Това е житейски факт.

— Но аз не го обичам — възрази Чандра.

— Вярваш ли, че задължително трябва да го обичаш, преди да си го опознала? — попита без заобикалки Уини и Чандра се изчерви. — Ако е така, скъпа моя, половината от браковете никога няма да бъдат консумирани. Може би дори повече. Не говоря само за благородниците. Вярно е, че те се женят, за да комбинират власт и пари. Любовта няма нищо общо с това. Хората от по-низшите съсловия

също не се венчават само по любов. Когато с моя Феликс се оженихме, се познавахме само от няколко седмици. Аз бях най-голямата от шестте дъщери. Времената не бяха най-добрите за семейството ми. Храната не достигаше, а майка ми беше болна. Затова, когато Феликс поиска ръката ми, баща ми настоя да се омъжа. Направих го само за да намаля тежестта на бремето, което носеха останалите. Едва когато забременях с третото ни дете, осъзнах, че бях започнала да харесвам Феликс Марлоу. Когато родих последното си, шесто дете, вече го обичах. Ако нещо се случи с него, не знам как ще оцелея, защото го обичам толкова много. Ако сега не обичаш мастър Алек, не означава, че няма да го обикнеш в бъдеще.

— Разказът ти много ми прилича на детска приказка — каза Чандра, — но съпругът ти не е убил братовчед ти. И за двама ви е имало надежда. За нас обаче такава няма.

— Ти използваш думата убийство твърде свободно. Да не би мастър Алек да е издебнал братовчед ти в тъмнината и да го е наръгал в гърба? Доколкото знам, мастър Алек се е опитал да се защити от друг, когато младежът неочаквано изскочил между тях и острието на мастър Алек го пронизало неволно. Бих казала, че смъртта на братовчед ти е случайна и непреднамерена. Мастър Алек страда за това. Знам го със сигурност. Ако той можеше да промени нещо, щеше да го направи. Въпреки това ти сякаш не искаш да му простиш. Защо?

Чандра не каза нищо. Тя не може да издържи на погледа на Уини и отмести очи.

— Може би не е моя работа — каза жената и стана от леглото, — но според мен ти избягваш истината. Удобно ти е да се криеш зад смъртта на братовчед ти като зад щит. Според мен е дошло времето да погледнеш вътре в себе си и да откриеш защо го правиш.

Дълго след като Уини бе помогнала на Чандра да се измъкне от роклята си и се бе оттеглила в малката стаичка до нейната, Чандра не спираше да мисли върху думите на жената. Истината ли? Тя я беше избягвала, но сега това беше невъзможно. Изправи се лице в лице с истината и се почувства още по-разкъсана отпреди. Намираше се някъде по средата между лоялността и нещо, което някой ден можеше да се превърне в любов, ако му се дадеше възможност, и не знаеше какво да прави.

Беше шотландка и водачка на клана си. От нея се очакваше да бъде силна, лоялна и да има чувство за дълг. Не можеше да им даде по-малко. Като предводителка на клана си трябваше да мисли първо за членовете му и после за себе си. От нея се очакваше толкова много! Да бъде жена с присъщите ѝ надежди, мечти и желания не ѝ беше позволено. Особено ако мъжът, когото искаше, беше англичанин. Да признае честно, че изпитваше нещо към Александър Хоук, означаваше да бъде отлъчена от семейството си. Тя искаше да остане водачка на клана и затова се бе постарала да задържи в тайна чувствата си — дори от самата себе си — и го правеше още от мига, в който бе срещнала погледа на сините му очи. Това беше причината да се крие зад вината за смъртта на Девин, да я използва като щит; това беше причината, поради която трябваше да продължи да се крие зад нея. Как иначе можеше да държи на разстояние човека, когото желяеше? Той беше забранен за нея.

Сега, когато беше принудена да се омъжи за него — за саксонца, който бе нахлул в земите ѝ, бе убил един от роднините ѝ и я бе отвлякъл — нямаше ли кланът ѝ да я помисли за предателка? Дали щяха да разберат, че не е могла да направи нищо и да я извинят? Нали в крайна сметка кралят ѝ беше заповядал да се омъжи за Монтбърн? Чандра разчиташе, че кланът ще прояви разбиране, но за да го получи, трябваше да му остане вярна. За клана саксонецът беше враг; следователно той беше и неин враг. Ако можеше да бъде другояче! Но, уви, не беше възможно.

Знаейки, че не ѝ остава друг избор, освен вечно да отрича чувствата си, защото верността ѝ бе дадена преди всичко на клана ѝ, Чандра отново отхвърли истината и забрави, че изобщо я беше разкрила. Да, те щяха да се венчаят. Да, те щяха да консумират брака си. И да, тя щеше да му даде наследник. Но не можеше да му даде сърцето си. Поне не открито.

С тежка въздишка Чандра се мушна под завивките на леглото си. Заспа бързо. Сънят ѝ я отнесе на север, към родното ѝ място, където се чувстваше в безопасност и защитена. От хълма срещу замъка Лохли видя дома си. Там, над крепостта, кръжеше крилатият ловец. Търпеливо и безмълвно, голямата хищна птица търсеше плячката си. Дори и в съня си момичето не можеше да избяга от легендата. Той

винаги беше с нея и винаги щеше да остане с нея, властният ястреб, който управляваше съдбата ѝ.

Студените пръсти на Чандра почиваха върху предмишницата на Алек, докато той я извеждаше от параклиса. След края на церемонията тържествената процесия се бе отправила към банкетната зала, за да отпразнуват събитието. Уверена, че краката ѝ ще се подкосят всеки момент, Чандра се бе вкопчила в съпруга си. Тя се чувстваше безпомощно от внезапната липса на сили и се опитваше да стои сама, но коленете ѝ се огъваха и тя не можеше да направи нищо. Ако Алек не я подкрепяше, нямаше да бъде способна да направи дори една стъпка. Зачуди се дали и бракът ѝ нямаше да бъде такъв — дали нямаше вечно да разчита на силата на съпруга си, за да оцелее.

След като толкова дълго бе разчитала само на себе си, тази мисъл я отвращаваше. Зарече се, че никой мъж нямаше да бъде неин владетел. След това си спомни, че като бе дала верността си на граф Монтбърн, се беше отказала от свободата си на избор. Той беше нейният съпруг и този факт го поставяше над нея. Беше длъжна да му се подчинява за всичко. Чандра изстена тихо, тъй като едва сега осъзна какво беше загубила. Защо се бе съгласила на този брак? Дори в Тауър вероятно щеше да се чувства по-свободна. Там поне килията ѝ щеше да бъде миниатюрното ѝ кралство.

— Да не би да ти се иска да беше избрала друго? — попита Алек, като се наведе до ухото ѝ. Той я попиваше с поглед. Облечена в синя копринена рокля, бродирана със сребърна нишка, с пусната свободно до кръста ѝ коса — така в деня на сватбата се показваше нейната девственост — тя беше възхитителна. Но около всяка от стройните ѝ ръце имаше по една дебела черна лента, която разваляше гледката и дразнеше Алек — Какво оплакваш — Девин или загубата на свободата си? — Тя не отговори. Алек се вгледа в нея. — Ако ми разрешиш да предположа, бих казал, че е второто. Очевидно е, че искаш да кажеш нещо.

Чандра го изгледа гневно.

— Е, в такъв случай грешиш — излъга тя, въпреки че траурните ленти наистина бяха нейният начин да изрази непокорството си.

Алек повдигна вежди.

— Греша ли и когато мисля, че сега ти се иска да беше избрала Тауър пред сватбата с мен?

— Не, не грещиш. Не отричам, че Тауър ми се струва по-привлекателен. Ако бях в състояние да мисля по-ясно, щях да кажа това на Джеймс.

Те бяха преминали през лабиринта от галерии и дворове и се намираха на входа на банкетната зала. Алек се усмихна на съпругата си.

— Но, уви, нашият владетел никога не чу тези думи и сега е твърде късно. Тц, тц! Ти си моя съпруга и никой не може да промени това — подразни я той, след което се разсмя и ѝ намигна. — Скоро ще си промениш предпочитанията, мъниче. — Той вдигна ръката ѝ от предмишницата си и я целуна по кокалчетата. — Особено след като споделим леглото си.

При допира на устните му по ръката ѝ се разля гореща вълна. Думите ѝ я накараха да затаи дъх. Очите му срещнаха нейните над ръката ѝ и на Чандра ѝ се зави свят. Усети, че не може да издържи на погледа му, без да полудее, и бързо отвърна очи. Тя издърпа ръката си от неговата и двамата влязоха в залата; сега Чандра усещаше още по-голяма слабост в краката си и това я дразнеше. Все едно, че беше пила твърде много вино, въпреки че не беше изпила и капка. Пияна — така я караше да се чувства Александър Хоук. Прииска ѝ се той да не ѝ въздействаше по такъв начин. Как можеше да се бори срещу силата на мъжествеността му, когато останеха сами? Тя реши, че това щеше да бъде невъзможно. Не беше честно.

Бяха врагове и нямаха нищо общо помежду си; въпреки това сега двамата бяха съпруг и съпруга. След сватбения банкет, който бе подготвен само за малък брой близки и приятели, графът щеше да я вземе в леглото си. По всичко личеше, че нито една жена не можеше да устои на чара му. Дори и Уини донякъде се поддаваше на въздействието му, въпреки че умело прикриваше това зад маската на майчинска строгост. Чандра обаче се тревожеше дали щеше да бъде способна да му се отдаде напълно, без след това постоянно да изпитва съжаление.

По време на церемонията бе мислила само за клана си. *Предателка! Курва! Уличница!* Тези думи не бяха излезли от ума ѝ и тя за малко да ги изрече, когато бе дошло време да каже брачната клетва.

За нейно щастие, се бе овладяла и това ѝ бе спестило голямо неудобство. Страхуваше се от онова, което я очакваше след края на празненството, когато щяха да се оттеглят в стаята на съпруга ѝ. Чандра си бе обещала да остане вярна на клана си, но кой в крайна сметка щеше да притежава сърцето ѝ? Семейството ѝ или лордът от легендата, както го бе нарекъл Девин? Тя беше напълно убедена, че щеше да бъде лордът. *Предателка!*

Една силна ръка обхвана кръста ѝ и я побутна към масата.

— Благодаря — прошепна тя, докато седна на стола си.

— За мен е удоволствие — отвърна Алек и седна на мястото си.

Чандра обърна поглед към него. Облечен в красиви дрехи в черно и сребърно, съпругът ѝ беше най-красивият мъж в залата. Тя се запита защо изглеждаше толкова спокоен. Дори не бе възразил, че го принуждават да се ожени. Сякаш приветстваше загубата на свободата си — ако изобщо беше я загубил. Бе забелязала, че през последните няколко дни лейди Емори няколкократно бе разговаряла с него. Чандра не знаеше за какво си бяха говорили, тъй като всеки път се бе намирала твърде далеч, за да чуе разговора им. По някаква странна причина се дразнеше от това, че бившата любовница на Алек — ако наистина беше бивша — си позволяваше такова нахалство. Тя бе направила същото и на годишната церемония! Без да сваля очи от съпруга си, Чандра се запита каква ли роля ѝ бе отредил той в брака им. Дали изобщо трябваше да му служи за нещо друго, освен за разплод?

— Съдейки по намръщеното ти изражение, бих казал, че нещо те тревожи — каза Алек. — Смя ли да попитам какво?

Гласът му изтръгна Чандра от мислите ѝ.

— Нищо не ме тревожи — отвърна тя и сведе поглед към ръцете си.

— Погледни ме, Чандра — каза Алек. Когато тя продължи да гледа ръцете си, той я улови за брадичката и нежно я повдигна нагоре. — Не крий чувствата си от мен. Ако нещо те тревожи, кажи ми какво е то.

Тя се загледа за кратко в очите му и си помисли колко са прекрасни. И властни. Почувства се, сякаш потъваше в синевата им, и премигна, за да се отърси от това усещане.

— Просто си мислех, че твърде спокойно приемаш всичко —
годежа ни, сватбата ни. Чудех се защо.

Алек потисна желанието си да се ухили.

— Да не искаш да припадна? Ако е така, мога да опитам веднага.

Чандра гледаше с удивление как съпругът ѝ се надига от стола си, като си пое дълбоко дъх, сякаш искаше да изкрещи с всички сили.

— Седни — нареди тя шепнешком с рязък тон. — Сега не е моментът да се правиш на глупак. Не и заради мен.

Алек се изсмя, докато сядаше на стола си.

— Вече говориш като истинска съпруга. Добре издаваш заповеди.

— Само когато е необходимо — отговори тя и огледа залата. — „Неколцината“ близки и познати, които графът беше поканил, вече наброяваха около двеста души. — Всички ли са твои приятели? — попита тя, когато забеляза, че край масите нямаше достатъчно места за всички присъстващи.

— Първоначалният списък наброяваше едва една четвърт от присъстващите. Известно е, че такива неща се разчуват много бързо. В нашия случай, предполагам, че всички са любопитни да видят жената, която е успяла да впримчи великия Алек Хоук — мъжът, който твърдеше, че никога няма да се ожени повторно.

Чандра се вгледа внимателно в него.

— Ако това, което казваш, е вярно и не си искал да се жениш повторно, тогава защо не се възпротиви на това, че те карат да се ожениш насила? Не те разбирам.

— Скъпа, ти си много по-привлекателна от Тауър. Нека да забравим за това.

Следващите думи на съпругата му замряха в гърлото ѝ, когато няколко души се втурнаха към подиума, за да ги поздравят. Засега на Алек му бяха спестени по-нататъшни обяснения. Той наблюдаваше как Чандра разговаря с една възрастна графиня, чието име не помнеше, и се чудеше какво обяснение да ѝ даде. Че не беше възразил на заповедта на Джеймс, беше неоспорим факт; бе постъпил така, защото всъщност нямаше нищо против да вземе лейди Лохли за своя съпруга. Но как можеше да очаква от нея да разбере подобно обяснение, след като той самият едва го разбираше? Дали го беше направил, за да успокои чувството си за вина, дали от нужда да я защитава, или пък по някаква

съвсем друга причина, не можеше да каже. Но истината беше, че я искаше. Възможно беше да я желае, защото представляваше предизвикателство за него, защото знаеше, че тя не го иска. Независимо от причината, сега тя беше негова. И щеше да си остане негова.

Все повече гости, канени и неканени, се отправяха към подиума. Докато приемаха поздравленията и пожеланията им, Чандра се чувстваше малко не на място. Жените на възраст около тази на Алек или по-млади от него я оглеждаха внимателно, като очевидно търсеха недостатъците ѝ. Думите им бяха приятелски, но тя подозираше, че след като си тръгнеха, щяха да се съберат някъде, за да обсъдят какво липсваше по тяхна преценка на новата графиня Монтбърн. Много малко от жените, които ѝ пожелаваха всичко най-хубаво, бяха искрени, но Чандра забеляза, че тези жени бяха по-възрастни и вече бяха загубили интерес към мъжкия пол, включително и към собствените си съпрузи.

Докато няколко млади жени безсрамно флиртуваха с Алек, може би, за да видят дали съпругата му е от ревнивите, Чандра оглеждаше морето от лица. Обзе я тъга, защото не познаваше нито един от тези хора. Но от друга страна, тя никога не бе очаквала да бъде принудена да се омъжи за Алек Хоук. Заклучи, че съдбата невинаги изпълняваше желанията на хората.

Докато оглеждаше залата, Чандра забеляза едно познато лице. Лорд Уитфийлд се бе облегнал лениво на една колона в задната част на залата и вниманието му очевидно беше насочено към масата на младоженците. Тя се зачуди каква щеше да бъде реакцията на Алек, когато научеше, че братовчед му също е тук. Тогава пред погледа ѝ се появи лейди Емори. Тя спря до Джейсън и му каза няколко думи. Той сви рамене и се отблъсна от колоната. Уитфийлд хвана Фелисия под ръка и я поведе напред и Чандра забеляза, че те вървяха срещу нея и Алек.

— На копелето не му липсва смелост.

Думите на Алек накараха Чандра да обърне рязко глава.

— Мога да кажа същото и за твоята любовница. Или и тя е била една от поканените?

— Бившата ми любовница — заяви Алек, без да сваля очи от двойката, която вървеше към тях. — Вече нямам никакви чувства към

лейди Емори. Между другото, и тя също като братовчед ми не беше поканена.

„Вече нямам никакви чувства към лейди Емори.“

Но някога той сигурно я беше обичал. Фелисия вървеше грациозно към масата и Чандра не можеше да отрече, че тази жена е изключително красива. Знаейки, че двамата бяха споделили възможно най-интимната връзка, Чандра не можеше да не се почувства обидена; на нея ѝ липсваха опитът и красотата на съперницата ѝ. Поради не толкова голямата си красота и наивността си Чандра беше уверена, че лорд Монтбърн щеше да се разочарова от новата си съпруга. Тя се запита кой беше прекратил връзката им — съпругът ѝ или лейди Емори.

— Братовчедо — обърна се Джейсън към Алек и Чандра насочи вниманието си към него. Уитфийлд и Фелисия стояха пред масата на младоженците. — Изглеждаш доста мрачен за човек, който току-що е уловил най-красивото момиче в околността. А може би изражението на лицето ти се дължи на моето присъствие? — Той се качи на подиума и седна в края на масата. — Няма за какво да се тревожиш. Аз скоро ще се оттегля, а заедно с мен и очарователната Фелисия. Просто искахме да ви изразим най-добрите си пожелания.

— Най-добрите ли? Не мога да си представя подобно нещо от теб, Уитфийлд — каза Алек с враждебен тон. — Както и да е, изрази поздравленията си и махни задника си от покривката. Мачкаш я.

Джейсън се усмихна.

— Тц, тц, братовчедо. Надявам се настроението ти да се оправи, за да не уплашиш съпругата си. — Той се обърна към Чандра. — Ръката ви, милейди — нареди той, протегна своята с дланта нагоре и размърда пръсти. Чандра сложи ръката си в неговата. Джейсън намигна, усмихна се и я вдигна до устните си. Докато целуваше опакото на пръстите ѝ, той забеляза как братовчед му се напруга. — Имам един подарък за милейди — каза той и се отдръпна. След това обърна ръката на Чандра с дланта нагоре. Със свободната си ръка Уитфийлд извади една златна верижка с окачен на нея медальон, украсен със смарагди, който представляваше умалено копие на огърлицата на Алек. Пусна украшението в ръката ѝ и затвори пръстите ѝ около него. — Беше на баба ни, подарък за сватбата ѝ. Украшението представлява точно копие на семейния наследствен знак, който се

предава от поколение на поколение. Вярвам, че оригиналът виси на врата на твърдоглавия ви съпруг. Сега по-нежното копие е ваше. Желая ви съвместният ви живот да бъде изпълнен с вечно щастие.

Джейсън скочи от подиума и Фелисия пристъпи напред.

— Ако не намериш щастieto — каза тя, без да сваля очи от Алек, — знаеш къде да ме потърсиш.

Сега беше ред на Чандра да се напегне. Тази жена беше безочлива. Очевидно лейди Емори смяташе, че онова, което тя и Алек бяха споделили, ѝ даваше правото да говори съвсем открито на бившия си любовник, без да обръща внимание на съпругата му. Когато Джейсън и Фелисия се отдалечиха, Чандра чу как Алек изруга тихо. Не знаеше за кого беше предназначена ругатнята му, но се съмняваше да е за лейди Емори. Без да му обръща внимание, тя отвори ръка и погледна подаръка си.

— Красив е. — Наистина ли е бил на баба ти?

— Да.

— Би трябвало да го даде на своята съпруга — каза тя, като опипваше смарагдите.

— Всеки нормален човек би си помислил същото, но да се предвиди какво ще направи Джейсън съвсем не е лесно. Това, че го даде на теб, изобщо не ме изненадва.

— Вие двамата защо се държите толкова враждебно един към друг?

— Това е семеен проблем, Чандра. Някой ден ще ти обясня защо не се разбираме, но не сега.

— Както желаеш — каза тя и отново погледна украшението. — Имаш ли нещо против да си го сложа?

— Това е твоят подарък и можеш да правиш с него каквото искаш.

Тонът му беше студен, но въпреки това тя сложи верижка на шията си. И без това нямаше къде да я прибере и трябваше да я държи в ръка по време на цялото празненство. Медальонът потъна между гърдите ѝ, които отново бяха притиснати болезнено към гърдния ѝ кош; беше облечена в още една от роклите, които ѝ бе подарила кралицата. На Чандра ѝ се прииска да се освободи от тази рокля, но бързо промени мнението си, защото се сети, че когато останеше без дрехи, щеше да се намира в спалнята на Алек. Страхуваше се от

момента, в който щеше да ѝ се наложи да му се отдаде. *Уличница!* Тази дума отекна в съзнанието ѝ, защото отново се бе сетила за клана си. Тъй като вече не знаеше на кого трябваше да бъде вярна, Чандра усети как настроението ѝ се разваля. Защо трябваше да бъде подложена на всичко това?

Появата на краля бе предизвестена от звука на тромпет и това привлече вниманието на Чандра. Когато Джеймс седна на мястото си и придворните му отдадоха почит, веселието най-после започна. Цяла редица слуги се появиха откъм кухнята, всеки с поднос печено месо на рамото си. Скоро масите бяха отрупани с храна. След месото бяха сервирани сосове, плодове и зеленчуци, сирена и хляб. Виното се лееше по време на цялата вечеря и дълго след като тя беше приключила. Ако Алек се бе притеснявал, че храната няма да стигне за всички присъстващи, притесненията му се оказаха неоснователни. Всички ядоха до насита и въпреки това остана хвана.

Бе изпълнена сватбена музикална драма, забавляваха ги музиканти и жонгльори. Погълната от играта им, Чандра забрави тревогите си.

Алек забеляза зачервените ѝ бузи и блясъка в очите ѝ. Знаеше, че бе яла малко и бе пила твърде много и се чудеше дали не е пияна. Чандра вдигна за пореден път чашата към устните си.

— Достатъчно, скъпа — каза той и хвана китката ѝ, преди тя да успее да отпие от виното. Забелязал намръщването ѝ, Алек се разсмя. — Виното няма да те спаси от онова, което те очаква. Ела. Гостите ни очакват с нетърпение да открием танците.

Той взе чашата от ръката ѝ, сложи я на масата, хвана я за ръка и я издърпа от стола ѝ, след което я заведе в средата на залата и я пусна. По негов знак музикантите засвириха. Гостите бързо се събраха около младоженците.

— Милейди — каза Алек и се поклони, след което ѝ подаде ръка. — За мен ще бъде удоволствие, ако ме удостоите с тази чест.

— Не мога — каза тя и поклати глава. — Не знам нито един от танците ви.

— Тогава ще се научиш.

На Чандра не ѝ остана време да възрази, тъй като Алек вече я бе повел. Докато се опитваше да следва стъпките му, гостите се присъединиха към тях. Всички танцуваха отлично — всички, освен

Чандра. Тя все пак успя да направи някак си няколко обръщания, въпреки че не бяха твърде грациозни. След това усети допира на лявото бедро на Алек; лявата му ръка срещна диафрагмата ѝ и тя беше повдигната във въздуха.

— Добре се справи — похвали я Алек.

— Според кого? — възрази тя и го чу да се размива високо. — Не е смешно — скастри го тя, докато отново се опитваше да следва стъпките му. — Присмей ми се още веднъж и ще те оставя да стоиш сам тук.

Очите му я гледаха насмешливо, докато се опитваше да потисне усмивката си.

— Ще внимавам много — обеща той и я завъртя отново. — Това беше любимият танц на покойната ни кралица. И преди и сега той се танцува много.

— Вероятно е станал причина за смъртта ѝ — отбеляза Чандра, като знаеше, че след малко ѝ предстои поредният подскок. Когато дойде времето за него, тя го изпълни по-грациозно от първия, но все още се чувстваше тромава. Роклята и кринолинът ѝ изобщо не я улесняваха. Тя не можеше да разбере защо всички тези жени позволяваха да бъдат натъпкани в такива неудобни дрехи. Както изглежда, в двора удобството отстъпваше на модата. Докато беше в двора, тя също трябваше да се облича по същия начин. Испита желание да се махне от това място и отново да облече обичайните си дрехи и попита Алек:

— Кога най-рано можем да си тръгнем оттук?

Алек я изгледа.

— Изненадан съм, че си толкова нетърпелива да напуснеш гостите ни. Но ако наистина желаяш точно това, спалнята ни е приготвена и ни очаква.

Чандра се изчерви.

— Нямах предвид това.

— Но това е моят отговор — отвърна усмихнато той. — Довечера, скъпа моя, няма да стигнем по-далеч от стаята ни.

Двамата бяха спрели да танцуват. Чандра се втренчи в съпруга си. Искаше ѝ се думите му да не ѝ се струваха омайващи, но не можеше да отрече това. Може би причината беше виното, което бе изпила, или пък празничното настроение, а може би причината беше

просто Алек, но докато той я гледаше, тя усети тръпка на възбуда да преминава по тялото ѝ. Усещането я остави почти без дъх.

— Какво има, Чандра? — попита Алек, защото тя изглеждаше, сякаш бе изпаднала в транс.

Чандра премигна, но тъкмо когато щеше да му отговори, една група мъже изскочиха изневиделица и я разделиха от съпруга ѝ. Алек наблюдаваше как веселата групичка отнася Чандра към другия край на залата. Един от мъжете се поклони и ѝ подаде ръка и Алек предположи, че я кани на танц. Тя погледна към Алек, след това явно се съгласи, защото двамата с кавалера ѝ се смесиха с танцуващите.

— Виждам, че вече те е изоставила — каза иззад него Фелисия. Алек се обърна и тя по погледна с провокираща усмивка. — Тъй като вече загуби партньорката си, може би искаш да си потърсиш друга.

— Предпочитам само да гледам, Фелисия. Ако ме извиниш, ще си тръгна.

Алек ѝ кимна и я остави сама, след което отиде да си намери уединено кътче, откъдето можеше да наблюдава съпругата си, готов да се намеси, ако някой от мъжете, които я бяха отмъкнали, започнеше да се държи неприлично. Музикантите изсвириха последните акорди и танцуващите се спряха в очакване на следващия танц. Някой тикна една чаша с вино в ръцете на Чандра и тя погълна сладката течност. Алек се отблъсна от колоната, на която се беше облегал с намерението да се намеси, преди да станеше твърде късно. Но в този миг музикантите засвириха отново и той се отпусна, когато видя как Чандра оставя чашата си. Облегнат отново на колоната, той гледаше как младежът, който се надяваше да танцува с Чандра, ѝ обясняваше въведението на танца. Трима мъже отведоха дамите, които бяха избрали, в единия край на залата и ги оставиха там. Когато се върнаха, всеки от тях помоли дамата си да се присъедини към него. Както се очакваше, дамите им обърнаха гръб в знак на отказ. Мъжете коленичиха и отново се помолиха. Разбира се, след много увещания жените най-после приеха поканата. След това двойките се отправиха към средата на залата.

Чандра, изглежда, гореше от нетърпение да опита този нов танц. След като младежът ѝ бе показал леките подскачащи стъпки, които тя бързо научи, той я поведе към мястото, от което след малко трябваше да я вземе. След това се оттегли. Бузите на Чандра бяха зачервени и

изглеждаше, че тя се забавлява добре, затова Алек реши да не се натрапва. Щеше да има достатъчно време за още един танц със съпругата си, но точно сега трябваше да я остави да се забавлява сама. Той можеше да почака още малко.

Внезапно Алек се вцепени и погледът му се закова върху новодошлия, който бе застанал на едно коляно и молеше Чандра да му подаде ръка. Мъжът беше Джейсън. Когато Чандра спря да се прави на недостъпна и прие поканата на Джейсън, Алек се отдръпна от колоната. Докато двойката тръгваше към средата на залата, той се отправи към друг ъгъл и зачака там.

Чандра следваше стъпките на Джейсън и се чудеше дали съпругът ѝ ги наблюдава. Бе почувствала огромно облекчение, когато я бяха отделили от Алек. Пленена от омайващите му сини очи, не разбираше какво става с нея. Емоциите ѝ се изплъзваха от контрола ѝ. Всичките ѝ сетива бяха насочени само към Алек и беше готова да му даде всичко, което той поискаше от нея.

Това чувство я плашеше и объркваше, защото винаги бе успявала да контролира изцяло чувствата си. Досега никой не бе имал силата да я обърка. Властта, която Алек, изглежда, имаше над нея я удивяваше и Чандра беше благодарна за малкото прекъсване. Тя само можеше да си представя какво щеше да се случи, ако не я бяха отмъкнали в другия край на залата! Там се бе отдала на забавления, опитвайки се да успокои нервите си; но сега, когато партньор ѝ беше братовчедът на Алек, тя се страхуваше, че бе отишла твърде далеч.

— Виждам, че носите моя подарък — каза Джейсън, докато държеше ръката ѝ. Дватамата бяха застанали един срещу друг. — Мислех си, че братовчед ми ще ви нареди да не го показвате.

— Той каза, че подаръкът си е мой и мога да правя с него каквото си искам — отвърна тя и се вгледа в него. — Защо се държите толкова враждебно един към друг? Предполагам, че вие сте единственият му роднина.

— Точно така.

— Е?

— Най-добре ще бъде съпругът ви да отговори на въпроса ви. — Той забеляза колко разочаровано го погледна Чандра. — Е, добре, ще направим размяна. Моята история срещу вашата. — Тя изглеждаше озадачена. — В градината ми казахте, че между вас има твърде много

неща, които ви разделят. Предполагам, че каквито и да са те, имат нещо общо с траурните ленти, които носехте тази сутрин. Прав ли съм?

— Прав сте.

— Тогава или моята история срещу вашата, или няма да ви кажа нищо.

— Съгласна — отвърна Чандра и се остави да бъде отведена в един тих ъгъл.

Джейсън беше уверен, че братовчед му ги наблюдава, и се постара двамата да застанат така, че да се виждат добре. След това разказа на Чандра историята на враждата си с Алек.

— Бащите ни бяха близнаци, въпреки че бащата на Алек беше роден по-рано. През целия си живот те се съревноваваха помежду, както правехме и ние с Алек, когато бяхме млади. Ние просто не се разбирахме. Винаги едните Хоук бяха срещу другите Хоук. Честно казано, така и не разбрах защо. Когато Алек и аз бяхме още малки — той на осем, аз на шест — почина дядо ни. Всичко в Монтбърн бе дадено на бащата на Алек. Шест лета по-късно, след смъртта на баба ни, се появи една стара акушерка, която заяви, че бащата на Алек не бил роден преди моя, а тъкмо обратното. Няколко месеца преди това ние се бяхме преместили в стария замък, тъй като баща ми беше изхарчил всичките си пари. Той гореше от желание да се възползва от думите на жената, защото винаги бе искал титлата и земите, които принадлежаха на наследника. Разбира се, не трябва да забравяме и за парите. Баща ми изпрати петиция до кралицата, но Елизабет му отказа, тъй като старата жена, която бе единственият му свидетел, очевидно не беше съвсем с ума си. Баща ми не прие добре отказа, но ние останахме в Монтбърн. Чичо ми беше единственият ни източник на средства. Баща ми винаги е обичал виното и бирата, но сега започна да пие много. Твърде много. Няколко години по-късно, през една ужасна зимна нощ, той успял да предизвика на бой бащата на Алек. Дватамата се били с мечове и чичо ми бил ранен смъртоносно. — Джейсън млъкна и погледна ръцете си. — Казват, че чичо ми успял да победи баща ми в честен бой и го ранил леко в рамото, след което прекратил двубоя. Когато чичо ми обърнал гръб, баща ми се нахвърлил върху него. Мечът му минал през гърба на брат му. Осъзнал какво е

направил, баща ми избягал от замъка. На следващата сутрин го намерили замръзнал от студ.

— Да не би да ми казвате, че Алек ви обвинява за смъртта на баща си?

Джейсън сви рамене.

— За греховете на баща ми, предполагам. Но и аз не съм го улеснявал никога. Баща ми не беше идеален, но аз го обичах. Аз също загубих баща си и мен ме болеше също толкова, колкото и Алек. Но вниманието на всички беше насочено към него, новия граф Монтбърн. В крайна сметка ние двамата също се скарахме. С майка ми напуснахме стария замък. Така беше най-добре, защото аз получих независимост и въпреки че не съм толкова богат, колкото съпруга ви, мога да се грижа сам за себе си. Освен това си имам и собствена титла.

— А майка ви?

— Тя живее спокойно в имението ми близо до Нотингам. — Джейсън наклони глава. — Вече знаете моята история. Време е и аз да науча вашата.

Чандра обясни тихо какво се беше случило между нея и Алек, без да пропуска нищо.

— Това беше причината да нося траур тази сутрин, Джейсън. Също като при вас с Алек, нас ни дели смъртта на един любим за мен човек. Девин не трябваше да умира.

Той я погледна нежно.

— Може да не ми вярвате, но братовчед ми не би наранил никого — освен, когато се налага да защити някого, който означава много за него. Случилото се с вашия Девин е било случайност. Повярвайте ми, Алек също страда заради това. Познавам го. Това е истината.

— Уини ми каза почти същото.

— Тогава е време да повярвате. Не го гледайте като англичанин и като мъжа, който случайно е убил братовчед ви, а като човека, който е в действителност. Отървете се от омразата и отвращението, защото ви очаква щастие. Отворете сърцето си за него, Чандра, и го оставете да влезе.

Той я целуна по бузата и се изгуби в тълпата. Когато Джейсън изчезна от погледа ѝ, тя огледа залата за Алек. Не го забеляза и тръгна по края на залата. Алек все още не се виждаше. Чандра забеляза лейди Емори и видя, че той не е с нея; това я накара да въздъхне облекчено.

Озова се в един ъгъл и се надигна на пръсти, за да огледа отново тълпата. Една ръка хвана нейната. Чандра се обърна и видя Алек.

Безизразният му поглед я огледа от глава до пети.

— Момичешките ти забавления свършиха, скъпа моя. Време е да се погрижиш за забавленията на съпруга си.

ГЛАВА 11

Вратата на стаята на Алек се затвори зад тях. Звукът експлодира в ушите на Чандра и тя подскочи. Мигът беше настъпил, но тя не беше готова. Молеше се светкавици да пробият каменния покрив и да я поразят.

Алек наблюдаваше жена си от другия край на стаята. Светлината на свещите хвърляше меки отблясъци по кожата ѝ. Тя гледаше с широко отворени очи и сякаш всеки момент щеше да припадне. Това изобщо нямаше да го изненада. Уверен, че знае за какво си мисли тя, Алек се разсмя.

— Създателят ни няма да се намеси, Чандра. Нали в негово име дадохме брачните си обети. Писано е, че ние с теб ще станем едно.

Чандра погледна към земята. Той казваше истината.

— Знам, че от мен се очаква да се подчиня, но...

— Не искам твоето подчинение — прекъсна я Алек. — Искам и ти да участваш.

— Но ти каза...

— Знам какво казах. Тогава говореше мъжката ми суетност. Няма да те принуждавам, Чандра. Не съм такъв човек. Трябва да дойдеш при мен доброволно. Изборът трябва да бъде направен от теб.

Когато го погледна в очите, разбра, че той говори искрено.

— Как да го направя, след като толкова много неща ни делят? — попита тя. Очите му я омайваха и тя му обърна гръб. — Твърде много неща се случиха напоследък.

Алек стоеше до вратата и я гледаше. Когато я бе видял с Джейсън, бе почувствал ревност. Беше поискал да ги раздели, но реши да изчака, готов да се намеси при нужда. Когато тя бе останала сама, Алек буквално я бе извлякъл от залата с намерението да я подчини на волята си. Но когато вратата се бе затворила зад тях, бе променил решението си. Бе се сетил за един друг момент, когато гневът му го бе подвел и това едва не бе довело до гибелта му.

Не искаше да нарани Чандра и се бе отказал от намерението си да я подчини насила. Изборът оставаше неин.

— Сигурна ли си, че не можем да преодолеем онова, което ни дели? — попита той. Тя не отговори. — Погледни ме — каза той и повдигна брадичката ѝ. Очите му срещнаха нейните. — Заради клана ти е, нали? Мислиш, че ще те обявят за предателка, нали?

— Да — призна тя. — Най-много се страхувам от това, че ще ме нарекат изменничка, освен всичко друго.

Алек бе обзет от гняв, когато си представи какво можеше да включва това „всичко друго“.

— Те не могат да те винят за нещо, което е било извън твоя контрол. Джеймс ни заповяда да се венчаем. Никой не може да откаже да изпълни заповед на владетеля си, защото ще бъде наказан. Трябва да разберат, че не си имала друг избор.

— Имах избор — настоя Чандра. — Можех да избира Тауър. Или дори смъртта.

Той се вгледа в лицето ѝ и на Чандра ѝ се стори, че остана загледан в нея цяла вечност.

— Предполагам, че можеше — каза той, вбесен от мисълта, че тя предпочиташе да избере тези две възможности пред него. — Но не го направи. Защо?

— Не знам — отвърна тя и се опита да погледне встрани, но Алек бе решил да не ѝ позволи.

— Истината, мъниче. Защо не отказа да ме приемеш за съпруг?

През ума ѝ минаха хиляда лъжи, но тя не беше способна да изрече нито една от тях. Чандра усети как духът ѝ се сломява. Думите излязоха от устата ѝ, без да се усети.

— Като водачка на клана си трябваше да го направя, но като жена...

Чандра преглътна останалото, защото знаеше, че бе казала твърде много. Сега имаше пълна власт над нея и тя самата му я бе дала. Алек вече знаеше, че изпитва нещо към него. Тя виждаше това в очите му, които от въпросителни бяха станала проницателни, а след това уверени. Защо му бе позволила да узнае това? Реши, че след като се беше поддала на мъжкия му чар, вече беше обречена.

Алек наблюдаваше чувствата, които се изписваха върху лицето ѝ. Тя не бе искала да разкрие чувствата си по този начин, най-малкото

пред него. Чандра изстена тихо и отново се опита да погледне встрани, но той пак не ѝ позволи. Ръцете му я бяха заградили и я държаха здраво.

— Няма от какво да се притесняваш, сладка моя. Като мъж аз те желая с цялото си същество. Ние се венчахме и никой не може да промени това. Ти си моя съпруга, Чандра. Тази нощ трябва да си позволиш да почувстваш какво означава да бъдеш жена — напълно, изцяло. Няма да те разочаровам — прошепна той и топлият му дъх погали лицето ѝ. — Обещавам.

Думите му минаваха през съзнанието ѝ като огнена река. Всеки сантиметър от тялото ѝ гореше от желание. Ако Чандра беше мъж и толкова силно желаше една жена, била тя враг или не, тя нямаше да може да сдържи похотта си и никой в клана ѝ нямаше да постави под съмнение правото ѝ да направи това. Но като жена от нея се очакваше да се пази чиста и да отхвърли онова, което семейството ѝ смяташе за зло. Дори ако това означаваше да сложи край на живота си, тя не трябваше да се отдава. Колко нечестно беше, че я съдеха по различен начин само заради пола ѝ. Чу името си и погледна нагоре към мъжа, когото трябваше да отблъсне против волята си.

— Позволи си да изпиташ наслада, скъпа — подкани я Алек. — Вземи онова, което искаш. Забрави за всичко останало. Поне веднъж в живота си отстъпи пред собствените си нужди и изпитай магията, която те очаква тази нощ. Изборът е твой.

Омаяна от думите му, Чандра се бе втренчила в очите му. Те я подканваха да се отдаде на собствените си желания, да се предаде пред него. Този мъж я беше заинтригувал още от мига, в който го беше видяла за първи път. Да отрича, че изпитваше нещо към него, си беше чиста лъжа. Беше дала толкова много на онези, които бе водила — винаги се бе грижила за техните нужди, за техните желания. Защо не можеше поне един път да получи онова, което желаше? Уморена да се противопоставя на онова, което искаше най-много, забрави за задръжките си. Ръцете ѝ се повдигнаха и тя прокара пръсти през гъстата черна коса на Алек.

— Целуни ме — каза тя, без да разбира, че вече го прави.

Алек сподави стона си и устните му се впиха нетърпеливо в нейните. Горещи и влажни, те започнаха да си играят и да поглъщат сладкото изкушение, което му се предлагаше. Той си помисли, че

устните на Чандра са като мед, и потисна желанието си да я обладее бързо и силно. Искаше да легне с нея още от деня, в който я бе срещнал за първи път и много пъти бе сънувал как ще го направи. Наложил му се да си напомни, че Чандра беше девствена и затова трябваше да бъде нежен с нея. Беше направила избора си и това го изпълваше с радост, но не можеше да не се запита дали след това тя нямаше да съжалява за решението си.

Огънят в слабините му гореше толкова силно, че едва не го погълна и той забрави за тревогите си. Желал е я и единствено това имаше значение. Утре можеше да става каквото ще. Езикът му премина по очертанията на долната ѝ устна, зъбите му я ухапаха нежно.

— Отвори уста — прошепна той с дрезгав глас. — Искам да те опитам цялата.

Чандра се подчини. Езикът му навлезе в устата ѝ и започна да я изучава и тя усети как в стомаха ѝ се надига някакво непознато, невероятно силно чувство. Топлина се разля по цялото ѝ тяло и тя си помисли, че ще се разтопи. Тогава езикът му напусна устата ѝ, Алек отлепи устни от нейните и Чандра изстена.

Алек прокара език по деликатните очертания на ухото ѝ и го ухапа леко.

Искам да почувствам допира на копринената ти кожа — прошепна той в ухото ѝ. — Остави ме да те съблека, Чандра. Позволи на очите ми да се порадват на красотата ти.

Ръцете му вече работеха върху връзките на роклята ѝ. Тя не възрази и след малко всичките ѝ дрехи се озоваха на земята и Алек започна да я поглъща с поглед.

Дългата ѝ огненочервена коса се спускаше като мантия по раменете и стигаше чак до кръста. Кожата ѝ беше зачервена до розово. Зърната на закръглените ѝ стегнати гърди стърчаха напред и го подканваха да ги вземе с устни и ръце. Очите му се плъзнаха по стегнатия ѝ корем и се спряха на триъгълника между краката ѝ. Скритите там тайни го привличаха и той усети как се възбужда до болка. След това ръцете му започнаха да свалят собствените му дрехи толкова трескаво, че едва не ги разкъсаха.

Стояха голи един срещу друг и се гледаха. Свикнала да гледа голи тела, тъй като мъжете в клана не бяха от най-скромните, Чандра не чувстваше никакво неудобство. Мускулест, силен и висок, мъжът пред нея беше много по-невероятен от всички мъже, които беше виждала. Дори ръката на скулптор не би била способна да извае такива съвършени форми. Тя се наведе към него, без да осъзнава какво прави. Устните ѝ докоснаха широките му гърди точно до мястото, на което висеше инкрустираният със смарагди медальон.

— Люби ме — прошепна тя и устните ѝ се плъзнаха покрай дебелията златна верига. — Накарай ме да забравя всичко... освен теб.

Думите ѝ пронизаха Алек като огнено копие. Ако преди си беше мислил, че е възбуден, сега откри, че е сбъркал. Тялото му гореше и кръвта пулсираше във вените му като разтопена лава; целият трептеше от копнеж. Никога не бе желал толкова силно една жена.

— Наистина ли го искаш? — попита той.

Чандра срещна очите, които я гледаха въпросително. Копнежът, изписан в тях, се смесваше със съмнение.

— Да... наистина — прошепна и знаеше, че това е единствената истина.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато Алек я вдигна с мускулестите си ръце.

— Така да бъде! — каза той и я отнесе до леглото. Положи я върху студените чаршафи. Измъкна медальона си през глава и го захвърли встрани. Той падна върху пода и Алек легна до Чандра. Голямата му ръка я хвана за кръста и той се наведе над нея. — Ще забравиш всичко, мъниче — каза с дрезгав глас. — Всичко, освен мен.

Чандра затвори очи, когато устата му покри нейната. Магията я обземаше отново. Когато езикът му мина по устните и, тя отвори уста, нетърпеливо го всмука и започна да си играе с него. Искаше ѝ се да докосва Алек, да усеща мекотата на кожата му и тя повдигна ръце и прокара пръсти по гладките му рамене. След това ръцете ѝ тръгнаха към силния му врат, плъзнаха се през гъстата му черна коса. Придърпа го по-близо до себе си и изстена, когато устните му се притиснаха по-силно към нейните. След няколко секунди той остави устните ѝ.

Алек погледна червенината на устата на Чандра и очите ѝ, които го гледаха въпросително. Жадуваше да погълне всяка част от нея, но се страхуваше, че ако действа прибързано, може да я нарани. Щеше да

дойде времето, когато силата на съюза им щеше да се диктува от силата на страстта им. Но първия път трябваше да се държи нежно с жена си.

— Не трябва да бързаме. — Отдръпна ръката си от кръста ѝ и леко докосна устните ѝ с палец, за да я успокои. — По-леко, скъпа. Позволи си да изпиташ напълно всяко ново чувство, преди да преминеш към следващото. — Зарови пръсти в разкошната ѝ коса и я разпиля върху възглавницата. — Искам да те любя, Чандра, но искам удоволствието да бъде само за теб. Ще ми се довериш ли да ти дам насладата, която жадуваш?

„Довери ми се...“ Думите му отекнаха в съзнанието на момичето и тя се запита дали това щеше да бъде възможно. Погледът на Алек оставаше вперен в нея. Внезапно тя осъзна, че той винаги се бе държал честно с нея, освен в случая с Джейсън. Тя беше онази, която бе нарушила доверието между тях. Тя се бе държала нечестно. Алек ѝ обещаваще удоволствие, но какво щеше да остане за него?

— Не искаш ли и ти същото?

— Моето удоволствие ще дойде от твоето. Като давам, аз също така получавам — отвърна той. — Ще ми се довериш ли? — Тя кимна и възбудата на Алек нарасна. Досега нито една жена не се беше съгласявала да му даде такава власт над тялото си, каквато му даваше Чандра. Той не трябваше да злоупотребява с това. — Тогава, мъниче, трябва да правиш каквото ти кажа. — Тя кимна отново. — Сложи ръце под възглавницата, затвори очи и не мисли за нищо. Отпусни се. Просто се остави да чувстваш. — Ръцете ѝ се плъзнаха под възглавницата и Чандра погледна Алек. Изражението му ѝ обещаваще наслада. Тя затвори бавно очи, издиша дълбоко и се отпусна. — Просто чувствай, Чандра — прошепна той. — Почувствай насладата, която ти давам.

Чандра усети докосването на устните му до своите; след това те пропълзяха по бузата ѝ и стигнаха до ухото ѝ. Миг по-късно отворената уста на Алек, влажна и топла, премина по врата ѝ. Чандра инстинктивно натисна глава по-дълбоко във възглавницата и изви врата си нагоре, за да му даде възможност да си играе по-свободно с него. Езикът му облизваше врата ѝ, докато не напипа пулса ѝ и устата му засмука мястото. По гърба ѝ преминаха тръпки, ръцете ѝ настръхнаха и тя потрепери от главата до петите.

Алек се отдръпна и я погледна; клепачите на Чандра се размърдаха.

— Не гледай, скъпа. Почувствай усещанията. Задръж ги в теб и им се наслаждавай. — Тя отново се отпусна. — Точно така, любима. Слей се с мига. — Той насочи вниманието си към гърдите ѝ и огледа настръхналите ѝ зърна. Ръката му се плъзна нагоре и хвана едната ѝ гърд; дланта му пробяга по нея и Алек се наведе към нея, за да я вземе в уста. — Изпитай удоволствието.

Горещият му език започна да дразни зърното ѝ. Зъбите му го подръпваха леко и малко след това устните му го поеха изцяло. Докато го смучеше, Чандра усети как през нея преминава светкавица, след това още една и още една. Силата на усещането я накара да подскочи и пръстите ѝ се вкопчиха във възглавницата. Някъде в далечината тя чу смеха на Алек, който бе пуснал зърното ѝ. Енергията, която бе преминала през нея, се спря дълбоко в стомаха ѝ. Тя пулсираше, готова да се появи отново, и когато устните му се впиха в гърдта ѝ, енергията изби повторно с такава сила, че дъхът на момичето спря.

Алек се усмихна на себе си. След това устните му напуснаха гърдта ѝ и започнаха да се плъзгат надолу по кожата ѝ, докато стигнаха до пъпа на Чандра. Езикът му заигра за малко с трапчинката, след което продължи надолу към външната част на бедрото ѝ. Целувките му обсипаха първо единия ѝ крак, след това и другия и Чандра изстена леко. Когато устата му бе направила пълен кръг, Алек я насочи към средата. Устните му докоснаха гънките ѝ и цялото тяло на Чандра за малко да подскочи от леглото.

— Н-недей — извика тя и ръцете ѝ изскочиха изпод възглавницата, за да я предпазят.

Алек я погледна.

— Заболя ли те?

— Н-не — отвърна тя с треперещ глас.

— Тогава затвори очи, скъпа, и се наслаждавай на усещането.

Тя го изгледа със замъглен от желание поглед. Миг по-късно очите ѝ се затвориха бавно, а ръцете ѝ се преместиха от двете страни на тялото. Алек разтвори краката ѝ и я погълна с очи. Преглъщайки стона си, той се наведе към нея. Чандра усети докосването на устните му. Докато езикът му галеше нежно очертанията на копринените ѝ гънки, тя усети как в нея се надига буря от желание и се вкопчи в

чаршафа. Страстта ѝ бе толкова силна, че ѝ се струваше, че всеки момент ще изчезне в небитието и никога няма да се върне.

— Спри... моля те! — извика уплашена тя. — Не мога да издържам повече.

Алек се отдръпна и седна на леглото. Очите на Чандра бяха затворени и тя не смееше да погледне съпруга си. Той знаеше, че чувствата ѝ я бяха обзели и тя се страхуваше, че ще изчезне завинаги, и затова не позволяваше на желанието си да се освободи.

— Едва сега започваме — прошепна дрезгаво той, решен да ѝ достави най-прекрасното от всички усещания. След това, докато беше коленичил между краката ѝ, пръстите му се спуснаха между бедрата ѝ и сръчно започнаха да си играят с нея, докато тя отново не се овлажни и не бе изпълнена от желание. Тогава езикът му намери устните ѝ, навлезе в устата ѝ и когато бедрата ѝ започнаха да се гърчат под него, Алек се качи върху нея.

— Погледни ме, Чандра. — Очите ѝ се отвориха. — Време е и за моето удоволствие. Насочвай ме, скъпа — каза той и хвана ръката ѝ. Хладните ѝ пръсти го обгърнаха и от допира им членът му започна да пулсира със страшна сила и от хлъзгавата му корона капнаха няколко капчици. Алек се бореше да се овладее. Той отметна глава назад, изпъшка и пое дълбоко дъх. — Покажи ми пътя — едва успя да изрече той и тя го поведе към рая, който той търсеше. Алек влезе в нея и усети съпротивата на девствената ѝ ципа. — Целуни ме, Чандра.

Устните им се впиха едни в други. Когато бе сигурен, че целувките му са отвлекли вниманието ѝ, Алек влезе изцяло в нея с мощен тласък. Когато тя свикна с него, той започна да се движи бавно и нежно в нея. След малко засили ритъма. Тя желаше освобождение и Алек се изгуби в нея. Нейното удоволствие беше и негово. Той можеше да го получи само ако го дадеше. Ръката му се плъзна под малкото ѝ дупе и я притегли още по-близо към него. Тих вик изпълни ушите му и той видя на лицето ѝ да се изписва екстаз. Алек изчака неподвижно и последните остатъци от насладата ѝ да преминат. Леки спазми галеха мъжествеността му и той вече не можеше да задържа желанието си. Алек направи още два тласъка и с гърлен вик изля семето си дълбоко в нея.

Пулсът им намаля и дишането им се успокои. Чандра лежеше замаяна. Никога през живота си не беше изпитвала такова блаженство.

И го беше получила от Алек Хоук. Любимият ѝ лорд от легендата. Някога неин враг, сега той беше неин съпруг и любовник. Тя щеше да бъде проклета, ако някога го изоставеше. Щеше да бъде негова дотогава, докато той я искаше. Кланът ѝ просто трябваше да приеме този факт, защото тя не смяташе никога да напуска съпруга си. Чандра се питаше дали това не беше любов.

С изпълнено с радост сърце Алек погледна към Чандра, чието тяло все още бе покрито от неговото. Екстаз бе твърде слаба дума, за да се опише онова, което той бе изпитал и все още изпитваше. Алек беше удивен от това и не можеше да го изрази с думи. Прииска му се отново да вкуси устните на Чандра и да ѝ предаде своето удоволствие и той се наведе към нея.

В същия миг вратата на стаята им се отвори широко и в стаята проехтя силен смях. Чандра извика и дръпна чаршафа, а Алек се смъкна от нея. Скрити под завивките, двамата гледаха как стаята се изпълва с множество веселяци, които се бяха събрали, за да зяпат; кралят също беше с тях. Почти всички бяха пияни.

— Закъснели сме — каза Джеймс с натезал глас. — Делото вече е сторено.

Кралят се приближи до леглото, като залиташе, и Алек седна, като постави тялото си между треперещата Чандра и неканените гости.

— Да, така е — заяви той. — За наше щастие, вие пропуснахте събитието. Тъй като няма нищо за гледане, моля да бъдете така любезни и да си тръгнете.

— Ха! — каза кралят. — Не трябва да се държиш толкова враждебно. Дойдохме само да ти пожелаем всичко най-хубаво. — Джеймс беше толкова пиян, че виждаше двойно и сега забеляза, че двама лорд Монтбърн го гледаха гневно. Тъй като не му се искаше да се бие с двама Алек Хоук, кралят отстъпи. — Деца, деца — обърна се той към придружителите си, — тук не сме добре дошли. Хайде да си тръгваме.

Мърморейки недоволно, зяпачите се обърнаха и се измъкнаха през вратата. Останаха само двама и Чандра се почувства твърде неудобно. Докато лейди Емори я оглеждаше хладно, Джейсън гледаше безгрижно братовчед си.

— Искаш ли да последваш останалите, Уитфийлд? — попита след няколко секунди Алек. — Или трябва да стана и да те изхвърля?

— Не е необходимо, братовчеде. С лейди Емори тъкмо си тръгнахме. Ела, Фелисия. Бракът беше консумиран и от това, което виждам, младоженците са доста влюбени един в друг. Нека им дадем възможност да продължат на спокойствие онова, което правеха.

Студеният поглед на Фелисия се втренчи в Алек, след което тя се обърна и излезе от стаята. Джейсън махна с ръка и тръгна след нея. Вратата се затвори след него.

Алек скочи с ругатня от леглото и пхна един здрав стол под бравата. Притиснала чаршафа към тялото си, Чандра седна в леглото.

— Мислиш ли, че ще се върнат?

— Докато сме в двора, мога да очаквам всичко. — Той вдигна медальона си, след което отиде до един шкаф и извади чисти дрехи. — Стани, скъпа — каза той и започна да се облича. — Ще събудя Уини да ти помогне да се облечеш.

Чандра продължи да се крие зад чаршафа.

— Какво смяташ да правиш?

— Незабавно ще тръгнем за Монтбърн — отвърна Алек. — Там можем да правим каквото си искаме и колкото дълго искаме и никой няма да ни безпокои. Имаме да споделяме много неща, Чандра, още по-приятни от онова, което изпитахме преди малко.

Чандра си спомни за удоволствието, което беше изпитала, и усети как се изчервява. Как можеше да съществува нещо по-приятно от екстаза, който вече бяха споделили?

Алек реши, че тя не му вярва.

— Ние едва се докоснахме до ръба на удоволствието, скъпа. Утре, когато пристигнем в Монтбърн, ще потърсим сърцето му.

Чандра стоеше до вратата, която водеше към голямата зала на замъка Монтбърн, и наблюдаваше с обич съпруга си, който крачеше между конюшните и нея. Двамата току-що се бяха върнали от ежедневната си разходка и той беше предал жребеца си на слугата, който ги очакваше. Използваха само един кон, защото предпочитаха да яздят заедно. Чандра си спомни за удивителната разходка. Едва ли някой би си помислил, че подобно нещо е възможно. Поне не на гърба на кон. Но като се имаше предвид ненаситната страст на съпруга ѝ, тя вече бе свикнала да очаква от него всичко. Докато се любуваше на огрените от слънцето черти на лицето му, тя знаеше, че никога нямаше

да се умори от Алек. Изминалият месец ѝ се струваше като сън — сън, от който не искаше никога да се събуди.

— Е, милейди — каза Алек, — хареса ли ви днешната разходка?

— Да — отвърна тя и се усмихна. — Милорд е много добър ездач и аз съм впечатлена от уменията му.

— Сръчността ми до голяма степен се дължи на избора ми на кон. Когато яздя най-доброто, се старая да се представя най-добре. Досега не съм се изложил, нали, любима? — Последните му думи бяха изречени като изявление, а не като въпрос. Чандра се изчерви и това накара Алек да се разсмее. — Ела, моя малка кобилке. Да видим дали и вътре съм толкова добър, колкото и навън.

— Никога ли не се изморяваш от... от... нали знаеш — прошепна тя, защото вече бяха влезли в залата и тя се страхуваше, че може да бъде чута.

— Да правя любов ли? — попита той високо и гласът му проехтя в помещението. Слугите обърнаха глави към тях и Чандра си помисли, че ще потъне вдън земята от срам. — Не и с теб — отвърна Алек и ѝ намигна. — Не и когато ми доставяш такова огромно удоволствие.

Стигнаха до стълбището точно когато Уини излезе от задната зала с товар дрехи в ръце.

— Щом сте тръгнали нагоре, можете да занесете това. — Тя погледна строго Алек и Чандра. — Разкъсайте само още един шев, докато се мятате в леглото, и отсега нататък сами ще си кърпите дрехите. Има твърде много друга работа за вършене.

Тя стовари големия вързоп в ръцете на Алек.

— Ще внимаваме много, когато се събличаме, госпожо Марлоу. Всъщност, за да ви спестим работата, ще останем съблечени цял ден.

— Това си е вашият дом. Можете да се гоните голи из него, ако искате. Само не късайте повече дрехи.

Чандра слушаше разговора им зяпнала. Когато Уини се отдалечи, тя премигна и се втренчи в съпруга си.

— Не се оставяй да бъдеш изненадана от откровеността ѝ, скъпа. Тя може и да говори грубо, но е една от най-страхотните жени, които познавам. Ела. Да си вървим в стаята. Трябва да се погрижим за другите си дрехи и да го направим внимателно.

Чандра искаше да говори с Уини, но трябваше да го направи насаме. Днес се навършваше един месец от сватбата им и тя се

надяваше да прекара вечерта сама със съпруга си, като вечерята им бъде сервирана в стаята.

— Ще дойда след малко — каза тя и му даде знак да върви. — Трябва да говоря със слугите. Няма да се бавя.

Ленивият му поглед се спря върху нея.

— Обещава ли?

— Обещавам.

Чандра тръгна към задната част на залата, а Алек започна да изкачва стълбите. На половината път той срещна Феликс Марлоу, който слизаше надолу.

— Докато ви нямаше, се получиха две писма, сър — обяви икономът. — Сложих ги на масата в стаята ви.

— Благодаря, Марлоу. Когато се освободиш, потърси най-хубавото вино, което имаме. Ще ми трябва за довечера.

Мъжът кимна.

— Веднага, сър.

Марлоу тръгна надолу по стълбите, а Алек продължи към стаята си. Когато влезе, той остави дрехите и потърси писмата. Първото беше от Фелисия, а второто от сър Джон. За разлика от писмото на Фелисия, това от сър Джон привлече вниманието му. Особено интересен беше един абзац.

...Страхувам се, че това не е просто слух. Джеймс е побеснял от непредизвиканите нападения на клана Морган срещу съседите им. Лоялните на кралството страдат много, докато онези, които все още поставят под съмнение кралската власт, получават предложения да се присъединят, в борбата срещу краля. Джеймс събира армия, която ще изпрати на север. Жертвите ще бъдат много големи — поне за обитателите на Лохли. Заради доброто на жена ви, помислих, че трябва да знаете за това.

Ама че късмет! Ако Чандра научеше какво ставаше в Лохли, щеше да тръгне незабавно натам. Трябваше да намери начин да не ѝ позволи да научи за тези събития — минали, настоящи и бъдещи. В противен случай тяхното спокойствие щеше да бъде унищожено. От

друга страна, той смяташе, че трябва да се намеси, за да я предпази. В дъното на всичко това несъмнено стоеше Седрик. Останалите просто го следваха сляпо. Да бъдат изклани всички, щеше да бъде чиста неправда. Той трябваше да убеди Джеймс да сдържи гнева си срещу клана Морган. Алек реши да замине за Лондон още на следващата сутрин.

В коридора се чуха леки стъпки, които приближаваха към стаята му. Алек натика писмото на сър Джон между страниците на някаква книга, която се намираще на масата, и изтри тревогата от лицето си. По стъпките на жена му личеше, че е близо до вратата. Престори се на отегчен и се загледа в ноктите на едната си ръка... и видя писмото на Фелисия, което бе паднало на пода. Грабна го и се огледа за място, на което да го скрие. На около метър до него имаше един нисък шкаф и Алек хвърли писмото в него и го затвори с ритник. Секунда по-късно Чандра влезе в стаята.

— Защо се забави толкова? — попита той. Гласът му прозвуча някак неестествено.

Чандра го погледна и се намръщи. Алек се приближи към нея и на устните му се появи странна усмивка.

— Няма и пет минути, откакто те оставих — отвърна тя, като стоеше близо до вратата.

— По-скоро десет — парира той. — Дори една секунда е твърде много, когато си далеч от мен. — Вратата се затръшна и Алек вдигна жена си и я занесе до леглото. — Липсваше ми, скъпа. Отсъствието ти ме накара да почувствам празнота. Върни ми радостта. Това е единственият начин отново да се почувствам цял.

Чандра лежеше на една страна на леглото и наблюдаваше как съпругът ѝ си съблича ризата. В бързината той разкъса плата. Тя щеше да го зашие, без да възразява, щеше да го зашие сто пъти, ако беше необходимо. Алек свали всичко от себе си, с изключение на медальона. Смарагдите на украшението сякаш ѝ намигнаха и на нея ѝ се прииска да докосне мястото, на което тежкият златен кръг се допираще до кожата му. Погледът ѝ се плъзна по-надолу и тя се възхити на издръжливостта на Алек. Беше възбуден за четвърти път този ден, твърд и готов за нея. Чандра се съблече, захвърли дрехите си на пода, легна и разтвори ръце и крака, за да приеме съпруга си.

— Ела при мен — прошепна тя. Алек седна на леглото до нея.

— Ти си жена, която познава сърцето ми, Чандра. — Кокалчетата на пръстите му погалиха снопчето червени косми между бедрата ѝ; след това два дълги пръста се плъзнаха в нея и започнаха да се движат ритмично. Палецът му натискаше пъпката на желанието ѝ и я въртеше леко. Чандра се извиваше срещу ръката му и стенеше тихо. Алек се засмя.

— Искаш ме, нали?

— Да — едва успя да промълви тя.

— Покажи ми къде.

Ръката ѝ хвана члена му и тя го дръпна към себе си.

— Тук — каза тя и допря короната му до тайното си място — място, което единствено Алек познаваше.

Тя беше влажна и гореща и Алек влезе в нея, докато не потъна изцяло.

— Накарай ме отново да се почувствам цял, Чандра. Върни ми радостта.

И той наистина намери радост — отново и отново. Когато се зазори, Алек целуна жена си по челото и тихо се измъкна от спалнята с писмото на сър Джон в пояса си. Когато Чандра се събуди няколко часа по-късно, откри, че Алек го няма.

ГЛАВА 12

Късно следобед Чандра влезе в празната спалня със защитата риза на Алек в ръка. Тя погледна към леглото и се почувства самотна. Него го нямаше от сутринта, а вече ѝ липсваше ужасно. Защо не я беше събудил, преди да тръгне, за да могат поне да се сбогуват? Тя извади бележката му от джоба си я препрочете за пореден път.

Слънцето едва се показва над хоризонта, когато ти пиша това, любима. Пристигна пратеник от Лондон. Въпрос от изключителна важност се нуждае от моето внимание и трябва да отпътувам на юг. Като гледам красивото ти лице, изобщо не ми се тръгва. Но знам, че ще ме чакаш, и това прави мисълта за завръщането ми още по-сладка. Надявам се да се завърна до края на седмицата.

Вечно твой Алек.

Чандра въздъхна и прибра бележката в джоба си, след което отиде до шкафа, в който Алек държеше ризите си. Тя го отвори и откри, че той е пълнен. Докато търсеше място за ризата му, забеляза ниския шкаф до масата. Внезапно ѝ се зави свят. Тя реши, че това се дължи на виното, което беше изпила, и си спомни как, докато бяха празнували първия месец от сватбата си, Алек бе излял тънка струйка от сладката течност върху голото ѝ тяло. Чандра изпита тръпка на възбуда, защото все още помнеше магията на езика му, който бе облизал виното от кожата ѝ. Краят на седмицата. Алек щеше да отсъства толкова дълго.

Тя коленичи до шкафа, сгъна ризата на съпруга си и го отвори. Вниманието ѝ беше привлечено от някакъв пергамент. Тя отвори писмото и забеляза на коя дата беше написано; докато четеше любовните думи, погледът ѝ се втвърди. Е, Фелисия Емори нямаше

никакво значение за Чандра. Ако Алек беше отишъл в Лондон да се срещне с бившата си любовница — ако тя изобщо можеше да бъде наречена бивша! — само защото тя беше поискала това от него, когато се завърнеше, го очакваше война.

Чандра натъпка ядосано ризата на Алек в шкафа. След това хвърли писмото върху нея и затвори шкафа рязко. „Скъпи“ — изимитира тя обръщението на лейди Емори и ритна шкафа. После отиде, накуцвайки, до един стол, седна, свали кожения си ботуш и започна да масажира ударения си пръст.

Ама че мръсник! Не му ли стигаше една жена? Като се имаха предвид любовните му умения, тя се съмняваше, че Алек можеше да остане верен на която и да било жена. Представи си дълбоката бразда между Монтбърн и Лондон, която щеше да изоре съпругът ѝ при постоянното кръстосване между жена си и любовницата си. Щеше да прекарва повече време по пътищата. Скоро Алек щеше да отслабне от непрестанното пътуване. Ако той имаше такива намерения, Чандра трябваше да му попречи да ги осъществи, и то бързо. Нямаше намерение да търпи подобни своеволия. Алек или щеше да ѝ остане верен, или с брака им беше свършено. Тя щеше да се завърне в Лохли, а кралят и съпругът ѝ можеха да вървят по дяволите!

Малко повече от два дни след като бе напуснал замъка си, Алек вървеше по коридора в резиденцията на краля. Още когато бе пристигнал преди два часа, той бе поискарал незабавна аудиенция при Джеймс. Алек се беше изкъпал, обръснал и бе облякъл чисти дрехи; сега отиваше към покоите на краля, където трябваше да се състои срещата им. Изморен от дългото пътуване — беше спирал само за да нахрани и напои себе си и коня той се надяваше, че щеше да бъде в достатъчно добра форма, за да убеди Джеймс да се откаже от намеренията си спрямо клана Морган. Трябваше да успее заради доброто на Чандра.

Алек зави зад един ъгъл и едва не се сблъска с лейди Емори. Той веднага свали ръцете си от раменете ѝ, където я бе хванал несъзнателно, за да ѝ попречи да падне.

— Извинявай, Фелисия — измърмори намръщено.

— О, Алек, ти си тук. Не очаквах да дойдеш толкова бързо, след като получиш писмото ми. — Тя забеляза безизразния му поглед. —

Нали го получи?

— Получих го, Фелисия, но молбата ти да се върна в двора не е причината за моето присъствие тук.

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Тогава какво търсиш тук?

— Имам важна работа. Точно сега отивам се срещна с краля. Нямам нито време, нито намерение да обсъждам това с теб. Извини ме, но трябва да тръгна. Джеймс ме очаква.

Известно време Фелисия остана загледана в гърба на бившия си любовник. Тя бързо взе решение и тръгна към апартамента си, за да започне с подготовката на изпълнението му.

Почти в същото време на няколкостотин мили по на север, Чандра седеше в огромната спалня, която делеше с Алек. Бележката му се намираше в ръката ѝ, защото тя току-що я беше препрочела отново. Първоначалният ѝ гняв се бе превърнал в меланхолия. Нямаше начин Алек да бе напуснал леглото им, за да се срещне с Фелисия Емори. Поне така се молеше Чандра, защото мисълта за противното късаше сърцето ѝ. Бе обзета от нерешителност, а след това и от гняв. „Проклет да е!“ — изръмжа тя и скочи на крака. Когато отвори вратата на стаята, забеляза, че Уини стои отвън.

— Изглеждаш разтревожена — каза жената. — Какво има?

— Нищо — тросна се Чандра. — Просто съм отегчена.

— Щом е така... — каза Уини и се вгледа в лицето на Чандра. — В Монтбърн пристигна посетител. Тъй като мастър Алек го няма, моят Феликс се колебае дали да го пусне. Той обаче отказва да си тръгне и казва, че ще се изкатери по стената, ако е необходимо. Може би вие, като стопанка на дома, трябва да кажете на Феликс какво да направи.

Чандра я погледна объркано.

— Кой е посетителят?

— Мастър Джейсън. Той не е идвал тук, откакто беше малко момче. Идването му сега ме тревожи. Може би нещо се е случило с мастър Алек. Ако е така...

Чандра мина край Уини, изтича по коридора и надолу по стълбите. Когато премина през двора, се отпави към външната врата.

— Вдигнете решетката — нареди на стражите. Те се поколебаха. — Казах да я вдигнете!

Тежката дървена решетка заскърца и се издигна нагоре, откривайки прохода. Външната врата се отвори и Джейсън влезе с коня си в двора.

— Е, красива госпожо, предполагам, че съпругът ви не си е у дома — каза той от седлото си. — В противен случай още щях да чакам отвън.

— Значи нищо се е случило с него? — попита тя, без да сваля очи от братовчедата на Алек.

— Не, поне доколкото знам. Но ако с него се е случило нещо, аз щях да бъда първият, който щеше да изрази съболезнованията си и да поиска ръката на младата му вдовица — отвърна той с намигване и лукава усмивка.

Чандра го изгледа укорително.

— Джейсън, ти си истински дявол.

— Да, а освен това съм нехранимайко, безделник и развратник. Наричали са ме с всички тези епитети, както и с още някои... любезности, които бих предпочел да не цитирам. — Той се огледа. — Къде е съпругът ти все пак?

— Замина за Лондон по важна работа. Пристигна пратеник и Алек тръгна на зазоряване преди два дни.

Съмнението в тона ѝ не убягна на Джейсън.

— Не се притеснявай. Той скоро ще се върне.

— Защо си дошъл? — попита тя, тъй като не искаше да мисли за лейди Емори, нито пък за възможността съпругът ѝ да е с нея, ако вече не беше с нея. — Уини каза, че не си идвал тук от малък.

— Дошъл съм ви на гости, разбира се. — Това беше лъжа, защото той бе дочул слухове за клана Морган и армията, която Джеймс събираше. Още щом тази информация беше стигнала до ушите му, Джейсън бе напуснал имението си близо до Нотингам и бе тръгнал към Монтбърн, за да предупреди Алек за намеренията на краля. Очевидно братовчед му вече беше осведомен за тях, но той се съмняваше дали Чандра знае какво става в Лондон. Или пък в Шотландия. Тя обаче изглеждаше твърде раздразнена и Джейсън реши, че това имаше нещо общо с внезапното отпътуване на съпруга ѝ. Той не можеше да не се запита дали двамата не се бяха скарали. — Цял ден ли трябва да стоя на коня си, или ще ме поканиш да вляза? Малко храна и чаша вино ще ми дойдат добре — ако милейди ми предложи.

Чандра се извини за лошите си обноски. Когато конят на Джейсън бе прибран в конюшните, двамата влязоха в голямата зала. Тя нареди на слугите да донесат храна и вино за госта и седна на масата до него.

— Мястото ми се струва по-малко отколкото преди — каза той, докато оглеждаше старата зала. — Отдавна не съм идвал в Монтбърн. Когато се нахраня, можеш да ме разведеш из замъка.

— С удоволствие — отвърна Чандра. — Тъй като и аз самата не го познавам изцяло, можем да го разгледаме заедно.

— Нека да позная коя стая познаваш най-добре — каза той и се разсмя, когато Чандра се изчерви. — Когато някой ден се ожена, съпругата ми ще бъде държана в същото неведение като теб, Чандра. Ще минат години, преди тя да опознае дома си. Предполагам, че това е семейна черта.

— Това е нещо, което не би трябвало да обсъждаш толкова свободно — каза тя, тъй като все още се чувстваше неудобно. — Но след като вече повдигна въпроса, трябва да ти кажа, че когато се запозная с младата дама, ще я предупредя какво я очаква.

Джейсън се разсмя.

— Ти наистина ще го направиш, нали?

— И още как.

— Алек постъпи умно, като те доведе тук, въпреки че отсъствието ви от двора се приема с огорчение.

— От кого ли? Едва ли от някого, когото тя познаваше.

— Там не ми харесваше. На всички им липсваха добрите обноски.

— Включително и на мен — каза той. — Съжалявам, че нахълтахме така през първата ви брачна нощ. Джеймс смята, че е много забавно да нахълтва в стаята на някоя млада двойка с надеждата да ги изненада голи и да започне да им се присмива и да ги дразни. Като англичанин, обикновено бих порицал подобно парадирание с шотландските традиции, но ти си му сънародничка, а не си като него. Страхувам се, че нашият крал има лошо чувство за хумор.

— Ти защо беше с тях, Джейсън?

— За да подразня Алек, разбира се.

— А лейди Емори?

Джейсън се вгледа в Чандра.

— Тя е недоволна, че Алек я отблъсна. Скоро ще го преживее. — Новата му братовчедка, изглежда, не му повярва. — На твое място не бих се тревожил за лейди Емори. Тя е част от миналото на Алек. Неговото настояще и бъдеще си ти. Повярвай ми, Чандра, това е истината.

Тя сведе очи към ръцете си.

— Ако не бях намерила писмото ѝ — същото, за което в бележката му пишеше, че било много важно и изисквало незабавно да отпътува — може би щях да се съглася с теб. Сега обаче не мога да го направя.

— Да не мислиш, че тя е причината той да замине за Лондон? — Чандра кимна. — Грещиш.

— Как можеш да твърдиш, че греша, когато аз лично видях писмото ѝ?

— Защото се знае, че Джеймс...

Тя го чакаше да завърши.

— Продължавай. Знае се, че Джеймс какво?

На Джейсън му се искаше да си отхапе езика.

— Не е важно — излъга той.

— Аз пък казвам, че е. — В мига, в който думите се бяха изплъзнали от устните на Джейсън, я беше обзело мрачно предчувствие. — Това има нещо общо с клана Морган, нали? — Той не отговаряше. — Каж ми, Джейсън. Какво се е случило? Какво е намислил Джеймс?

Той въздъхна тежко.

— Алек ще се погрижи за това, Чандра. Не мога да ти кажа нищо повече. Не е моя работа да ти го казвам аз. — Той забеляза, че тя го гледа упорито, загледа се в нея и стана от стола си. — Имам чувството, че той се е страхувал, че можеш да реагираш неразумно. Заради грешката, която направих, ще се наложи да остана тук до завръщането на братовчед ми, за да се погрижа да не направяш някоя глупост.

Чандра се втренчи след него.

— Джейсън! — извика тя, но той не ѝ обърна внимание. Не беше необходимо да е кой знае колко умна, за да се досети, че той възнамеряваше да се погрижи всички врати да останат затворени пред нея. Чандра усети как у нея се надига гняв. Не само заради Джейсън, а и заради Алек. Особено заради Алек! Бе изпитала облекчение, че не е

отишъл в Лондон заради Фелисия, но му беше ядосана. Бе се опитал да скрие от нея факта, че кланът ѝ е в беда. Тя, все още беше тяхна водачка! Какво право имаше да узурпира властта ѝ? Никакво! Не беше нужно Джейсън да казва нищо повече от онова, което му се бе изплъзнало. Инстинктивно Чандра бе разбрала, че семейството ѝ бе заплашено. Той можеше да залости всички врати, но нищо не можеше да я откъсне от клана ѝ. Дори ако трябваше да изкопае тунел под дебелия стени на замъка, за да се измъкне, тази нощ водачката на клана Морган щеше да бъде на път към родните си земи и замъка Лохли.

Алек си легна късно след полунощ. Бе прекарал следобеда и вечерта с краля, с когото бяха обсъдили положението в клана Морган. Първоначално кралят бе отказал да промени намеренията си — кланът трябваше да бъде заличен от лицето на земята. На шестата чаша вино Джеймс бе започнал да се колебае. На дванайсетата чаша владетелят беше променил решението си да унищожи клана. Съдбата на Седрик Морган обаче беше решена. Той трябваше да бъде доведен в Лондон и затворен в Тауър, където щеше да остане до края на живота си. В това отношение кралят се бе оказал непреклонен.

Решението на краля може би нямаше да се хареса на Чандра, но в сравнение с това да загуби цялото си семейство, да пожертва чичо си може би нямаше да бъде толкова трудно, особено след като Седрик щеше да запази живота си. Оставаше само да се молят на бога кланът да не се сплоти около Седрик и да се опита да го защити с цената на живота на всички останали членове. Алек се молеше също и Чандра да не научи нищо, преди всичко да свърши.

Джеймс се бе съгласил да задържи армията си в Южна Англия. Когато кралят и съветниците му изработеха план, с който да подмамят бунтовника Седрик в плен, за да се избегнат кръвопролитията, Джеймс щеше да приложи стратегията. Вероятно до една седмица. Облекчен от това, че семейството на съпругата му вече не беше застрашено, Алек очакваше с нетърпение завръщането си в Монтбърн.

Чандра. Името ѝ не излизаше от ума му и той бе изпълнен с копнеж. Това беше удивително, защото бяха изминали по-малко от три дни, откакто Алек я беше оставил, а вече копнееше по нея, сякаш бе

изминала цяла година. Той си обеща, че до края на седмицата тя отново щеше да бъде в обятията му.

Съсипан от умора, Алек вече не можеше да държи очите си отворени. На следващата сутрин щеше да отпътува за Монтбърн. Той се прозина и след няколко минути вече спеше дълбоко.

Наближаваше два часът през нощта, когато Чандра се промъкна по задните стълби на замъка до кухнята и запасите от храна, които беше скрила по-рано вечерта. С меките си ботуши от еленова кожа мина безшумно по последните три стъпала и спря, за да се послуша. Когато не чу никакъв звук, притича до външния изход и сграбчи кожената торба с провизиите; пътят ѝ се осветяваше от слабия огън в огромната каменна камина.

На високата стена имаше трима часови, които спираха от време на време, за да огледат двора, след което отново се обръщаха към тъмнината извън замъка. Като се държеше в сенките на слабо осветения двор, Чандра се придвижи до конюшните. Вътре нямаше никого и тя се промъкна безшумно покрай редицата ясли до онази, която си беше избрала предварително. В яслата имаше една кобила, която изпръхтя, когато усети присъствието ѝ.

— Тихо, тихо — прошепна ѝ Чандра. — Скоро ще тръгнем.

Тя бързо уви копитата на кобилата със слама и ги покри с квадратни парчета кожа, които извади от торбата си, след което привърза кожата към всяко копито с малко парче въже. След това сложи юздите на кобилата и я изведе навън. Времето ѝ беше твърде ценно и тя реши да не ѝ слага седло, въпреки че по-късно може би щеше да съжалява за това. Докато излизаше от конюшната, повела животното и метнала торбата си през рамо, тя грабна нещо, което ѝ заприлича на дръжка на брадва. „Просто за всеки случай“ — помисли си с надеждата, че няма да ѝ се наложи да го използва.

Започна да се придвижва отново под прикритието на сенките към една врата, която се използваше рядко. Когато доближи вратата, Чандра пусна юздите и облегна дръжката на брадвата на една стара бъчва. Няколко други бъчви препречваха старата врата. Тя ги отмести встрани и отвори достатъчно, за да освободи вратата. След това вдигна тежкото дървено резе. То падна в краката ѝ с глухо тупване. Молейки се никой да не беше чул звука, тя отвори вратата и тръгна към кобилата.

— За малко да успееш — каза Джейсън и Чандра застина на мястото си. Той излезе от тъмнината и застана пред нея. — На Алек няма да му хареса да научи, че си избягала през нощта. Ако беше успяла, той щеше да ми бъде адски ядосан. За бога! — избухна той. След това се разсмя. — Всъщност мисля, че той щеше да ме убие. — Откъм стената се чу вик и Джейсън нареди на часовия да се върне на поста си, като го увери, че всичко е наред. Докато Джейсън се занимаваше с часовия, Чандра се промъкна до бъчвата. — Ела, братовчедке — каза Джейсън, когато се обърна към нея и ѝ даде знак да тръгне с него. — Последните няколко нощи не съм спал много. — Той се наведе, за да вдигне юздите на кобилата. — Нека да...

Дръжката на брадвата се стовари между рамото и врата му и той падна по лице на земята. Уплашена, че може да го е убила, Чандра се надвеси над него. Джейсън дишаше, но беше изпаднал в безсъзнание.

— Съжалявам, Джейсън — прошепна тя и го погали по бузата. — Но нямах друг избор. — Чандра сложи пръсти върху устните си и ги допря до неговите. — Довиждане, братовчедо. Надявам се Алек да не бъде твърде строг с теб.

Тя се изправи, огледа стената и видя, че стражите гледат на другата страна. Взе торбата с провизиите, която беше паднала от рамото ѝ, и изведе кобилата през отворената врата. След това я поведе надолу по хълма. Преминаха тихо през тъмнината и едва когато стигнаха до прикритието на дърветата, Чандра свали кожените обувки на животното, метна се на гърба му и го подкара на север. Не се обърна да погледне назад, докато не стигна до границата.

— Скъпа Шотландия — каза тя; най-последно беше пресякла границата! След това се обърна, за да огледа Англия, която се намираще зад гърба ѝ. Сълзи изпълниха очите ѝ, когато се сети за онова, което бе оставила зад себе си. Алек. Нейният лорд от легендата. Нейният съпруг. Тя си представи лицето му, омагьосващия му поглед. Докато подкарваше кобилата си напред, не спираше да се пита дали някога щеше да види отново това лице.

Алек беше изтръгнат от съня си за Чандра. Едно меко, топло тяло лежеше до него и една стройна ръка се движеше по корема му. Той усети как се възбужда.

— О, скъпа — простена той в просъница и се обърна към жената до себе си. — Наистина ли си ти?

— Да, скъпи. Тук съм. Скъпи?

Думата отекна в съзнанието му и мъглата, която обвиваше мозъка му, се вдигна. Той се надигна и се вгледа в неясната фигура, която лежеше до него. Очите му потвърдиха онова, което слухът му вече му бе подсказал.

— Кучка! — изръмжа той, сграбчи панталона си от пода и го обу. След това запали една свещ. Пламъкът освети голото тяло на Фелисия. — Стани от леглото ми и се облечи — заповяда той, като едва сдържаше гнева си. — Напусни стаята ми.

Фелисия изобщо не се уплаши и остана на мястото си.

— Не исках да те стресна, Алек. Просто исках да ти помогна да се отпуснеш и да ти доставя удоволствие. Ела при мен. Знаеш, че притежавам силата да задоволя нуждите ти. Тялото ми е твое, Алек. Нека да се позабавяваме както в доброто старо време, а?

— За бога, жено! Сигурно си луда, ако си мислиш, че искам да спя с теб. Всичко свърши, Фелисия. Свърши в деня, в който срещнах Чандра.

Фелисия го погледна по-остро.

— Значи малката шотландска селянка е откраднала сърцето ти, така ли? — Тя се разсмя гърлено. — Като знам колко е неопитна, не мога да си представя как може да задоволи мъж като теб.

— Тя може и да е наивна, но има желание да се научи, Фелисия. А и аз имам желание да я науча. Тя ми доставя удоволствие, каквото не съм изпитвал с никоя друга жена, включително и с теб.

Фелисия имаше чувството, че са я потопили в Северно море.

Ти наистина си влюбен в нея, нали?

— Да — отвърна без колебание Алек, който едва сега осъзна, че това е истината. — Заради тази любов се заклев, че ще ѝ остана верен до гроб. Никога няма да рискувам да я загубя — никога. Махай се от стаята ми и ако някога се срещнем отново, не си позволявай да се приближаваш до мен. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърна жената. Тя стана и облече пенъора си, след което отиде до вратата. — Алек — каза тя, когато я отвори. — Надявам се жена ти да знае каква късметлийка е.

Алек остана загледан във вратата дълго след като тя се бе затворила. Божичко! Той бе реагирал инстинктивно на голотата на Фелисия, като в полусън я бе помислил за Чандра и така едва не бе нарушил брачния си обет. Каква лудост! Прииска му се да бъде далеч оттук, в обятията на съпругата си. Той погледна през прозореца и осъзна, че почти се е разсъмнало. Алек се облече бързо, събра малкото си вещи, излезе от стаята и се отправи към конюшните. Докато яздеше на север, с нетърпение очакваше да се върне у дома си. У дома при жена си. У дома при своето огненокосо шотландско момиче. Чандра.

Джейсън кашляше и се давеше, докато се опитваше да си поеме дъх. Една кофа вода, излята върху него, го беше свестила. Той се изправи и ръката му опипа врата, който го болеше ужасно. Срещу него беше застанала Уини.

— Къде е графинята? — попита тя и го погледна гневно.

Той премигна, след това се огледа и видя зейналата врата. Джейсън изруга.

— Обречен съм — изпъшка той.

— Да, така е — съгласи се жената. — Мислех, че я наблюдавате.

— Наблюдавах я... и я хванах. Но тя се оказа твърде бърза. — Пред очите му все още заиграваха звездички всеки път, когато се помръднеше. Вдигна дръжката на брадвата и се намръщи от болка. — Сигурно с това ме е ударила. — Захвърли дървото встрани. — Кажете да ми оседлаят коня. Тръгвам след нея.

— Твърде късно е за това — възрази Уини. — Вече е достатъчно далеч.

— Тогава ще отида в Лондон при Алек... ако той вече не е тръгнал насам.

— Някой друг ще тръгне на юг — каза тя, сложила ръце на бедрата си. — Вие оставате тук, за да си получите заслуженото, когато се върне мастър Алек. Влизайте в залата.

Джейсън бе очаквал Уини да го хване за ухото и да го подкара към вратата. Спомняше си как жената го беше наказвала по време на посещенията на семейството му в замъка, когато бе още дете. Джейсън беше истински дявол и не можеше да отрече това. Но наказанията на Уини бяха нищо в сравнение с онова, което го очакваше след

завръщането на Алек. По дяволите! Защо не си беше останал в Лондон?

През следващите два дни Джейсън непрестанно крачеше из стаята си. Когато стражите извикаха, че лорд Монтбърн се приближава към замъка, той затвори очи, стисна зъби и тръгна към главния вход на залата, където зачака братовчед си. Алек го забеляза веднага. Той скочи от седлото си и се нахвърли върху Джейсън.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита Алек.

— Хубав начин да посрещнеш гост — отвърна Джейсън, като се плашеше повече от момента, в който Алек щеше да разбере какво се беше случило.

Алек остана загледан в братовчед си. Погледът му не беше приятелски.

— Къде е Чандра? — попита той, докато влизаше в залата.

Джейсън преглътна със затруднение.

— Всъщност точно това е причината за моето присъствие тук.

Алек спря и се обърна рязко. Студеният му поглед накара братовчед му да замръзне на мястото си.

— Какво искаш да кажеш?

Джейсън си пое дълбоко дъх и започна да обяснява.

— Дойдох в Монтбърн преди четири дни, за да те уведомя за слуховете, които се носеха в двора за клана Морган, но ти вече беше отпътувал. Казаха ми, че си тръгнал по важна работа, и предположих, че вече си чул.

— И? — попита Алек и усети как го обзема ужас.

— И по време на разговора ми с Чандра се изпуснах, че Джеймс...

— Какво си направил? — изкрещя Алек, сграбчи братовчед си за ризата и го дръпна към себе си. — Не ми казвай, че тя знае за това, братовчедо, или ще...

— Улових се, преди да кажа нещо — обясни Джейсън и се измъкна от хватката на Алек. Той нямаше никакво желание да се бие с братовчед си. Двамата бяха горе-долу с еднакво телосложение, но той не можеше да посегне на един наранен човек. Защото, когато Алек научеше, че Чандра е изчезнала, Джейсън със сигурност щеше да бъде разкъсан на парчета. Освен това, Джейсън смяташе, че е виновен. —

Но тя е твърде интелигентна, Алек, и успя да се досети за истината. Сложих часоци на всички врати...

— Чандра!

Викът на графа отекна в залата и той се втурна напред към стълбите. Джейсън се затича след него. Хвана Алек за ръката тъкмо когато той бе започнал да изкачва стълбите.

— Няма я, Алек. Избяга преди два дни. Уини ми каза, че освен малко провизии е взела само дрехите, с които е била облечена, когато е пристигнала тук за първи път. Върнала се е в Шотландия, Алек. Върнала се е в Лохли при клана си. — Докато гледаше очите на братовчед си, Джейсън си помисли, че те му приличат на син лед. Алек се отърси от ръката му. — Какво смяташ да правиш? — попита той и последва братовчед си в кухнята.

Без да му отговаря, Алек дръпна голямо парче плат от ръцете на една слугиня. Действието му уплаши жената и тя избяга от стаята.

— Тъй като твоята глупост постави жена ми в опасност — каза той, докато хвърляше самум хляб, пита сирене, сушени плодове и ядки в средата на плата, който бе сложил върху една маса, — не ми остава друг избор, освен да я последвам.

Джейсън гледаше как Алек увива плата и връзва краищата му. Когато Алек понечи да вдигне импровизираната торба, братовчед му го хвана за ръката.

— Струва ми се, че след като си убил братовчед й и си я отвлякъл от дома й, не Чандра, а ти си в опасност.

Алек метна торбата на рамо.

— Джейсън, чичо й иска смъртта й, защото едва тогава може да стане водач на клана. Той не подозира какво му готви Джеймс, затова ще заговорничи, докато не изпълни намеренията си. Моли се Чандра да е жива, защото ако е мъртва, когато се върна, ти също ще умреш.

Джейсън последва Алек навън.

— Глупаво е да тръгваш сам — каза той. — Почакай, докато съберем неколцина здрави мъже, които да те придружат.

— Няма време за това. Повярвай ми, аз мога да се грижа за себе си. Чандра обаче не може.

— Няма начин да се справиш с целия клан — възрази братовчед му. — Помисли си, Алек. Ти си сам. Сам.

— Тя също е една сама жена.

Двамата бяха приближили вратата, която водеше към двора. В отчаянието си Джейсън се сопна:

— По дяволите, Алек! Да не би да искаш да наследя всичко това? Ако е така, ще го взема — с удоволствие.

Думите му пронизаха Алек като с нож. Той беше загубил един любим човек заради бащата и не смяташе да загуби втори заради сина.

— Ах, ти, кучи... — Юмрукът му се заби в брадичката на Джейсън, преди да бе успял да довърши изречението си. Алек прекрачи изпадналия си в безсъзнание братовчед и излезе на двора.

Когато Джейсън успя да се изправи, Алек вече го нямаше. Уитфийлд се страхуваше, че може да е видял Алек жив за последен път. Бе говорил прибързано, защото се беше ядосал, че Алек не го слуша. Очевидно беше казал нещо неподходящо.

Тръгна, олюлявайки се, към масите и нареди да оседлят коня му. Докато яздеше на юг към Лондон, реши, че скоро няма да се върне в Монтбърн. Хората там бяха негостоприемни и това се потвърждаваше от болката, която изпитваше във врата и брадичката си. Когато завършеше мисията си, възнамеряваше да прекрати всички връзки със семейство Монтбърн. Засега обаче смяташе да осведоми краля за последното развитие на събитията. Кралската армия нямаше да остане да бездейства твърде дълго. В това Джейсън беше уверен.

Няколко часа преди разсъмване Алек подкарваше коня си, като се придържаше към сенките на дърветата. Тъмни облаци бяха надвиснали над тресавищата; щеше да вали. Оставаха още една, най-много две мили, докато пред него се откриеха стените на замъка Лохли и той се питаше как ще успее да влезе вътре. Може би предпазливите съвети на Джейсън бяха по-смислени отколкото му се беше сторило отначало. Сам той не можеше да направи много. Но пък ако зад него вървеше цяла армия, щеше да изгуби елемента на изненада. От друга страна, силите само на един човек можеха да се окажат недостатъчни. По дяволите! Бързото му заминаваше за Шотландия не беше обмислено добре, но вече беше твърде късно да промени каквото и да било. Трябваше да намери начин да открие къде се намираше съпругата му. Алек се молеше Чандра да е все още жива. Чандра, скъпата му Чандра. Той нямаше да понесе тя да му бъде отнета завинаги.

Алек чу шумолене в клоните на дървото над себе си. Реши, че звукът е предизвикан от вятъра, но скоро бе опроверган от силен вик и

една гола фигура, която скочи от клоните. *Седрик*. Името му премина през ума на Алек. Жребецът му се уплаши и се вдигна на задните си крака. Алек бе хвърлен на земята. Претърколи се и посегна към меча си. Твърде късно. Боздуганът на шотландеца полетя към главата му и облата желязна топка с набити в нея стоманени шипове го удари в слепоочието. Краката му се подкосиха и от раната му потече кръв. Алек се опитваше отчаяно да запази съзнание. *Чандра!* Името ѝ сякаш бе прошепнато между дърветата малко преди Алек да бъде обгърнат от тъмнина.

Недалеч от мястото, на което бе повален Алек, чифт очи наблюдаваше сцената. Воинът от клана Морган завлече безжизненото тяло до ръба на една дълбока клисура. Бутна трупа надолу и нададе силен победен вик. След това се облече и изчезна в тъмнината.

Наблюдателят излезе иззад дървото, зад което се бе скрил. Той изтича до клисурата и погледна през ръба. Едрият мъж лежеше по гръб на дъното ѝ. Наблюдателят слезе внимателно по стръмния склон. Когато стигна до проснатото на дъното тяло, той коленичи, долепи ухо до гърдите на мъжа и с удивление откри, че той е все още жив.

Човекът превърза набързо раната с парче плат, откъснато от ризата му. След това извади меча на ранения и започна да сече няколко млади фиданки. Направи носилка, като върза стволите им с парчета кожа, отрязани от кожения елек на ранения. Премести Алек върху носилката и започна да се изкачва по склона.

Когато се качи горе, откри изплашения жребец и го поведе по ръба на клисурата, докато не откри едно място, на което склонът се спускаше под по-малък ъгъл. Жребецът изпръхтя, когато тръгна надолу към пропастта; една ръка бързо покри ноздрите му и го погали нежно. Конят се успокои.

Половин час по-късно младежът с разрошената коса се появи на ръба на пропастта; носилката беше закрепена здраво за седлото на жребеца. Младежът поведе коня по пътеките, които познаваше отлично. Когато първите капки дъжд се удариха в земята, малката групичка стигна до една схлупена колиба, скрита дълбоко в гората. Въпреки че не можеше да говори, Оуен наричаше това място свой дом.

ГЛАВА 13

Разсъмваше се и хоризонтът беше порозовял от първите слънчеви лъчи. Ранните сутрешни дъждове бяха спрели и облаците бързо се разпръскваха. Свежият, чист въздух бе изпълнен с аромата на пирен, чиито цветове се отваряха по тресавищата. Денят обещавахе да бъде изключителен, но Чандра не забелязваше красотата на планинска Шотландия. Застанала на бойниците на замъка Лохли, тя гледаше на юг към Англия. Никога не си беше мислила, че ще ѝ липсва английската зеленина, но това беше факт.

Докато премисляше случилото се през последните няколко дни, сбърчи тревожно чело. При пристигането си беше заварила клана раздиран от вътрешни борби. Някои я приветстваха с въодушевление; други я гледаха с неодобрение. От последните Седрик се държеше най-враждебно.

Всеки ден беше една безкрайна борба и тя се опитваше да не губи самообладание и присъствие на духа. Беше наредила нападенията над съседите на клана да бъдат прекратени и сега държеше под око онези, които все още жадуваха за кръв. Докога щяха да продължат да се подчиняват на заповедите ѝ, тя не знаеше. Това не беше кланът, който тя познаваше и обичаше. Сред хората се бе зародила злоба и източникът беше чичо ѝ. Но да отлъчи Седрик означаваше да предизвика още повече размирици, а тя не можеше да си позволи това. Единствената ѝ надежда се коренеше в това, че в клана се страхуваха повече от Джеймс, отколкото го мразеха.

— Спомнете си клана Грегор — каза им тя малко след като беше научила защо кралят беше толкова разгневен на Морган. — Ако продължавате тази агресия и не се подчините на Джеймс, името Морган ще бъде заличено от лицето на земята. — Тези думи бяха накарали повечето от хората да се замислят. Нападенията над съседите бяха прекратени. Засега примирието не беше нарушено. Ако можеше да продължава все така!

Тя чу звук от стъпки по каменните плочи зад себе си и се обърна.

— Гледката на юг, изглежда, те интересува много — каза Седрик.
— Да не би сърцето ти да принадлежи на Англия?

— Не — отвърна троснато тя. — Просто разглеждам земите на клана.

— Променила си се — каза той и се вгледа внимателно в Чандра.
— Погледът ти е отнесен. Ти копнееш по нещо... или по някого. Обзалагам се, че е заради саксонца.

При завръщането си Чандра не беше споменала нищо за брака си, като бе казала само, че е успяла да избяга — което си беше вярно. Кланът приветства лукавството ѝ да успее да се измъкне от похитителя си. Седрик обаче не ѝ беше повярвал. Той не преставаше да я засипва с подвеждащи въпроси, очевидно с надеждата да открие нещо повече. Чандра обаче не се хващаше и пазеше тайната си, защото ако истината за брака ѝ излезеше наяве, тя незабавно щеше да бъде свалена като водачка на клана си. Знаеше това много добре.

— Обзалагай се, за каквото си искаш, чичо. Аз съм същата каквато бях, когато ме отвлякоха оттук — излъга тя. — Аз съм Морган от Морган, вашата предводителка. За теб ще бъде най-добре да не забравяш това. — Мина покрай Седрик, за да се отдалечи от бойницата, тъй като му нямаше доверие. Достатъчно беше да я бутне леко и тя щеше да политне към земята. — Нещо важно ли те води насам? Ако не, смятам да отида на гроба на Девин.

— Не е много умно да ходиш сама в онова тресавище, Чандра. Твърде опасно е.

— Опасно ли? И защо, чичо? Аз съм на територията на Морган. Нищо не би трябвало да ми се случи. Освен ако някой не заговорничи срещу мен, чичо. Каж ми, трябва ли да се страхувам от някой член на собствения си клан? Някой, който смята да използва меча си и да ме пониже тайно? — Седрик не отговори. — Тъй като не ми отговаряш, трябва да предположа, че съм в безопасност. Ако имаш нужда от мен, знаеш къде можеш да ме намериш.

Когато Чандра стигна до гроба на Девин, слънцето вече се намираще високо в небето и лъчите му топлеха въздуха над тресавището. Тя коленичи и се втренчи в оголеното място; от почвата вече започваха да се подават малки туфи мъх и трева. При първото си

идване тук тя се беше разплакала от мъка; сега обаче стоеше безмълвна и бе обзета от спомени.

Насмешливите очи на Девин; нежната му усмивка; подскоците му по поляната, преди да се претърколи в клисурата; надбягването им надолу по хълма; ръката му, обвила раменете ѝ пред арогантния англичанин; как братовчед ѝ бе седял срещу нея, докато пишеха списъка с кандидатите за ръката ѝ; пристъпът на кашлица и намесата на Алек — всичко това премина през съзнанието ѝ за няколко секунди.

Тя се сети как Девин бе целунал ръката ѝ, докато двамата бяха стояли пред вратата на графа. *„Той има властта да промени съдбата ти... бъдещето ти е в неговите ръце. Не се страхувай от този крилат ловец. Въпреки привидната си жестокост, той може да се окаже кротък като гълъб“*. Думите на братовчед ѝ изскочиха в ума ѝ, сякаш ги чуваше за първи път. Чандра се зачуди дали Девин не беше предвидил съдбата си. Дали тогава той не ѝ бе казал последно сбогом, не ѝ бе показал, че одобрява англичанина и не я бе подтикнал да приеме предначертаното? *„Надявам се твоят лорд от легендата да бъде вечно мил с теб, Чандра.“*

След това съзнанието ѝ беше пронизано сякаш с меч от един друг спомен. *„Така е по-лесно“* — бе казал Девин миг преди да рухне на пода. Сега, като се замислеше, тя нямаше как да не се съгласи с него. Краят му бе настъпил бързо, а не бавно и мъчително. Тя бе обвинявала Алек за смъртта на братовчед си, но острието на съпруга ѝ беше спестило много страдания на Девин и за това Чандра му беше благодарна. Въпреки това начинът, по който бе загинал Девин, щеше да остане завинаги между нея и Алек. Кланът ѝ никога нямаше да го приеме.

„Не ги оставяй да ти диктуват какво трябва да чувстваш. Любовта ти дава живот, Чандра. Ти я намери. Не я оставяй да те напусне“.

Гласът на Девин ехтеше в ума ѝ и произнасяше думи, които той никога не бе изричал. От силата, с която той говореше, Чандра едва не припадна. Това беше невъзможно. Тя си пое дълбоко дъх. След това усети, че някой стои зад нея, и се обърна рязко. Тресавището беше безлюдно. По гърба на Чандра преминаха студени тръпки и тя се изправи. Когато огледа дърветата срещу себе си, тя забеляза някакво движение между тях. Оуен.

— Оуен — обърна се тя към момчето с името, което сама му беше дала. — Радвам се да те видя. — Зачуди се дали той не беше отслабнал от глад, защото досега не се беше сетила за него. След отвличането ѝ сигурно не бе имал много храна, тъй като никой от клана не проявяваше загриженост за него. — Гладен ли си? — Не изчака да ѝ кимне. — Ще отида до замъка да ти донеса малко храна. — Оуен я хвана за ръката тъкмо когато тя щеше да се обърне. Чандра застана с лице срещу него и видя как той поклаща отрицателно глава. — Какво има тогава? Да не се е случило нещо, което те тревожи?

Той кимна и я дръпна за ръката. Чандра предположи, че момчето иска тя да го последва.

— Искаш да дойда с теб, така ли?

Той кимна.

— Далече ли е?

Оуен кимна отново.

— Любопитна съм, но трябва да се върна в замъка. Вече се забавих достатъчно. — Не беше добре да оставя Седрик насаме с клана ѝ за твърде дълго време. Дори в този момент той вероятно набираще последователи. — Може би ще можем да се видим по-късно.

Оуен заклати глава толкова силно, че тя си помисли, че главата му ще се откъсне от раменете му. След това момчето извади от врата си нещо, което приличаше на златна верига и я подаде на Чандра; на веригата висеше инкрустиран със смарагди медальон.

При вида на украшението Чандра едва не падна от изненада. Грабна веригата от ръцете на момчето. Медальонът беше на Алек.

— Откъде го взе?

Оуен посочи към дърветата. След това я хвана за ръката и я помъкна след себе си.

— Ранен ли е? — попита тя, макар вече да знаеше, че трябва да е така още преди да беше видяла кимването на момчето. Нямахме друг начин някой да му вземе медальона, освен ако... „Мили боже, не! Той не е мъртъв!“

Чандра не се поколеба. Тя нахлузи тежката златна верига на врата си и медальонът се плъзна под туниката и полегна между гърдите ѝ. Тя повдигна полите на роклята си между краката си и ги затъкна в пояса си. След това се затича след Оуен, като си мислеше само за едно нещо — за Алек!

След известно време стигнаха до малката колиба. Трънливи храсти се увиваха около каменните стени чак до покрива и почти я скриваха от погледа. Колибата изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се срути. Чандра беше удивена, защото дори не подозираше за нейното съществуване. Бързо влезе през отворената врата и се спря. Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, забеляза Алек да лежи на един разнебитен нар; главата му беше превързана с окървавено парче плат. Загорялото му лице изглеждаше невероятно бледо.

— Алек? — прошепна тя и коленичи до него. Той дишаше спокойно и Чандра мислено отправи благодарствена молитва към бога, че беше запазил живота на съпруга ѝ. След това треперещите ѝ пръсти докоснаха леко челото му. Тя разви внимателно превръзката и огледа дълбоката рана, която преминаваше от средата на слепоочието чак до косата му. — Как се случи това? — попита тя Оуен.

Момчето се отдръпна и направи кръг с ръце; след това пръстите му се сляха и той вдигна ръце над главата си, като ги въртеше в широка дъга. Ръката му плесна слепоочието му.

Чандра се беше втренчила в него.

— Боздуган, той е бил ранен с боздуган?

Оуен кимна.

Тя отново погледна към Алек. Невероятно беше, че той бе оцелял след такъв удар. Истинско чудо! Тя отново се обърна към момчето.

— Видя ли кой направи това?

Оуен хвана наметалото ѝ и посочи с ръка.

— Морган — каза Чандра и момчето кимна за пореден път. — Познаваш ли го?

Момчето се намръщи и започна да ходи из стаята, като се биеше с ръце в гърдите. След това се спря и замахна с юмруци във въздуха.

Чандра стисна зъби. Надут войн.

— Седрик — каза тя и Оуен закима. — Той видя ли те?

Когато момчето поклати отрицателно глава, Чандра изпита огромно облекчение. След това тя научи как Оуен бе извлякъл Алек от клисурата. Жребецът му беше скрит наблизо.

Чандра усещаше как в нея се надига силен гняв. Чичо ѝ щеше да си плати за прегрешенията. Кълнеше се в това.

— Той събужда ли се? — попита тя за Алек. След това огледа отново грозната рана и се помоли съпругът ѝ да оцелее. Една ръка

докосна нейната. Тя вдигна очи и видя Оуен да поклаща леко глава. След това момчето повдигна рамене, сякаш я питаше какво трябваше да направи. — Трябва да се върна в замъка и да взема лекарства и чисти превръзки. Остани с него. Ще се върна след малко.

Чандра се наведе към Алек и го целуна по устните. Когато той не реагира, тя стана и излезе навън последвана от момчето. Чандра се огледа и осъзна, че не знае къде се намира.

— В коя посока е замъкът?

Оуен посочи с ръка. Чандра погледна натам и бе обзета от отчаяние, защото не можа да види нищо, освен един гъсто обрасъл с къпини стръмен склон. Оуен забеляза изражението на лицето ѝ и я подръпна за ръката, давайки ѝ знак да го последва.

— Но някой трябва да остане с Алек.

Оуен притисна длани една към друга, наклони глава и я положи върху тях.

— Казваш, че той спи. — Момчето кимна. — Така е, Оуен. Но аз се моля сънят му да не продължи вечно. — Чандра реши, че няма друг избор, и даде знак на Оуен да тръгне пред нея. Докато се отдалечаваха от колибата, тя се обърна назад и погледна към вратата. — Няма да се бавя, любими. Моля те, не ме напускай.

След четвърт час Чандра вече се намираще в гората точно под мястото, на което винаги оставяше храна за Оуен. Той ѝ даде знак, че ще я чака там, за да я отведе отново до колибата.

— Ако не съм се върнала след дълго време, не ме чакай. Погрижи се за съпруга ми както можеш. Никой не трябва да го намери, Оуен. Животът му е изложен на голяма опасност. Пази го добре. — Това беше голям риск за човек, който не беше обучен да воюва, но на Чандра ѝ се струваше, че момчето притежава способността да измами почти всеки, който нахлуеше във владенията му. — Благодаря ти, Оуен. Ще ти бъда вечно задължена. Няма да забравя това.

Тя излезе на открито, а Оуен остана да я наблюдава под прикритието на дърветата. Всеки, който я видеше, докато се спускаше надолу по хълма, щеше да си помисли, че водачката на клана Морган няма никакви грижи. Но когато Чандра стигна до крепостта, тя тръгна бързо към северната кула. Когато минаваше покрай една камара скали, заобиколени от гъста растителност, тя изчезна. Оуен се намръщи, след което приседна в подножието на едно дърво и зачака.

Чандра изкачи стълбите, които се виеха покрай дебелата стена на северната кула и водеха до подножието ѝ, след което загаси факлата си и излезе от тайната врата, която беше скрита зад една редица лавици. С изключение на стаята, в която се намираше в момента, помещенията тук се използваша рядко. Над нея, на втория и третия етаж, бяха разхвърляни стари мебели; в подземията под нея пък се намираше пълна с плъхове тъмница, чиято врата беше скрита в прашния под на приземния етаж.

Тя затвори вратата и си спомни как, като деца с Девин, бяха открили тайния проход. Докато се бяха гонили около лавиците със зърно, те се бяха блъснали в тях с такава сила, че вратата се беше отворила. Двамата бяха разучили какво се криеше зад спираловидното стълбище и бяха намерили външната врата. След това бяха сключили договор, че никога няма да разкрият на никого какво бяха намерили. С годините те често бяха използвали прохода, за да се измъкват навън и да играят в гората.

Чандра се съмняваше някой да си спомняше за съществуването на прохода. Поне се надяваше така, защото той беше единствената ѝ връзка с външния свят и ѝ позволяваше да влиза и излиза незабелязана в замъка. Мина по старите дъски, затаи дъх и отвори външната врата на кулата. Наоколо нямаше никого и тя бързо се измъкна навън, след което мина през вътрешния двор и се отправи към кухните.

Жените бяха заети с приготвянето на храната. Чандра ги поздрави с кимвания и усмивки, подмина ги и влезе в склада. Там свали едно чувалче от стената и сложи в него едно руло чист лен, игла и конец, мазила, смес от билки, пита сирене, мях с козе мляко, сушени плодове, два самуна хляб, а най-отгоре пъхна малко сладкиши, увити в кърпа. Надяваше се да се измъкне незабелязано, но остана разочарована. Когато излезе на двора, там я чакаше Седрик.

— Какво има в чувала? — попита я той.

Чандра го погледна и бе обзета от гняв и отвращение. Бързо овладя чувствата си, защото не можеше да си позволи да ги покаже пред него.

— Храна за Оуен — отвърна тя и му позволи да погледне какво има най-отгоре в чувала. — Докато бях в тресавището, го видях и ми

се стори отслабнал. Очевидно, докато съм отсъствала, никой не се е сетил за него.

Седрик мушна ръка в чувала, измъкна един сладкиш и го захапа.

— Той е крадец и браконьер, който ни създава само главоболия. Трябва да го изгониш и да се отървем завинаги от него.

— Той убива само по един-два заека от време на време, за да задоволи собствените си нужди. Това не е причина за тревога. Докато аз съм водачка на клана, Оуен ще остане тук. Не ме предизвиквай, тъй като решението ми вече е взето.

Чандра мина покрай чичо си и тръгна към вратата. Седрик тръгна след нея.

— Къде отиваш? — попита той.

— Към мястото в гората, където обикновено оставям храната за Оуен.

— Ще дойда с теб.

— Не е необходимо.

— Напротив, необходимо е. Не трябва да излизаш сама навън.

Чандра се обърна към него.

— Ще отида сама, чичо. Той има доверие само на мен. Ти ще останеш тук, за да не го изплашиш. Няма да се бавя много.

Чандра тръгна от вътрешния двор към страничната врата. Тя нареди на часовия да отвори и излезе навън; след това се отправи към хълма. Докато вървеше към гората, усещаше, че Седрик я наблюдава от стените на замъка. Разкъсвана между желанието си да види отново Алек и възможността съпругът ѝ да бъде открит, ако си позволише да навлезе в гората с Оуен, Чандра осъзнаваше, че няма друг избор, освен да изчака удобен момент.

— Оуен — извика тихо тя, когато стигна до дърветата. След това забеляза, че момчето е приклекло до ствола на едно дърво. — Не се показвай. Когато си тръгна, ела да вземеш чувала. Сега ме наблюдават и не мога да се върна с теб. Когато всички заспят, ще се измъкна и ще намеря пътя до колибата. Не позволявай на никого да види в коя посока отиваш, когато си тръгнеш оттук. — Той кимна в знак, че е разбрал. — Разчитам на теб. Ти си единственият човек, на когото мога да се доверя.

Тя сложи чувала на земята, обърна се и тръгна обратно по пътя, по който беше дошла. Когато Чандра стигна на половината път между

гората и замъка, Оуен изскочи от гората, сграбчи чувала и изчезна в посока противоположна на тази, в която се намираше колибата. Чандра погледна скришом към стената на замъка и забеляза Седрик да стои до една от бойниците. При вида му тя бе изпълнена с омраза към чичо си. Трябваше обаче да намери начин да не покаже чувствата си, поне не и преди Алек да бъде в безопасност.

Чандра въздъхна тежко, докато изкачваше хълма. По причини, известни само на него, Алек бе тръгнал след нея, но бе постъпил глупаво, като бе тръгнал сам. Когато първоначалният шок от това, че го вижда, беше отминал, мисълта, че съпругът ѝ бе тръгнал към Шотландия заради нея, я изпълни с радост. Дали той бе постъпил толкова необмислено, защото бе изпитал тревога за нея? Възможно ли беше да я обича и затова да беше постъпил толкова безразсъдно? Или пък беше тръгнал след нея, за да я върне в Англия само за да могат да изпълнят заповедта на Джеймс и да му дадат наследник?

Чандра не беше съвсем сигурна, но имаше вероятност в тялото ѝ да се заражда нов живот. Обикновено тя беше здрава и не боледуваше, но сега изпитваше пристъпи на гадене и от време на време ѝ се завиваше свят. Месечният ѝ цикъл закъсняваше с две седмици. Знаците потвърждаваха, че носеше детето на Алек, но не знаеше дали да му каже, или да скрие истината от него, ако той оцелееше. Когато разбереше, че ще става баща, щеше да се опита да я отдели от Лохли и да ѝ заповяда да се върне в Монтбъرن, където без съмнение смяташе, че трябва да се роди детето му — в любимата му Англия. Това беше заповед, която тя не можеше да изпълни.

Въпреки че се разкъсваше от всичко това, Чандра усещаше тежестта на отговорността, която носеше. Колкото и да ѝ се искаше да не бъде така, тя беше дъщеря на баща си и не можеше да постъпи по друг начин, освен да изпълнява задълженията си. Кланът ѝ се раздираше от междуособици. Като негова водачка тя трябваше да намери начин да потуши надигания се бунт, да разпръсне фракциите и отново да донесе мир и спокойствие на Лохли. За да направи това, трябваше да остане тук. Докато не си свършеше работата, Алек не можеше да научи за бременността ѝ. Това беше тайна, която Чандра трябваше да задържи за себе си.

Представи си как Алек лежи на нара в мрачната колиба с пребледняло лице и окървавена глава и сърцето ѝ се сви. Тревогата ѝ

за него се увеличи. Мислено се помоли той да оцелее, защото искаше отново да може да го държи в прегръдките си. Дълго време ѝ бе отнело да разбере това, но сега знаеше, че го обича — обичаше го повече от собствения си живот! Дългът изискваше от нея да остане вярна на клана си, но ако някой от хората ѝ се опиташе да нарани съпруга ѝ, тя бързо щеше да го убие. Животът на Седрик и без това вече нямаше голямо значение за нея. Той щеше да си плати за всичко, и то скоро.

Чандра влезе през вратата, като мислено се зарече да защитава Алек. Той щеше да бъде в безопасност дори ако се наложеше тя да плати за това със собствения си живот. Алек трябваше да оцелее. Трябваше! Защото без нея животът ѝ нямаше смисъл.

От мястото си до бойницата Седрик наблюдаваше как Чандра върви към входа на голямата зала. Според него тя се беше променила. Погледът ѝ и изражението ѝ му показваха, че се беше върнала от Англия като жена, а не като момиче. Сега тя притежаваше онова женско качество, което привличаше мъжкото внимание. Седрик не беше глупак и бързо заключи, че тя беше спала с копелето, което я бе отвлякло — същия англичанин, който сега лежеше на дъното на клисурата. Скоро и тя щеше да се присъедини към него, но преди това Седрик възнамеряваше да се наслади на същото, на което се бе наслаждавал саксонецът.

Независимо че Чандра беше единствената му кръвна роднина, той смяташе да я измъчва и да се гаври с нея. Когато я напълнеше със семето си, щеше да ѝ пререже гърлото и да я хвърли върху трупа на мъжа, когото тя очевидно обичаше. Беше предателка и не заслужаваше друго. А след това Седрик щеше да бъде новият водач на клана — Морган от Морган.

Когато всички в замъка отдавна бяха заспали, Чандра се измъкна от стаята си, мина по стълбите и излезе във вътрешния двор, благодарна, че нощта беше безлунна. Чандра успя да се придвижи незабелязано до северната кула, отвори старата врата и се промъкна до складовете. Опила полиците, като внимаваше да не се нарани на някоя стърчаща треска. Когато стигна до полицата, зад която се криеше тайната врата, тя я натисна и вратата се отвори. Чандра се мушна в отвора и тръгна надолу по стълбите. Вървеше бавно и опипом по тесните каменни стъпала, защото в тъмното не се виждаше нищо.

Малко по-късно излезе през долната врата, мина покрай канарите, слезе по хълма и се отправи през полянката към гората.

Първоначално мислеше, че знае накъде върви, но колкото по-дълбоко навлизаше в гората, толкова повече намаляваше увереността ѝ. Изсъхнали клонки пращяха под краката ѝ, а ниските клони брулеха лицето ѝ и разрошваха косата ѝ. Приближаването ѝ караше нощните животни да се спотаяват. Скоро гората се превърна в тъмна, черна и неподвижна маса. Чандра имаше чувството, че се намира в гроб; единственият звук, който чуваше, беше туптенето на собственото ѝ сърце.

След десет минути Чандра осъзна, че се е изгубила. В тъмнината тя не можеше да вижда на повече от метър пред себе си. Каза си, че трябва да се успокои, но почувства първите признаци на истерия да се надигат в стомаха ѝ. Чандра знаеше, че ако те стигнеха до гърлото ѝ, щеше да се разкрещи. Пое си дълбоко дъх и си спомни малкото поточе, което бяха прекосили с Оуен. Над него беше проснато едно повалено дърво. Ако го намереше, до колибата оставаха само няколкостотин метра.

В тишината слухът на Чандра се беше изострил неимоверно. Паднали листа шумоляха на земята; счупването на суха съчка прозвучаваше като изстрел. Близо зад нея имаше нещо. Глиган? А може да е Седрик. Господи! Само не той.

Тя понечи да се затича, но краката ѝ се бяха забили в земята и отказваха да я послушат. Една ръка се спусна върху рамото ѝ и Чандра едва не припадна. Обърна се със сподавен вик.

— Оуен! — въздъхна облекчено тя. — Уплаши ме до смърт.

Белите му зъби проблеснаха на слабата светлина. Това беше първата усмивка, която тя виждаше на лицето му. Момчето я хвана за ръката и я поведе към колибата. Този път Чандра се оглеждаше внимателно, за да не пропусне ориентири, покрай които минаваха. Самотна скала, повален бор, малкият ручей с падналото напречно на него дърво — всички те ѝ показваха пътя до колибата. Призори щеше да накара Оуен отново да ѝ покаже пътя и щеше да запомни всяка крачка. Заради Алек не можеше да си позволи да се загуби отново.

Двамата застанаха пред вратата на колибата.

— Как е той? — попита Чандра; трябваше да узнае, преди да влезе вътре. Оуен кимна твърдо и сърцето ѝ се успокои. Чандра влезе

бавно в колибата. На един стол до нара гореше малка свещ. Обърнал глава към стената, Алек изглеждаше, сякаш не се бе помръднал, откакто го бе видяла за последен път. — Събуди ли се изобщо? — обърна се тя към момчето.

Той поклати глава и тъмните му къдрици, невчесани и сплъстени, се замяха около главата му; тъмносините му очи се втренчиха в пръстите на голите му крака. Чандра докосна ръката му и той погледна нагоре.

— Ти се справи добре, Оуен. Ако не беше ти, съпругът ми щеше да бъде мъртъв. — Чандра сбърчи чело. — Ти го видя с мен онзи ден над езерото. Затова дойде при мен, нали?

Оуен кимна.

— Той ще се радва, че си го запомнил — каза тя. В огнището гореше слаб огън и Чандра забеляза котле с вода близо до него. — Водата преварена ли е? — Момчето кимна. — Тогава я донеси тук, за да почистя раната. След това ще я зашия.

Докато приближаваше нара, Чандра забеляза, че рулото лен беше разкъсано на лентички, които се намираха върху една разнебитена масичка заедно с мазилата, билките, иглата и конеца. Тя свали наметалото си, хвърли го на пода до нара и се наведе да огледа лицето на Алек.

Той спеше с полуотворени устни и дъхът му погали нежно ушите ѝ. Алек не се помръдваше.

— Трябва да се погрижа за раната ти, любов моя. Може да те заболи, но ще внимавам болката да не бъде твърде силна. — Тя повдигна главата му и свали чистата превръзка, която му бе сложил Оуен. За нейна изненада дълбоката рана вече беше почистена. Тя погледна момчето, което стоеше близо до котлето, и му се усмихна. — Виждам, че добре си се погрижил за него, Оуен. Благодаря ти още веднъж.

Със свободната си ръка момчето изимитира движение като при шиене, след което сви рамене.

— Обикновено, но невинаги, жените са по-добри шивачки от мъжете. Не се подценявай само защото не си успял да довършиш всичко.

Чандра изми ръцете си с груб калъп сапун, който бе дала на Оуен преди много време и който той едва ли използваше често; след това ги

изплакна с малко охладена вода от котлето. Почисти отново раната, след което взе ножа си, поддържа острието му над пламъка на свещта, остави го да се охлади и обръсна ивица коса около раната. Когато я почисти отново, тя прецени, че раната трябва да е дълга около седем сантиметра. Взела иглата и конеца в ръка, тя нагря иглата на пламъка на свещта, пое дълбоко дъх и се зае да зашие раната.

Чандра можеше да се закълне, че при всеки малък шев, който правеше с надеждата да избегне оставането на грозен белег, иглата сякаш пронизваше самата нея. Захапала със зъби долната си устна, тя не спираше да се мръщи. На Оуен му се струваше, че тя страда от остра болка. Когато и последният шев бе направен, конецът отрязан и възелът — вързан, Чандра въздъхна облекчено; беше направила четирийсет шева. Чандра остави иглата и ръцете ѝ започнаха да треперят, когато нервите ѝ най-накрая поддадоха пред напрежението. Тя се овладя, намаза раната с мехлема и сложи нова превръзка. Най-накрая стана и се протегна, след което разтри тила си, за да прогони болката.

— Добре се справи, любима.

Чандра замръзна на мястото си, а сърцето ѝ сякаш спря да бие.

— Алек? — попита тя и се втренчи в него.

Клепачите му потрепнаха, той отвори очи и бавно обърна главата си към нея.

— Да. Аз съм — каза той с тих и дрезгав глас. На устните му се появи лека усмивка.

— О, Алек — извика Чандра и падна на колене до него. Ръцете ѝ го обгърнаха и тя склони глава на гърдите му. — Благодаря на бога, че се събуди.

Той вдигна ръката си, която сякаш бе пълна с олово, и я погали по косата.

— Да. Спах доста дълго.

Чандра усети ръката му да гали разрошената ѝ коса и се сети за първите му думи. „Добре се справи, любима.“ Не бе ли казала и тя почти същото на Оуен, но без обръщението? Тя се намръщи, отдръпна се и се втренчи в Алек.

— Откога си буден?

— Нямам представа за времето, но се събудих, преди ти да влезеш тук.

— Но ти не каза нищо. Дори не помръдна, докато аз... докато аз...

Въпреки че погледът му беше замъглен и от време на време му се привиждаше двойно, Алек забеляза, че Чандра е пребледняла.

— Докато ме шиеше ли? — Тя кимна и той се разсмя, но веднага му се прииска да не го беше направил. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне всеки момент. — Щеше ли да се справиш толкова добре, ако знаеше, че съм буден?

Тя отмести поглед от очите му.

— Ти си ме накарал да вярвам, че не усещаш нищо само за да ме улесниш.

— Не само теб, а и себе си — каза той и осъзна, че тя е обърквана. — Стоях неподвижно от мъжка гордост. Белегът ще бъде малък, защото ти се справи отлично. Ако белегът беше голям и грозен, жена ми може би щеше да ме напусне отново.

Очите на Чандра се изпълниха със сълзи, когато се сети какви неприятности му беше създала. Ако не беше тя, той нямаше да лежи сега тук.

— Прости ми! — каза тя и го погали по бузата с трепереща ръка. — Не трябваше да идваш, Алек. Най-малкото пък сам.

— Знам, че беше глупаво, но когато Джейсън ми каза, че си избягала, не можех да мисля за нищо друго, освен за твоята безопасност. Тръгнах след теб, без изобщо да се подготвям.

— Горкият Джейсън. Страхувах се, че съм го ударила твърде силно. — Тя видя повдигнатите вежди на съпруга си и допълни: — Той ме хвана тъкмо когато щях да изляза през вратата. Нямах друг избор, освен да стоваря дръжката на една брадва върху врата му. Доста силно го ударих. Той добре ли е?

— Вероятно е добре, ако се изключат натъртената му брадичка и болките във врата.

Чандра се разсмя.

— Вероятно ни мрази и двамата.

— Уверен съм, че за в бъдеще ще стои настрани от нас и нямам нищо против.

— Не трябва да го обвиняваш за онова, което е сторил баща му.

— Значи ти е казал?

— Да, на сватбеното ни празненство. Страда също колкото теб, Алек, защото и той е изгубил баща си. Тогава е бил просто малко момче. Онова, което се е случило между бащите ви, не е по вина на Джейсън. В крайна сметка, той ти е братовчед.

— Ще помисля върху това, но точно сега повече ме притеснява чичо ти. Той е опасен, Чандра. Копелето ме нападна, докато яздех към Лохли. Утре трябва да се махнем оттук. Страх ме е какво може да се случи с теб, ако останем тук. — Той се огледа край себе си. — Как съм попаднал на това място?

— Оуен те е донесъл. — Тя се обърна, но момчето беше изчезнало. Чандра погледна отново към Алек и забеляза, че той се е намръщил. — Момчето, което ти сметна за браконьер в онзи ден, когато ходихме до езерото.

— Сещам се. Чух те да казваш, че той е спасил живота ми и че е дошъл да те повика. Но не си спомням нищо, след като Седрик скочи от дървото.

— Оуен е видял всичко. Той те измъкнал от дъното на клисурата, в която те хвърлил Седрик, и след това те донесъл тук.

Алек се бе чудил защо цялото тяло го болеше. Сега вече знаеше причината. Забеляза медальона си на врата на Чандра.

— Той дойде при мен с това — обясни тя и започна да сваля украшението от врата си, но Алек я спря.

— Засега го задръж — каза той и видя как златният кръг изчезва обратно в пазвата ѝ. — Това не е най-хубавият хан, нали?

— Не, но за съжаление това е мястото, в което Оуен предпочита да живее. Но господ бди над нас, защото Седрик не знае за това място. Дори аз не знаех, че съществува.

— Да, бе, новичко е — каза той, докато се оглеждаше. — Но тази нощ то е нашият рай. — Всяко движение караше главата му да пулсира толкова непоносимо, че му се завиваше свят. По дяволите! Алек затвори очи, но ги отвори бързо, защото усети, че ще падне от нара. Трябваше да овладее сетивата си, да се пребори с виенето на свят и мъгливия си поглед, защото на следващата сутрин трябваше да напуснат това място. Той се загледа в лицето на Чандра. — Момчето трябва да дойде с нас — каза той, — защото ако Седрик разбере, че то ме е спасило, ще го подгони като бясно куче. Утре се връщаме в Англия.

Чандра знаеше, че Алек не е в състояние да пътува поне още няколко дни. Не желаше да го тревожи и затова промени темата на разговора.

— Защо не ми каза, че отиваш да се видиш с Джеймс? Какво те накара да скриеш от мен, че над клана ми е надвиснала опасност? Не беше честно. Аз съм тяхна водачка.

— Надявах се да предотвратя точно това, което се случи. — Той забеляза въпросителния ѝ поглед. — В мига, в който научеше, че кланът ти е в беда, щеше да тръгнеш за Шотландия, Чандра. Ако ти бях казал аз, а не Джейсън, аз щях да лекувам ударения си врат. Познавам те. Ти си много по-безразсъдна от мен. Надявах се да измоля аудиенция от Джеймс и да го убедя да не реагира твърде остро срещу клана Морган. Седрик беше провокирал агресивното поведение на хората ти и ги беше накарал да нападнат съседите си. Само той, а не целият клан, трябваше да понесе последствията от действията си. Точно това казах и на краля.

— И?

— Джеймс се съгласи с мен. Армията му беше задържана в Лондон. Засега кланът ти е в безопасност. Седрик обаче скоро ще си получи заслуженото. — *„Ако преди това не умре“* — помисли си Алек. Ако някога отново се изправеше пред чичото на Чандра, той щеше да убие копелето! — Ако планът на Джеймс се осъществи, чичо ти ще изживее остатъка от живота си затворен в Тауър. Кралят ни може да изглежда глупав, но в действителност е много лукав. Необходима беше голяма дипломатичност, за да го убедя да промени решението си. Нали осъзнаваш, че той беше решил да изтреби клана Морган?

— Предположих това, когато разбрах какво става в Лохли. Напомних на всички в замъка за случилото се с клана Грегор. Засега нападенията срещу съседите ни са прекратени. — Тя се вгледа в Алек. — Не ми ли вярваше, та реши да говориш от мое име?

— Когато е заложено толкова много, чувствата нямат нищо общо в преговорите с Джеймс, скъпа. Ти си твърде пристрастна. Възможно беше в даден момент, в желанието си да защитиш онези, които обичаш, да загубиш самообладание или да кажеш нещо неподходящо. Това щеше да донесе само нещастие на семейството ти. Затова не ти казах и затова отидох сам.

Алек вероятно бе постъпил правилно, като не я беше завел в Лондон. Може би наистина шотландският ѝ характер щеше да се сблъска с характера на най-печално известния от всички шотландци. Тя се сети за Фелисия Емори. Вече беше сигурна, че срещата му с краля е била единствената причина Алек да отпътува за Лондон, но искаше да се увери още веднъж.

— Това ли беше единствената причина да заминеш за Лондон — заради клана ми?

Алек я огледа.

— Нямахме друга причина. Защо питаш?

Чандра си пое дълбоко дъх и се втренчи в ръцете си.

— Намерих писмото на лейди Емори. Датата му беше само няколко дни преди да заминеш. Тъй като в твоята бележка не се посочваше причината за отпътуването ти, а само, че някаква важна работа се нуждае от незабавното ти внимание, аз предположих, че... че...

— Предположила си, че съм отишъл в Лондон, за да бъда с нея — довърши Алек. — Погледни ме, Чандра. — Тя вдигна очи към него. — Причината за внезапното ми заминаване беше писмото на сър Джон, а не това на Фелисия. Не отричам, че някога тя ми беше любовница. Но от деня, в който те срещнах, всички чувства, които може да съм имал към Фелисия — а и към всяка друга жена — изчезнаха. От първия миг, в който те видях, ти привлече вниманието ми. Ти си единствената жена, която желая. — Той въздъхна тежко. — Трябва да ти кажа, че докато бях в Лондон, Фелисия се опита да ме върне при себе си. Аз я отблъснах. Не вярвам тя да се опита да ни създава повече неприятности. Повярвай ми, няма друга, освен теб.

Чандра се вгледа внимателно в прекрасните му очи и се запита дали онова, което виждаше в тях, беше истината.

— Защо тръгна след мен, Алек?

Той се изсмя и главата отново го заболя.

— Скъпа — каза Алек, когато болката поутихна, — ако досега не си намерила отговора на този въпрос, вероятно никога няма да го узнаеш.

— Не ми се подигравай — тросна се Чандра, която отчаяно искаше да разбере истината. — Ти рискува живота си. Защо?

Алек протегна ръка и докосна извивката на бузата ѝ.

— Защото се влюбих в теб, Чандра. Целуни ме и ще ти го докажа.

Тихият ѝ радостен вик изпълни ушите на Алек и устните им се сляха жадно. Беше изминала малко повече от седмица, откакто се бяха целували за последен път, но и на двамата им се струваше, че е изминала цяла вечност. Езиците им се преплетоха и започнаха да си играят. Алек я желаше до болка. Той отдръпна устни от нейните.

— О, скъпа, ако знаеш колко ми липсваше. Легни до мен, за да мога да те прегърна.

Чандра погледна през прозореца на колибата и видя, че започваше да се развиделява. Нямаха време да се любят.

— Не мога — каза тя и се отдръпна от съпруга си.

След това се изправи и видя, че Алек я гледа объркано.

— Трябва да се върна в замъка. Ако Седрик забележи, че ме няма, вече няма да бъдеш в безопасност.

— Не можеш да си тръгнеш. Той иска твоята смърт. Няма да ти позволя да си тръгнеш. — Той сграбчи китката ѝ и се надиган от нара. В главата му избухна болка, която го накара да падне обратно и той изстена високо. — Света Богородице, бъди милостива! — прошепна той. Туптенето в главата му утихна бавно.

Чандра пусна билки в чиста чаша с прясна вода и разбърка. След това надигна главата на Алек.

— Изпий това, любов моя. То ще намали болката ти.

Алек изпи отварата и положи с въздишка глава на възглавницата си. Когато погледна нагоре към Чандра, я видя двойна.

— Чандра, моля те, не си тръгвай оттук.

— Трябва, любими. Скоро ще се съмне. Не мога да остана.

Пръстите ѝ погалиха нежно челото му и тя се обърна. Алек я гледаше как си отива и у него се надигна страх за безопасността ѝ.

— Чандра! За бога, жено, не ме карай да ставам и да те гоня. — Тя продължи да върви. Алек се опита да се надигне, но не можа да помръдне. Какво, по дяволите, му беше дала да пие? — Чандра!

Тя стигна до вратата и се обърна да го погледне.

— Ще се върна довечера. Спи спокойно, любими. Аз също те обичам.

— Чандра, не тръгвай! Тези думи се въртяха в съзнанието му, но устните му отказваха да ги произнесат. Алек напразно се опитваше да

се пребори с мрака, който се спускаше над него. Очите му се затвориха и той заспа.

Оуен, който дискретно бе оставил двамата насаме, се надигна от мястото си близо до вратата на колибата.

— Време е да тръгваме — обърна се към него Чандра и метна наметалото си, което беше прибрала от пода до нара, върху главата си. — Той заспа, Оуен. Ако се опита да стане и да тръгне към замъка, когато се събуди, накарай го да изпие малко от отварата. Каквото и да става, той не трябва да излиза от колибата. Разбра ли? — Момчето кимна отсечено.

Двамата тръгнаха през гората. Чандра се стараеше да запомни всеки знак по пътя и си обеща никога да не забрави пътя към колибата.

— Ще се върна, когато всички заспят — каза тя, когато двамата стигнаха до края на гората. — Запомни, Оуен, не трябва да му даваш да се движи.

Момчето кимна и се загледа в Чандра, която пробяга през откритото пространство под първите лъчи на зората. Когато стигна до скалите и изчезна, Оуен се обърна и тръгна обратно, като по пътя си събра няколко корена.

Още един човек, освен Оуен наблюдаваше как Чандра прекосява полянката. Седрик бе застанал високо на бойниците и не сваляше очи от Чандра, като от време на време притичваше към друга част на стената, за да не я изпусне. След това тя изчезна. Седрик се намръщи объркано и бавно се върна на поста си. Той започна да се чуди дали изобщо я беше видял. Малко по-късно обаче отново я забеляза точно под себе си — Чандра притича през вътрешния двор и влезе в голямата зала.

Не знаеше откъде беше дошла тя, но едно нещо беше сигурно — беше ходила в гората. Но защо? Седрик не можеше да се сети за правдоподобна причина... освен ако...

Затича се по стълбите и отиде в конюшните. Оседла коня си, метна се на седлото, излезе в галоп през вратата и се отправи към тресавището. Скоро застана на ръба на клисурата и погледна надолу.

— Значи копелето е живо, а?

Сега Седрик знаеше защо Чандра бе ходила в гората. Тя несъмнено щеше да се върне при саксонца с падането на нощта. Той само трябваше да изчака и да я проследи. Англичанинът щеше да

изчезне от лицето на земята завинаги. Но кого от двамата трябваше да убие първи?

Седрик реши, че ще се забавлява повече, ако накара английското копеле да страда повече, като измъчва любимата пред очите му.

ГЛАВА 14

Отдавна минаваше полунощ, когато Чандра се измъкна от замъка и отиде в гората. Тя следваше безпогрешно пътя към колибата, метнала на ръце голям кожен халат. Ако планът ѝ се осъществеше, за което тя се молеше от сърце, тази нощ щеше да бъде изпълнена с любов.

Когато видя колибата пред себе си, забави крачка. Оуен я чу да приближава и надникна през отворената врата. Тя му даде знак да се приближи и му каза няколко думи. След това остана загледана в него, докато той се отдалечаваше от дома си в посока, противоположна на онази, от която бе дошла Чандра. Когато момчето изчезна от погледа ѝ, тя влезе в колибата.

Изненада се, когато видя Алек на слабата светлина на свещта. Той седеше на нара гол до кръста, подпрял гръб на стената. Изглеждаше, сякаш се е унесъл в дрямка. Тя си помисли, че Оуен му е дал от билките, но в този миг очите на Алек се отвориха.

— Чандра? — прошепна той.

— Да.

— Благодаря ти, боже. Страхувах се, че никога няма да се върнеш. — Тя се приближи към него и той сбърчи вежди. — Какво носиш?

— Това е нашето легло — каза тя и се вгледа в него. — Възнамерявам да го сложа на пода.

Погледът на Алек потъмня.

— Момчето... безопасно ли е?

— Той отиде в гората — каза тя и простря голямата дреха върху пода. — Няма да се върне, преди да му дам знак.

Алек я гледаше нетърпеливо, докато тя се събличаше.

— Значи искаш да преживееш някакво приключение, така ли?

— Да. Липсваше ми.

Той наблюдаваше как наметалото ѝ се свлича на пода, а туниката ѝ излиза над главата ѝ и открива медальона му. Тежката златна верига

падеше върху стегнатите ѝ, закръглени гърди. Гледката накара Алек да изстене тихо.

— Главата ти... ще можеш ли да се любиш?

— Птиците летят ли? — попита той и се смъкна до ръба на нара. След това се изправи и свали ботушите и панталоните си.

— Да, птиците летят — каза тя, като си мислеше за легендата, — но никога далеч от теб.

Алек повдигна вежди; след това изрита панталона си встрани и се разсмя.

— Сигурно защото фамилното ми име е Хоук.

Той не знаеше нищо за легендата или за името, което му беше дал Девин. Някой ден Чандра щеше да му разкаже за това, но не сега. Сега го искаше до себе си.

— Да, защото името ти е Хоук. — Полата ѝ се свлече на пода и тялото ѝ застана пред Алек в цялата си красота. — Почти сте възвърнали издръжливостта си, милорд — каза тя, когато забеляза колко е възбуден съпругът ѝ. — Как е възможно това?

— Никога не съм я губил по отношение на теб. Достатъчно беше само да влезеш в стаята.

Тя се усмихна.

— Имах предвид, че си вдигнат и корав.

— Точно това имах предвид и аз.

Той тъкмо посегна към нея, когато ръката ѝ се плъзна по средата на гърдите му и го възпря.

— Не може ли да не се шегуваш?

— Аз не се шегувам. — Той забеляза укорителния ѝ поглед и въздъхна. — Ако имаш предвид това, че отново съм същият като преди, то това се дължи на Оуен. Той ми даде да изям някаква гадна бълвоч, която забърка от някакви корени. Тази гадост обаче ме отърва от главоболието и ми върна по-голямата част от силите. — Той не спомена, че все още виждаше двойно от време на време. Докато гледаше Чандра, Алек изпита благодарност, че точно сега виждаше съвсем нормално. — Доволна ли си?

— Скоро ще бъда — каза тя и отпусна ръката си. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му и стигнаха до врата му. — Но след това ще се наложи да ме задоволиш отново.

— С удоволствие — отвърна Алек. — По всяко време. Трябва само да ме помолиш.

Устните им се срещнаха и телата им се отпуснаха на кожата. Независимо дали се намираха в Монтбърн или в Лохли, изживяването им беше все така прекрасно. Алек беше уверен, че този път то ще бъде по-хубаво от всякога.

Чандра пое водачеството и устните ѝ започнаха да се плъзгат по тялото на Алек. Ръката ѝ намери мъжествеността му и започна да я гали по начина, за който знаеше, че му доставя огромно удоволствие. Алек пое дълбоко дъх.

— Жено, ти ме подлудяваш — изръмжа той и посегна към нея. Вдигна бедрата ѝ така, че тя се озова над него и проникна в нея. — А сега, Чандра, задоволи ме, за да те задоволя и аз.

— С удоволствие — каза тя и се наведе към него. Медальонът се допря до твърдия му корем, а върховете на гърдите ѝ погалиха неговите гърди. Тя се повдигна малко по-нагоре и дългата ѝ коса се разпиля по ръцете му. — По всяко време. Трябва само да ме помолиш.

Зажаднели един за друг, те бързо достигнаха до върха, който търсеха. Останаха да лежат обърнати един срещу друг, изпълнени с възхищение.

— Обичам те, Чандра. Никога повече недей да бягаш от мен. Обещай ми, че този път ще останеш.

— Ще остана — каза тя и докосна с пръст долната му устна. „*Но само до сутринта*“ — добави мислено тя, след което се зачуди как щеше да му се измъкне. Силите му се възвръщаха и да си тръгне, щеше да бъде невъзможно. Само да можеше да остане.

— Добре — каза Алек. След това хвана китката ѝ и целуна ръката ѝ. — Ела тук. — Той уви ръка около врата ѝ. — Дай ми устните си, любима. — Устните им се срещнаха в страстен израз на обич. След малко Алек се отдръпна. — Не ми се иска да си го призная, но, изглежда, че любенето ме е изтощило. Спи ми се.

— Тогава ще спим. Почини си, любов моя, за да се възстановиш по-бързо. — Тя свали медальона от врата си и го сложи на неговия. — Връщам ти го. Това е мястото, на което той трябва да виси. А сега спи и аз също ще се наспя.

Скоро очите им се затвориха. Когато след малко Чандра отново отвори очи, Алек вече спеше дълбоко. Тя се загледа в лицето му на

слабата светлина на свещта и сърцето ѝ се изпълни с тъга. Обичаше го, но въпреки това трябваше да го напусне. Дали щеше да я разбере?

Тя остана да лежи и да го наблюдава в продължение на няколко часа; най-накрая, малко преди разсъмване, стана от кожата и се облече. Чандра тъкмо затъкваше наметалото си, когато Оуен се втурна през вратата. Тя вдигна ръка към устата си и сложи пръст върху устните си.

— Шшт. — Звукът не бе по-силен от шепот. Чандра забеляза, че момчето изглежда разтревожено, и излезе навън при него. — Какво има?

Оуен посочи към пътеката, която водеше към колибата, започна да върви наперено и да удря гърдите си с ръце, след което замаха с ръце във въздуха.

— Седрик? — Оуен кимна. — В гората ли е? — Той кимна отново. — Света Богородице, не!

Оуен докосна ръката ѝ и посочи към Алек, Чандра и себе си. След това посочи към хълма, който се намираше в противоположна на пътеката посока.

— Искаш да дойдем с теб ли? — Още едно кимване. — Той все още е твърде слаб, за да пътува, Оуен. Седрик ще го хване. Божичко, не смей дори да си помисля какво ще му се случи. — Тя потърка пръсти в челото си. — Аз ще задържа Седрик. Загаси свещта и накарай Алек да седи тихо. В противен случай и двамата ще умрете.

Чандра тръгна към пътеката, но Оуен я сграбчи за ръката и заклати глава.

— Трябва да отида. — Тя видя отрицателния му отговор. След това момчето се опита да я дръпне към вратата на колибата. — Пусни ме. — Той отказа и Чандра стисна зъби. Тя сви юмрук и замаха с ръка; Оуен падна на земята. — Съжاليا, Оуен, но ти не ми остави друг избор. — С тези думи тя повдигна полата си и тръгна бързо по пътеката.

Седрик чакаше до поваления бор и беснееше. По дяволите! Кога най-после щеше да се съмне?

Той беше прекарал половината нощ в гората, понеже беше изгубил Чандра малко след като тя бе навлязла навътре. Цялото му проследяване се беше оказало пълен провал още от самото начало. Първо той я бе последвал в северната кула, но тя някак си беше изчезнала. Нямаше представа къде беше отишла, след като се бе

промъкнала през външната врата — може би имаше някакъв таен проход? — но възнамеряваше да разбере това — по-късно.

Когато Седрик бе стигнал до страничната врата заедно с неколцина от своите верни последователи, Чандра вече беше на половината път през полето. Те бяха я последвали безшумно, но като навлязоха в гората, се бяха загубили. Чандра не се виждаше никъде. Бяха опитали наслуки няколко посоки, но винаги се връщаха на едно и също място. Когато се съмнеше, Седрик щеше да започне претърсването. Чандра и любовникът ѝ бяха някъде в тази гора и той възнамеряваше да ги намери.

Вниманието му беше привлечено от звука на разплискана вода. Далеч под себе си забеляза една фигура, която се движеше право към него.

— Идва — прошепна той на хората си и им даде знак да се скрият. Скоро щеше да залови и саксонца.

Когато Чандра избяга в гората, Оуен се надигна от земята и се втурна в колибата. Този път нямаше да позволи да бъде отблъснат толкова лесно.

Алек усети как някой го разтърсва грубо. Очите му се отвориха и той видя, че Чандра вече не е до него.

Обърна глава и забеляза Оуен, който стоеше над него. Момчето изглеждаше много разтревожено.

— Какво има? Къде е Чандра?

Оуен посочи към вратата.

— Заминала си е? — Оуен кимна. — Дяволите да я вземат. На нея не може да ѝ се вярва. — Той взе панталона си и го обу, след което се изправи. Зави му се свят и той политна на една страна, но Оуен го хвана, преди да падне. Докато се опитваше да се пребори с виенето на свят, Алек забеляза, че го държат две еднакви момчета. Двамата близнаци постепенно се сляха и остана само един. Алек реши, че се е оправил, и се отдръпна от Оуен; миг по късно, без сам да знае как, той се озова на едно коляно на земята. Ръката му подпря челото и той се повдигна на лакът на коляното си. Алек започна да диша дълбоко, докато замайването отмина. — Кога тръгна? — попита той, когато най-сетне успя да се изправи на крака.

Оуен вдигна ръка и сви палеца и показалеца си, докато между тях не остана съвсем малко разстояние. Без да сваля очи от момчето,

Алек обу ботушите си.

— Преди малко, така ли? Значи ще я настигнем.

Алек тръгна към вратата, но Оуен застана пред него и започна да клати глава. Алек се втренчи в момчето, защото Оуен бе започнал да се бие в гърдите, след това замахна с юмруци във въздуха. Алек не разбираше какво иска да му каже Оуен и се намръщи. Тогава ръцете на момчето започнаха да описват кръгове над главата му и той разтвори пръсти, сякаш хвърляше някакъв предмет. След това се удари с длан по слепоочието. Алек моментално разбра какво искаше да му каже момчето.

— Седрик — искаш да кажеш, че той е в гората, така ли? — Оуен кимна. Алек бе обзет от страх и гняв. Страх за Чандра и гняв към Оуен. — По дяволите! Защо си я пуснал да тръгне? — Момчето посочи към брадичката си и сви рамене. Едва тогава Алек забеляза синината на челюстта му. — Не си единственият, който е усетил ударите ѝ. Когато тя си науми нещо, прави всичко, за да го постигне. Знам това от личен опит. — Той сграбчи меча си от мястото, на което го беше подпрял до стената. — Да вървим да я намерим.

Чандра подскочи, когато Седрик излезе на пътя ѝ.

— Чичо, изплаши ме — каза тя и се улови с ръка за сърцето. След това забеляза половината дузина мъже, които бяха излезли от прикритието си зад дърветата. — Какво правиш в гората?

— Би трябвало аз да ти задам този въпрос. И не ми казвай, че просто си излязла да се разходиш. Знам, че той е жив.

Чандра премигна и попита:

— Кой е жив?

Седрик я погледна застрашително. Ръката му се стрелна напред и той придърпа Чандра към себе си.

— Не се опитвай да ме лъжеш. Саксонецът — къде е той?

— В Англия, предполагам.

— Кучка! Да не ме мислиш за глупак? Казвай къде е любовникът ти!

— Дали те мисля за глупак? Ако се съди по действията ти, ти си глупак. Пусни ме или като твоя водачка ще те изгоня завинаги от клана. Напусни тази гора и се върни в замъка. Там има работа за вършене.

Седрик се изсмя кратко.

— Да, там наистина има работа за вършене — при това приятна. Тъй като няма да бъдеш водачка твърде дълго, не виждам защо трябва да ти се подчинявам. А щом не искаш да ме заведеш при английското копеле, той сам ще дойде при мен, защото ти ще ми послужиш за примамка.

Той я блъсна пред себе си на пътеката; хората му ги последваха.

— Ти си полудял, чичо. Останалите няма да търпят това.

— Полудял ли? — попита той с усмивка. — Не съм полудял, Чандра. Да бъда водач на клана, е моя мечта от мига, в който станах достатъчно зрял, за да осъзная колко голяма власт дава този пост. Някога баща ти се изпречи на пътя ми. Сега и ти правиш същото. Това обаче скоро ще се промени. Но най-напред трябва да намерим любовника ти.

Думите на Седрик не даваха мира на Чандра. Тя си спомни предсмъртните мъки на баща си и всичко си дойде на мястото. Заби пети в земята точно когато стигнаха до потока.

— Ти, копеле, ти си го убил! Ти си го отровил, нали?

— Голямо нещастие, наистина, но беше необходимо. За теб имам други планове, но мога да те уверя, че твоята смърт ще бъде също толкова мъчителна колкото тази на баща ти. Ти предаде клана ни, като стана курва на онзи англичанин, и ще си платиш за това.

— Не съм му курва!

— Така ли? Още надушвам потта му по теб. Ти си спала с него, и то неотдавна. Радвай се на удоволствието от този момент, Чандра, защото той ще ти бъде последният.

Той хвана разпиляната ѝ коса, уви огнените ѝ къдрици около ръката си и я блъсна в потока. Чандра се спъна. Седрик я дръпна за косата и не ѝ позволи да падне. От болка очите ѝ се изпълниха със сълзи, но тя беше твърдо решена да не заплаче. Докато изкачваше другия бряг, забеляза в далечината мъждукащата светлина в колибата. Чандра затаи дъх и се помоли Седрик да не забележи светлинката. Внезапно светлината изчезна.

„Света Богородице, не позволявай Седрик да го намери. Алек! Стой на безопасно място, любов моя“.

Докато Алек излизаше приведен през вратата стиснал меч си в ръце, Оуен загаси свещта и грабна малката кожена торбичка, която бе

скрил до камината. Той излезе тичешком през вратата и едва не събори англичанина.

Алек се беше хванал за главата и се опитваше да се отърси от замайването, което го беше обзело отново. Изруга тихо. С нищо не можеше да помогне на Чандра. Какво можеше да направи в това състояние?

Алек усети докосването на ръката на Оуен и видя, че момчето сочи към гората. Вече се зазоряваше и когато Алек погледна в посоката, в която сочеше Оуен, успя да види движещите се към колибата фигури. Той беше сигурен, че една от тях е Чандра.

Мечът му излезе от ножницата и той се приготви за бой. Оуен докосна отново ръката му. Момчето заклати глава, заби пръст в гърдите на Алек и посочи към небето. След това посочи към гората и вдигна седем пръста към небето. Алек реши, че Оуен е прав. В това състояние той не можеше да се справи с толкова много противници. Ама че късмет! Защо точно сега трябваше да го напуснат силите? Оуен го побутна и Алек разбра, че няма друг избор, освен да потърси прикритие между дърветата.

Двамата тъкмо бяха изчезнали в гъсталака от противоположната на входа на колибата страна, когато Седрик и хората му се появиха на полянката. Приклеknал зад едно дърво, Алек забеляза, че Седрик върви най-отпред. Шотландецът държеше Чандра за косата.

— А сега накъде, кучко? — попита Седрик. В този миг един от хората му извика и привлече вниманието му. Седрик забеляза колибата, която се намираше на не повече от десетина метра пред него, и бутна Чандра напред. — Значи стигнахме до леговището му, така ли? — Чандра се опита да се измъкне от хватката му и го ритна в глезена. Седрик дръпна силно косата ѝ назад и опря острието на меча си в гърлото ѝ. — Не мърдай или ще ти прережа гърлото.

Гледката накара Алек да се напрегне и той се приготви да скочи и да се намеси, но тъкмо когато бедрата му започнаха да се изправят той усети ръката на Оуен върху рамото си.

— Саксонецо! — извика силно Седрик. — Излез навън или курвата ти ще умре.

Алек отново се размърда и Оуен отново го възпря. Внезапно откъм един хълм високо над тях се чу силен вик. Седрик и хората му се

спогледаха изненадано. Викът означаваше, че в земите на клана са навлезли нашественици.

— Това пък какво означава? — попита Седрик, който разбра, че Лохли или е обсаден, или скоро ще бъде.

— Вероятно е армията на Джеймс — отвърна Чандра. — Гневът на краля ще се стовари върху теб заради твоето неподчинение. Всички ще пострадате.

Седрик изруга.

— Подпалете колибата. Изгорете копелето.

— Не! — извика Чандра, когато Седрик я повлече през полянката. Хората му сложиха запалителни стрели в лъковете си и ги опънаха. Огнените стрели прорязаха въздуха и се забиха в сламения покрив. — Не! — извика тя отново, когато пламъците бързо обхванаха дървената постройка. Ръката на Седрик обхвана кръста ѝ. Той вдигна Чандра и прекоси потока. На половината път през водата тя усети дима и видя черните кълба, примесени с оранжеви пламъци, да се издигат към небето. Докато Седрик я подкарваше напред към замъка, Чандра сложи ръка върху корема си. „Господи, дано да не е бил вътре“.

От другата страна на полянката Оуен вече бе повел Алек по един хълм в гората. На няколко пъти Алек се олюляваше и се хващаше за някое близко дърво, след което отново продължаваше да върви подтикван от момчето. Докато се бореше със замайването, той се молеше Чандра да е добре. Второто нещо, което щеше да му достави най-голяма радост, бе да види петстотинте кралски войници, които трябваше да са в Лондон, когато излезеше от гората. Първото беше Чандра да бъде в безопасност, а Седрик — мъртъв.

Слънцето се появи над хоризонта точно когато Алек и Оуен стигнаха до края на гората. Алек излезе напред и се загледа в хълма до замъка. Чандра и чичо ѝ вече бяха почти до вратата. Внезапно до слуха му достигна силното пръхтене на кон почти до самото му ухо. Алек се обърна рязко и отново му се зави свят. Той падна по гръб на земята.

— Доста безразсъдно от твоя страна, братовчеде — каза Джейсън, докато се опитваше да успокои коня си. Можех да те прегазя.

Алек преглътна ругатнята си и с помощта на Оуен се изправи на крака. Погледна към замъка и видя, че Чандра е изчезнала. Изруга. След това огледа Джейсън и сър Джон, който яздеше до него, и въздъхна.

— Къде са останалите? — попита Алек, без да се интересува как войниците на Джеймс бяха попаднали тук; той просто се радваше, че те са дошли, а останалото нямаше значение.

— На около две мили по-назад — отговори сър Джон.

— Ние забелязахме дима и избързахме напред.

— Жена ми беше взета в плен от чичо си. Сега са в замъка. Страхувам се, че може да сте дошли твърде късно.

Докато мъжете говореха, Оуен се втурна в гората и след малко се върна с коня на Алек.

— Какво е станало с главата ви? — попита сър Джон, докато оглеждаше превръзката.

Алек раздра превръзката и я захвърли на земята.

— Чичото на Чандра ме нападна на около една миля оттук — каза той, посегна да хване юздите на коня си и не можа.

— Сигурен ли сте, че ще можете да се справите, Монтбърн? — попита рицарят и се вгледа внимателно в защитата рана на слепоочието на графа.

— На твоє място не бих поставял под съмнение решенията му — каза Джейсън. — Това не е здравословно.

Рицарят погледна синината на брадичката на виконта и се разсмя.

— Уитфийлд, ти вероятно си го заслужил.

— Да, заслужи си го — каза Алек. Прибра меча си в ножницата, успя да се качи на коня си и подаде ръка на Оуен. Момчето се качи зад него. Оуен не беше спал от два дни и сега положи глава върху голия гръб на Алек и заспа.

— Кое е момчето? — поинтересува се сър Джон.

— Той ми спаси живота на два пъти — каза Алек и погледна Оуен през рамо. — Дайте ми онова въже. — Рицарят взе въжето от седлото си и го подаде на Алек. С помощта на сър Джон уви въжето около Оуен и себе си и го върза здраво, за да не падне момчето по време на ездата. — Не ми се иска да го загубя точно сега. — Димът около тях ставаше все по-гъст. — Цялата гора се е подпалила. Да вървим да посрещнем останалите.

Те пришпориха конете си и се отправиха към напредващата армия. Оуен се събуди. Когато се отдалечиха от пожара в гората, конете намалиха хода си и момчето отново заспа.

— Как смятате да действате? — обърна се рицарят към Алек.

— С колко души разполагате?

— Почти петстотин. Яздихме бързо и без почивки, така че войниците са изморени. А и не са спали много.

— Тогава ще застанем пред портите им и ще се опитаме да ги убедим да се откажат от глупостта си. Уверен съм, че Седрик не контролира целия клан. Ако те видят каква сила е застанала срещу тях, може да се опомнят. Едва ли са толкова неразумни да сметнат, че могат да ни победят.

— Възможно е и друго — каза сър Джон. — Просто защото сме англичани, те могат да решат да се бият с нас до последния човек.

— А Чандра? — попита Джейсън.

Алек се обърна към него.

— Докато войниците на Джеймс отвличат вниманието на клана, аз ще се опитам да вляза в замъка. Благодарение на теб сега Чандра е в смъртна опасност. — Той погледна рицаря. — Седрик е решил да я убие, но когато види каква армия е тръгнала срещу него, може да реши да я задържи жива и да я използва за размяна. Да придвижим войниците до замъка колкото се може по-бързо. Ако се забавим, това може да доведе до катастрофа.

Докато язدهа напред, Алек научи, че пратеникът от замъка му бе стигнал в Лондон почти по същото време, в което бе стигнал до вратите на Монтбърн, но двамата бяха пътували по различни пътища. Докато пратеникът търсел Алек, той се натъкнал на сър Джон. Рицарят отишъл право при краля и му разказал за бягството на Чандра и че според него Алек щял да я последва незабавно. Кралят не се поколебал нито за миг. Само след няколко часа армията му вече била на път. По пътя си войниците бяха срещнали Джейсън някъде между Лондон и Монтбърн и той бе тръгнал с тях.

— Не можех да позволя да умреш в Шотландия, братовчеде — каза Джейсън и сви рамене. — Всички Хоук умират в Англия. Защо да нарушаваме традицията?

Алек се вгледа в него.

— В такъв случай, братовчеде, моли се да успея да измъкна Чандра жива от ръцете на чичо й, защото в противен случай ти можеш да се окажеш първият от семейството ни, който ще бъде погребан в чужбина.

Въпреки че войниците на краля бяха изморени от дългото пътуване, на тях не им липсваше желание да се бият. След четвърт час замъкът Лохли беше обсаден.

Когато групата на Седрик стигна до вратите на замъка, Чандра незабавно беше отведена в северната кула и блъсната грубо в склада.

— Отворете вратата на подземието — заповяда Седрик на двама от своите хора. Старата врата в пода се отвори със скърцане и от тъмницата отдолу се разнесе воня, от която на човек можеше да му прилошее. Седрик се обърна към Чандра. — Новото ти жилище те очаква.

Чандра бе блъсната към отвора и усети как сърцето ѝ спира да бие.

— Това няма да те спаси — каза тя забила пети в дъските на пода. — Войниците на Джеймс ще ви избият.

— Те не могат да влязат в замъка, или поне няма да могат, след като намерим тайния ти проход. Нека да си стоят пред стените на Лохли. Ще минат месеци, преди да ни свършат провизиите. Дотогава вече ще е настъпила зимата. Те ще се уморят да чакат и ще се върнат у дома си при топлите си легла и дебелите си жени. — Той се обърна към хората си. — Хвърлете я долу.

Двама от тях я хванаха за ръцете. Чандра се задърпа и се опита да им се изплъзне.

— Не! — извика тя, когато усети, че краката ѝ се отлепват от пода. След това краката ѝ увиснаха над зейналия отвор и тя полетя надолу.

Застояла вода се разплиска върху полата ѝ, когато Чандра падна на пода на тъмницата; за щастие, тя се приземи на краката си. От вонята ѝ се повдигаше. Задави се и с усилие се овладя да не повърне. Докато гледаше към отвора, който се намираше на височина три пъти колкото нейната, вратата се затвори.

Първоначално около нея нямаше нищо, освен тъмнина, но когато очите ѝ свикнаха с мрака, тя забеляза слаба светлина, която идваше откъм една ниша в каменната стена. До слуха ѝ достигна звук от тичащи малки крачета и драскащи нокти. Плъхове! При тази мисъл кожата ѝ настръхна.

— Намерете прохода — чу тя как Седрик нарежда на хората си. — Когато го откриете, преградете го.

Застанала напълно неподвижно, Чандра чу забързаните им стъпки по пода над себе си. Сърцето ѝ се изпълни с мъка, когато най-после отгоре се чу радостен вик. Срещу лавицата, зад която се криеше тайната врата, беше струпано нещо, което тя реши, че са чували с брашно. Шумът над главата ѝ не спираше. Измина известно време и всичко се успокои. Очите на Чандра се напълниха със сълзи, когато осъзна, че нямаше начин да се измъкне от това място. Щеше да си изгние тук и плъховете щяха да се нахранят с плътта ѝ. Реши, че това няма значение. Не и ако Алек не бе оцелял. Сети се за живота, който се зараждаше в нея, и покри корема си с ръка.

„Дано да си жив, любими. Заради детето ни, моля те да ме измъкнеш от това място“.

Едно косматото същество мина по крака ѝ. Чандра изтича през тинята до нишата. На мястото, където се срещаше със стаята, тя беше достатъчно широка, за да побере един мъж, и се стесняваше нагоре. Тя подскочи и се улови с ръце за ръба; след това се надигна и успя да се покатери на перваза. Три плъха бързо се метнаха в тинята. Чандра остана да седи неподвижно обгърнала коленете си с ръце.

Помисли си, че сега, когато светлината, която преминаваше през нишата, ѝ позволяваше да вижда, щеше да бъде в безопасност. Но когато паднеше нощта и настъпеше пълен мрак, вече нямаше да може да се ориентира. Чандра потръпна, когато си представи как кръвожадните зверчета се катерят по стената, за да се докопат до нея. От мисълта за това ѝ се повдигна. Наведе се над ръба и повърна. Когато се изправи отново, обърса лицето си с наметалото.

— О, Алек! — прошепна Чандра и погледна нагоре. — Ако си жив, намери ме, любими! Страхувам се, че няма да мога да понеса всичко това.

В двора на замъка Седрик стоеше на стълбите, които водеха към площадката на крепостната стена. Кланът се бе събрал в двора, за да го изслуша.

— Водачката ни ни предаде. Тя спа със саксонеца същия, който уби нашия Девин. Доброволно е станала курва на англичанина! Димът и пожарът, които виждате, са от тяхното леговище. Хванах ги, докато бяха заедно. Копелето несъмнено вече се е опекло. Сега армията на Джеймс приближава към нас, за да обсади замъка ни. Кралят иска да унищожи Лохли и клана Морган. Като шотландци, ние сме длъжни да

се вдигнем и да се бием с нашествениците! Какво ще кажете? Да се бием ли като войни, или да се предадем като страхливци? Изборът е ваш!

Неколцина от мъжете се спогледаха недоверчиво, тъй като не вярваха на думите на Седрик за Чандра; един от тях беше Ангус. Други аплодираха високо думите на Седрик, готови да тръгнат на бой. Всички мъже от клана, независимо дали бяха съгласни или не със Седрик, изтичаха към бойниците на замъка. Когато стигнаха, те надникнаха над стената и видяха петстотинте войника, които бяха обградили замъка. На мнозина им се стори, че Седрик им бе казал истината.

Мъжете нададоха силен боен вик, който накара тръпки да полазят гърбовете на англичаните. Когато ехото утихна, настъпи пълна тишина. След това някъде над главите им се чу един неземан писък, от който косите на всички Морган настръхнаха. Стотици очи погледнаха нагоре към небето. Над Лохли кръжеше бавно един ястреб.

— Това е лош знак — прошепна някой.

ГЛАВА 15

Алек ругаеше на висок глас, докато крачеше зад една голяма купчина скали, които се намираха доста под замъка. От момента, в който беше излязъл от гората на разсъмване, той не се бе показвал, защото не искаше Седрик да разбере, че е още жив. Междувременно сър Джон го информираше за напредъка на преговорите, ако изобщо можеха да бъдат наречени така. В момента преговорите бяха в задънена улица и това продължаваше цял ден. Сега, когато слънцето започваше да се скрива зад далечните хълмове на хоризонта, Алек беше ядосан, че Чандра все още беше толкова далеч от него, колкото и когато беше започнало войнственото перчене. Целият ден беше пропилян, като двете страни си бяха отправяли нападки и обиди и на Алек му беше омръзнало да чака.

— Виж, кажи на лорд Пенроуз да каже на копелето, което сега твърди, че е водач на клана, че Джеймс иска лейди Лохли. Ако той я освободи и я предаде на лорд Пенроуз, армията ще отстъпи.

— Но Джеймс иска Седрик, а не Чандра — възрази рицарят.

Алек изруга отново.

— Знам какво иска Джеймс. Чандра обаче е в опасност. Измъкнете я оттам и след това Пенроуз може да прави каквото си иска. Ако иска, може да сравни това място със земята. Аз си искам съпругата обратно.

Сър Джон повдигна вежди.

— Ще говоря с Пенроуз — каза той; това беше командирът, който бе водил армията от Лондон до Лохли. — Но той е човек, който действа стриктно по правилата.

— Тогава ми дай пистолета си и аз ще го застрелям.

— Идеята не е добра, Монтбърн — каза рицарят и покри с ръка дръжката на пистолета си. — Ще говоря с него веднага.

Сър Джон си тръгна и Алек седна на земята и опря гръб в една от скалите.

— По дяволите! — избухна той. — Ако можех да вляза вътре, щях да я измъкна сам. — Той усети, че някой го побутва по рамото. — Какво има? — тросна се той и се обърна към Оуен. Момчето сочеше към замъка. — Не сега. Трябва да измисля как да вляза вътре. — Оуен го побутна отново и започна да жестикулира, сочейки към замъка. На Алек му се стори, че момчето имитира отваряне на врата. Оуен погледна от едната на другата си страна, след което се промъкна сякаш през някаква врата. — Да не искаш да ми кажеш, че знаеш таен вход към замъка? — Оуен кимна. — По дяволите! Защо не ми каза досега?

Оуен сви рамене и Алек си спомни, че когато бе споменал за намеренията си за първи път, момчето бе заспало.

— Покажи ми къде е входът.

Оуен взе една пръчка и начерта кръг на земята; след това посочи към замъка.

— Лохли — каза Алек и момчето кимна. След това Оуен начерта една линия встрани от замъка и посочи към гората. — Да, гората... или каквото е останало от нея.

Оуен нарисова няколко точки в пръстта, които приличаха на пътека от гората към северната част на замъка. Той потупа скалата, до която седеше Алек, и описа широка дъга с ръка. След това отново отвори въображаемата врата. Алек се беше втренчил в момчето. След това изведнъж всичко му стана ясно.

— Входът е зад някакви големи скали под северната кула? — Оуен кимна. — Да не си видял Чандра да минава оттам? — Момчето кимна отново. На устните на Алек се появи усмивка и той разроши косата на Оуен. — Добро момче!

Това му действие накара Оуен да се намръщи и Алек се извини за волността си.

— Когато се стъмни, можеш да ми покажеш пътя — каза той. Момчето посочи към раната му, затвори очи и заклати глава. — По-добре съм, Оуен. Благодарение на твоите корени, колкото и безвкусни да бяха те, замайването отмина. Въпреки това понякога все още виждам двойно. — Оуен сви рамене. — Невъзможно е да се излекува всичко, Оуен. Онова, което направи, беше истинско чудо. — Той потупа момчето по рамото. — Ще се оправя.

Алек извади мечата си от ножницата и погледна замислено Оуен.

— Вземи — каза той и извади нещо от ботуша си. — Това е камата на Чандра. — Той я беше сложил в ботуша си, след като я беше взел от една от кожените торби на седлото си. Откакто ѝ беше отнел това оръжие, Алек държеше камата близо до себе си. С нея той беше отрязал въжетото, което му беше подал сър Джон по-рано през деня, за да направи от него колан за момчето. — Там, където отиваме, ще имаш нужда от оръжие, с което да се защитиш. — Той затъкна камата в колана на Оуен и двамата зачакаха да се стъмни. Когато най-последно небето потъмня достатъчно, Алек се обърна към момчето. — Време е, Оуен. Да отидем да намерим Чандра.

Седрик току-що беше изнесъл десетминутна тирада на англичанина, който се наричаше Пенроуз и сега стоеше на стената на замъка и слушаше как членовете на клана спорят помежду си. Откакто ястребът се бе появил над Лохли, нервите на всички бяха опънати до краен предел. На Седрик не само му се налагаше да търпи арогантния англичанин пред стените, но и трябваше да понася дрязгите на суеверните мъже от клана. След като бе отказал да освободи лейди Лохли и бе казал на надутия Пенроуз да си разкара костеливия задник от Шотландия без нея, той се обърна и забеляза, че няколко души го гледат втренчено.

— Защо му каза това? — попита единият. — Ако иска нея, дай му я.

— Кучката остава тук — изръмжа Седрик и отблъсна мъжа встрани.

— Не я наричай така — намеси се друг и се втренчи гневно в чичото на Чандра.

— Защо? — попита го другарят му. — Нали чу какво каза Седрик. Тя е спала със саксонца — същия, който уби Девин.

— Само Седрик твърди това. Откъде да знаем, че казва истината?

— Тишина! — изрева Седрик, на когото му беше омръзнало да ги слуша. — Запалете още факли. Стана твърде тъмно и нищо не се вижда.

На половината път надолу по стълбите той беше решил да отиде при Чандра и да я поизмъчва, но отново чу над себе си някакви гласове. Погледна през рамо и видя, че двамата мъже, на които току-

що се беше скарал, са се сбили; единият вдигна юмрук и го стовари в брадата на другия. Неколцина зяпачи започнаха да викат и да се карат и преди Седрик да беше успял да се върне на стената, в боя вече участваха две дузини мъже.

— Ти си отвел водачката ни в северната кула — каза Ангус и препречи пътя на Седрик. — Какво си направил с нея?

— Махай се от пътя ми — заповяда Седрик.

— Не и преди да ни кажеш какво си направил с нея.

— Сега Седрик е наш водач — каза един от останалите и блъсна Ангус встрани. — Каквото и да се случи с нея, тя си го е заслужила.

Ангус се препъна и едва не падна през стената. Един от поддръжниците на Чандра успя да го хване за ръката и го дръпна силно; краката на Ангус се приземиха върху каменния под. Той въздъхна облекчено и погледна гневно мъжа, който го беше блъснал. Миг по-късно юмрукът му се заби в носа на мъжа. Още една дузина мъже бързо се намесиха в побоя.

Като гледаше как навсякъде из крепостта на клана Морган избухват побоища, Седрик бързо реши, че губи контрол над ситуацията.

— Достатъчно! — крещеше той, докато обикаляше бойниците, но никой не го чуваше. След десет минути неуспешни опити да спре хората си, той изруга, обърна се и тръгна към стълбите. Имаше среща и не искаше да закъснява за нея. Седрик си мислеше за това цял ден. Право на война беше да граби и да изнасилва. Беше дошло времето той да използва това свое право и да задоволи нуждите си, като при това щеше да накара Чандра да страда. Сега кучката беше негова.

Под прикритието на тъмнината Алек и Оуен бързо преминаха през полето и стигнаха до гората, след което тръгнаха към мястото, откъдето най-бързо можеха да стигнат до северната кула. Спряха и зачакаха.

Лорд Пенроуз се подготвяше да се приближи до замъка, факлоносци тичаха до него, две дузини войници пазеха гърба му, докато той се изкачваше по хълма. Пенроуз спря на безопасно разстояние от замъка и обяви условията си.

Когато лордът тръгна напред, Алек и Оуен се затичаха към скалите в подножието на северната кула. Останали без дъх, но очевидно незабелязани от никого, те се мушнаха зад скалите. В мига, в

който гласът на Седрик проехтя над бойниците и започна да ругае Пенроуз, Алек отвори тайната врата. Той опипа стената за факла и извади късмет. Свали факлата от поставката ѝ и удари каменната стена с меч си. Изхвъркнаха искри, които подпалиха факлата.

— Влез вътре и затвори вратата.

Оуен се вмъкна през отвора. Вратата се затвори и двамата се изкачиха по тесните стълби. Малко по-късно те се озоваха на една площадка, която завършваше с друга врата.

— Подръж това — каза Алек и подаде факлата на Оуен. След това остави меч си встрани и натисна вратата. Тя не се помръдна. Той я натисна отново. Нищо. Алек подпря вратата с гръб и натисна с цялата сила на бедрата си. Мощните му мускули се напрегнаха и той изпъшка от огромното усилие. От другата страна се чу дрънчене на стъкленици и вратата се мръдна с около два сантиметра, но не можа да се отвори. — Нещо я затиска — каза Алек и погледна ядосано към входа. Толкова близо и същевременно толкова далеч. — По дяволите! — Той удари с юмрук по вратата. — По дяволите!

Оуен отвори широко очи и отстъпи крачка назад. При движението си бутна с гръб един изпъкнал камък. Зад него се отвори една скрита врата и момчето падна по гръб в отвора.

Алек обърна рязко глава. Когато видя новия проход, сграбчи меч си.

— Ти носиш късмет, Оуен — каза с усмивка той. Помогна на момчето да се изправи на крака и взе факлата. Зад вратата се виждаха стълби, които водеха нагоре. — Да видим къде води това.

С меч си Алек започна да разрязва дебелия паяжини, които се простираха от стена до стена. Докато се изкачваша, той прецени, че този проход не беше използван поне от един век. Най-накрая пред тях се появи втора площадка.

Подръж факлата, за да видя по-добре. — Момчето взе факлата и Алек приклекна, за да огледа по-добре вратата, която изглеждаше много по-малка от предишната. Прокара пръсти по ръбовете ѝ, отдръпна ги и огледа черните петна по тях. — Сажди. Това вероятно е някаква стара камина. Тъй като ти намери последната врата, Оуен, кажи ми как да отворя тази.

Момчето премести факлата в другата си ръка и посегна към ръчката, която се намираше на видно място. Той я дръпна и пружината,

която заключваше вратата, беше освободена. Вратата се отвори и едва не събори Алек. Той повдигна вежди и погледна момчето. Оуен само сви рамене.

Двамата пропълзяха през отвора и се озоваха в старата камина, откъдето излязоха в една друга стая. Огледаха се на светлината на факлата. В стаята бяха натрупани стари мебели, между които се спускаха паяжини. Дебел слой прах покриваше всичко. Алек видя вратата на стаята и я посочи на Оуен, след което двамата тръгнаха предпазливо към нея. Когато излязоха от стаята, внимателно си проправиха път надолу по стълбите и слязоха до приземния етаж на кулата, като се стараеха да се движат безшумно, въпреки че наоколо нямаше никого. Докато вървеше, Алек видя купчина чували с жито, натрупани срещу една лавица.

— Ето защо не можахме да влезем оттук. А сега накъде, Оуен?

Свита на мястото си под тях, Чандра чу шума от стъпките им и гласа на Алек. Да не би да сънуваше?

— Алек! — извика тя с всички сили.

Викът ѝ прозвуча, сякаш излизаше от земните недра. Алек се обърна рязко и освети пода.

— Там — каза той и посочи към вратата. — Чандра?

— Побързай, Алек! — извика тя, когато чу стъпките му над главата си.

Вратата се вдигна и факлата беше пъхната в отвора. Алек видя Чандра, която се беше свила на перваза на прозореца. След това погледна към пода на тъмницата и забеляза, че гъмжи от плъхове.

— Не мърдай — нареди той, прибра факлата и огледа стаята. В единия ѝ ъгъл имаше навито едно дебело въже. — Вземи го — каза той на Оуен и посочи с глава към въжето; момчето се втурна да изпълни нареждането му.

Алек подаде факлата на Оуен и уви въжето няколко пъти. След това легна на пода и го подаде през отвора, докато въжето не остана да виси на около половината разстояние до пода на тъмницата. Докато Оуен държеше факлата в отвора, Алек огледа жена си. Тя го гледаше с разширени очи и трепереше цялата. Алек се закле, че щеше да убие Седрик!

— Скъпа, ще залюлея въжето към теб. Остави го да дойде до теб. Когато ти кажа, искам да се изправиш колкото можеш и да се хванеш

за него. Каквото и да стане, не се пускай. Разбра ли ме?

— Да.

— Тогава да започваме.

Въжето се залюля към нея и Чандра посегна да го хване, но не успя. Тя загуби равновесие и едва не падна на пода, но успя да се задържи на перваза.

Алек преглътна ругатнята, която беше на езика му, защото не искаше да я плаши повече. Той пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си, и погледна към Чандра.

— Чандра, слушай ме. Остави въжето да дойде до теб — каза той, като изричаше отчетливо всяка дума. — Недей — повтарям — недей да се опитваш да го хванеш. Готова ли си?

Тя кимна и Алек започна да разлюлява въжето отново. Подобно на махало, то се клатеше напред-назад, докато най-накрая не падна в скута ѝ. Чандра го сграбчи и се вкопчи в него.

— Bravo, моето момиче — каза нежно Алек. — А сега се изправи внимателно.

Чандра пхна крака под себе си и се надигна, докато не остана полуприклеknала.

— Не мога да се изправя повече от това — каза тя, когато гърбът ѝ опря в горната част на отвора.

— Достатъчно е — каза Алек. — Когато ти кажа, искам да се залюлееш над пода. Можеш ли да го направиш?

— Да. Това е както когато с Девин бяхме деца. Люлеехме се над потока и се пускахме в него.

Алек ѝ се усмихна.

— И аз съм правил същото, скъпа. Но този път не трябва да се пускаш. Каквото и да става, не се пускай. Изчакай да ти дам знак.

— Ще изчакам.

— Добре — каза той и седна странично на ръба на вратата, стиснал въжето между краката си. След това подпря краката си в рамката срещу него и завърза другия край на въжето около кръста си. — Готова ли си? — Попита той и сграбчи въжето между краката си.

— Да, но тук е тъмно — отговори Чандра.

Оуен беше извадил факлата.

— Скоро ще бъдеш тук горе — успокои я Алек. След това хвана здраво въжето и го уви около ръката си. — Давай, Чандра.

Алек усети как въжето се опъна, когато тя увисна на него и се залюля. С изпънати мускули Алек изчака въжето да се успокои, след което започна да го тегли нагоре. Най-после пръстите на Чандра докоснаха крака му. Алек сграбчи едната ѝ ръка и я издърпа при себе си. Въжето падна надолу, когато той обхвана кръста на жена си с другата си ръка. Изтегли Чандра в скута си и я сложи на пода.

Тя се дръпна от дупката в пода и Алек свали въжето от кръста си. Той се отмести от вратата и застана на колене. Чандра също беше коленичила и го наблюдаваше.

— Ела тук — каза Алек и протегна ръка към нея. Миг по-късно двамата се прегърнаха. Устните им се срещнаха в дълга и страстна целувка. След малко Алек се отдръпна. — Мислех, че съм те загубил — каза той, докато погледът му поглъщаше лицето ѝ.

— И аз си мислех същото. Колибата... пожарът.

— Как...

— Оуен ме събуди и ме измъкна. Ела — каза той, изправи се и помогна на Чандра да стане. — Нямаме време за обяснения. Трябва да се махнем оттук. Той я хвана за ръка, наведе се и вдигна меча си от пода. Когато се изправи, отново му се зави свят. Той премигна няколко пъти, за да премахне двойния образ. — Да вървим.

Тримата едва бяха направили няколко крачки, когато вратата на помещението се отвори и Седрик нахълта вътре. За миг всички застинаха на местата си.

— Значи копелето е още живо! — изрева шотландецът и измъкна меча си от ножницата. — Но не за дълго.

Очите на Алек се изпълниха с омраза и той се втренчи в чичото на Чандра.

— Махни я оттук! — нареди той на Оуен и подаде ръката ѝ на момчето.

Оуен задърпа Чандра към стълбите и тя го последва сляпо, без да сваля очи от чичо си. Седрик забеляза накъде се отправят двамата и им препречи пътя.

— О, не! Още не съм свършил с теб. Когато любовникът ти умре, ще се насладя на победата си. Доста време мина, откакто за последен път яздох между краката на жена. Удоволствието ще бъде огромно.

Алек се озова до Чандра само за секунда. Думите на Седрик го вбесиха.

— Мръсно копеле! Посмей да докоснеш съпругата ми и инструментът, който възнамеряваш да използваш, ще бъде отделен от тялото ти. — Той забеляза изненадата, която бе изписана върху лицето на шотландеца. — Да, Седрик, тя е моя съпруга и само аз мога да я докосвам. Бих казал, че намеренията ти са твърде смели за човек, който няма да живее дълго. — Стиснал здраво меча си в една ръка, той даде знак на Седрик с другата. — Пригответи се да умреш.

— Не аз, а ти ще умреш, саксонецо.

Седрик се хвърли срещу Алек и графът скочи пред Чандра и Оуен.

— Отдръпнете се — нареди той през рамо. Остриетата се сблъскаха в мига, в който Чандра и момчето стигнаха до стената, на безопасно разстояние от биещите се. Чандра гледаше уплашено схватката и се молеше на бога да даде сили на мъжа ѝ, който все още не се беше възстановил напълно.

Стоманата разцепваше въздуха и се удряше в стомана и от силата на ударите от остриетата хвърчаха искри. Двубоят беше съревнование на сила и умения и Алек и Седрик пристъпваха в кръг с танцови стъпки. Всеки удар биваше посрещнат и блокиран и нито един от двамата не личеше да има превъзходство над другия. Внезапно, докато Алек се обръщаше, за да отбие поредния удар на Седрик, отново му се зави свят. Когато се обърна с лице към Седрик, пред него вече стояха двама шотландци.

Алек изруга тихо и се опита да оправи зрението си. Седрик замахна и Алек не успя да отбие удара. Мечът на противника му се стрелна напред, устремен към сърцето на графа. Като по чудо острието се удари в медальона на Алек, отклони се нагоре и го рани в рамото. Кръв бликна от раната и Алек чу Чандра да извиква уплашено.

Смехът на Седрик проехтя в стаята.

— Започваш да ставаш твърде бавен, саксонецо. Скоро курвата ти ще бъде моя.

Думите вбесиха Алек. Мечът му започна да се върти огромна сила и Седрик започна да отстъпва. Острието на англичанина разсече затыкнатото в колана му наметало и одраска бедрото му. След това мечът на Алек поряза хоризонтално гърдите на шотландеца. Раните бяха повърхностни и едва ли щяха да му отнемат силите, но Седрик усети, че не може да постигне превъзходство. Англичанинът беше

бесен и Седрик знаеше това, но не знаеше каква свръхестествена сила влагаше такава мощ в ударите му. Внезапно шотландецът осъзна, че е настъпил краят му.

Алек продължаваше да изтласква противника си към стената, до която се бяха прилепили Чандра и момчето. Когато зрението му най-после се проясни, той им наред:

— Махнете се оттам!

Двамата се опитаха да изпълнят нареждането му, но торбите със зърно им бяха препречили пътя и те бяха принудени да се обърнат и да тръгнат в обратната по сока.

Острието на Алек продължи да се стоварва върху меча на Седрик, който отстъпваше към стената. Мечът на Алек се спусна отгоре надолу, но не улучи и се удари в пода. Седрик се извъртя и хвана косата на Чандра, която се беше развяла зад нея, докато тя тичаше към безопасно място, последвана на няколко крачки от Оуен. Тя извика от болка, когато чичо ѝ дръпна силно косата ѝ и миг покъсно гърбът ѝ се озова прилепен до гърдите на Седрик. Държейки я пред себе си като щит, Седрик опря острието на меча си в гърлото ѝ.

— Мечът ти, саксонецо! Пусни го на пода или тя ще умре!

Той едва бе изрекъл тези думи, когато входната врата се отвори с трясък. Ангус нахълта в стаята с около три дузини мъже, между които и шестимата верни последователи на Седрик. Те се разпръснаха в цялото помещение и блокираха всички изходи.

Седрик забеляза гневните им погледи и започна да се придвижва покрай стената, мина край чувалите със зърно и продължи към средата на стаята.

— Не се приближавайте — предупреди той, когато те се опитаха да се приближат — или водачката ви ще умре.

— Може да си успял да убиеш бащата, но няма да ти позволим да убиеш и дъщерята — заяви кривокракият дребосък Ангус. Той забеляза погледа на Седрик. — Да, Седрик. Истината се разчу. Знаем, че си отровил Колан. Верните ти последователи не харесаха лицето на смъртта, когато тя се изправи срещу тях. Те ни разказаха всичко. Пусни водачката ни и няма да бъдем твърде строги с теб. Посмей да я нараниш и кланът ще те разкъса на парчета. Бъди сигурен, че смъртта ти ще бъде много мъчителна.

Докато Ангус говореше, Оуен подаде факлата на един от мъжете, отиде зад групата и започна да се промъква между чувалите със зърно.

— Тъй като е очевидно, че и в двата случая ще пострадам, кучката идва с мен — освен ако не сте решили да ме оставите да напусна Лохли. — Той отстъпи няколко крачки назад и мъжете се приближиха. — Стойте по местата си. — Острието одраска кожата на Чандра. — Решавайте и не се бавете много.

С ъгълчето на окото си Алек забеляза главата на Оуен да се надига зад чувалите. Момчето бе стигнало почти до другия край на стаята.

— Мислиш ли, че когато Чандра бъде освободена, няма да бъдеш подгонен и разкъсан на парчета? — Попита той и направи две крачки напред. Седрик отстъпи също с толкова. — Пенроуз е тук, защото Джеймс заповяда да бъдеш отведен в Лондон. Ще ти бъде позволено да изживееш остатъка от дните си в Тауър. Предай се на англичаните, Седрик. Това е единственият начин да спасиш живота си.

— В затвор? Това просто е различен вид смърт. Не, предпочитам да рискувам с тресавищата. А тя ще дойде с мен.

— Седрик, ти си й чичо, тя е твоя роднина — каза Алек и се приближи още малко. — Знаеш колко важно е семейството за шотландците. Не нарушавай това доверие повече.

Седрик се изсмя и Алек отново тръгна напред. Сега той се намираше на по-малко от три метра от двамата.

— Да, тя ми е роднина — отвърна Седрик. — Но също така е и дъщеря на Колан. Ако някога той ме беше послушал, всичко това нямаше да се случи. Но не би. Онова копеле, полубрат ми, трябваше да се закълне във вярност пред Джеймс. Вината за смъртта му си е само негова. Страда заради грешките си. Агонията му беше много приятна гледка. Той не беше шотландец, беше предател. Същият като дъщеря си.

Докато Седрик говореше, погледът на Алек се беше вторачил в очите на Чандра. „Спокойно, любов моя. Спокойно“. Той повтаряше мислено тази фраза отново и отново. Оуен се надигна от чувалите зад гърба на Седрик, стиснал в ръка камата на Чандра. Вратата на тъмницата зееше само на половин метър от краката на Седрик. Алек се помоли момчето да успее.

Седрик премигна и забеляза колко много се беше приближил Алек.

— Дръпни се или кучката ще умре.

Алек кимна отсечено и камата полетя във въздуха, като се премятеше. Острието се заби в средата на гърба на Седрик. Очите му се разтвориха широко, ръката му се стегна и острието на меча му поряза гърлото на Чандра. След това Седрик се опита да си поеме дъх за последен път и очите му се обърнаха в орбитите си; мечът падна от ръката му. Той се олюля назад и повлече със себе си Чандра, но Алек вече се беше хвърлил напред. Той сграбчи ръката на Чандра и я дръпна към себе си. Тялото на Седрик падна с глухо тупване на пода на тъмницата.

Докато Ангус и хората му се втурнаха напред и обградиха Чандра и Алек, отдолу се чу силно пищене. Някой вдигна факлата над отвора в пода и освети подземието. Плъховете се бяха нахвърлили върху трупа на Седрик и ръфаха плътта му. Чандра потрепери.

— Изведи ме оттук, моля те! — каза тя и Алек незабавно я изведе на свеж въздух.

— Изглежда, че твоите поданици са се събрали, за да ти изразят почитанията си — изръмжа Ангус в отвора и затвори вратата на пода с крак. — Ела, момче. — Той даде знак на Оуен, който стоеше между чувалите. — Ти свърши великолепна работа. Всички се гордеем с теб.

Оуен беше изведен от стаята, като всички се надпреварваха да го хвалят и да го тупат по гърба. Във вътрешния двор последва кратко веселие. Мъжете откриха водачката си да стои в средата на двора и да целува англичанина, заобиколиха ги и започнаха да изразяват одобрението си с викове.

— Тук не му е мястото за това — прошепна Чандра на Алек, когато осъзна какво става около нея.

— Защо, скъпа? На тях, изглежда, им харесва.

— Хмм. — Двамата се обърнаха и видяха Ангус. — Не че искам да се натрапвам, но какво да правим с английските разбойници пред вратите? — попита той.

Алек погледна към Чандра.

— Поканете командира им заедно с няколко войника да влезе в замъка. Той трябва да се увери, че Седрик е мъртъв, за да докладва на краля.

Малко по-късно Пенроуз влезе в замъка придружен от две дузини войници, между които сър Джон и Джейсън.

— Е, братовчедо, виждам, че си спасил положението — подхвърли Уитфийлд на Алек.

— Всъщност, истинският герой е Оуен. — Той сложи ръка на раменете на момчето. — Той уби Седрик. Мисля, че трябва да го вземем с нас в Монтбърн. Той ни донесе само късмет.

Оуен се измъкна от ръката на Алек.

— Не! — извика той. — Това е моят дом. Всички млъкнаха и се втренчиха в момчето.

След малко Чандра пристъпи напред.

— Ти можеш да говориш! Защо не си го правил досега, Оуен?

— Името ми не е Оуен, а Ройс. Аз съм синът на Колан Морган. Лохли е моят дом.

Чандра го погледна намръщено. Цветът на косата му, челото, очите, брадичката — как не ги беше забелязала по-рано?

— Ела, Оу... Ройс. Да влезем вътре.

Раните на Чандра и Алек бяха почистени, след което по нейно нареждане една малка група се събра в нейната стая. От едната страна стояха Алек, Джейсън и сър Джон, а от другата — Чандра, Ангус и още неколцина шотландци, всичките старейшини на клана.

Чандра се облегна на масата и каза на Ройс:

— Да чуем историята ти.

Под погледите на толкова много хора момчето се беше изнервило. То отвори уста, но от нея не излезе звук; Ройс прочисти гърлото си и започна разказа си.

— Родил съм се преди почти тринайсет години. Майка ми живееше в една колиба на северната граница на Лохли. Водачът на клана яздел по границата, когато конят му го хвърлил. Подплашил се от патица, която излетяла под краката му. Морган от Морган бил ранен лошо. Майка ми познаваше билките и корените и докато обикаляла да ги събира, го намерила и някак успяла да го довлече в колибата си. Тя се грижила за него в продължение на почти цял месец.

Чандра погледна към Ангус.

— Спомням си за този случай — каза той. — Баща ти отсъства около месец. Беше малко след смъртта на майка ти, ако не ме лъже паметта.

— Продължавай — обърна се Чандра към Ройс. Той сви рамене.

— Е, девет месеца по-късно съм се родил аз.

— Баща ми... баща ни знаеше ли за теб?

— Знаеше. Той идваше често и ни носеше храна. Много пъти оставаше да ношува при нас. Но така и не пожела да ни вземе в замъка. Казваше, че това щяло да създаде много трудности.

Чандра предположи, че под „трудности“ баща ѝ бе имал предвид нея, както и това, че Ройс беше незаконният син на водача на клана Морган.

— Майка ти и баща ни били ли са женени? — попита тя.

Ройс сведе глава.

— Ако са били, аз не знам за това.

— Къде е сега майка ти?

— Тя почина малко след баща ни. Затова и се преместих да живея в гората.

— Поне два пъти те каних да се преместиш да живееш с нас в замъка, нали? — Той кимна. — Защо не прие... особено след като си ми брат?

— Защото мястото ми не беше тук.

— Баща ни ли ти каза това?

— Дума по дума.

— Ако това е вярно, той е сбъркал, като го е казал. — Чандра не можеше да си представи, че баща ѝ е бил способен да извърши подобно нещо. Но той беше горд мъж и винаги бе бдял зорко над дъщеря си. — Защо отказваше да говориш толкова дълго?

— Заради нещо, което казах отдавна.

— И какво беше то?

Ройс се пое дълбоко въздух.

— Един ден баща ни дойде в колибата. Беше след завръщането му от затвора. Помолих го да ме вземе в замъка, но той, както винаги, отказа. Ядосах се. Извиках му, че го мразя, че искам да го видя мъртъв. Две седмици по-късно той почина.

— И ти си се обвинявал за неговата смърт заради онова, което си му казал?

Той кимна.

— Заклех се никога вече да не проговоря.

— Седрик е убиецът на баща ни, Ройс. Ти нямаш нищо общо със смъртта му.

— Вече знам това.

— Затова ли реши да проговориш?

— Говоря, защото това е моят дом. Няма да го напусна. Аз отмъстих за смъртта на баща ни с твоята кама. Аз съм Морган и моето място е тук.

Чандра го огледа с гордост в очите.

— Да, ти си Морган. И мястото ти наистина е тук, защото си мой брат. По правото на келтския наследствен закон, ти трябва да бъдеш водач на клана.

— Ти си водачката. Баща ти те посочи за такава — възрази Ангус. — Това момче е... просто момче.

— Не виждате ли лицето на Колан Морган в неговото? — обърна се тя към старейшините и те кимнаха. — Не показва ли той смелостта и силата, които са му необходими, за да бъде водач?

— Показва ги — съгласи се Ангус от името на останалите. — Но все още е твърде млад за този пост.

— Така е — не отрече Чандра, — но това няма да продължи много дълго. Дойде времето аз като ваша водачка да обявя своя наследник и аз обявявам Ройс Морган. Когато той достигне приемлива за мен възраст, аз ще се откажа от поста си и ще го предам на него. Затова, братя мои, ви предлагам да го научите на всичко, което трябва да знае, и то бързо. Аз имам съпруг, чийто дом е Англия, и няма да остана в Лохли вечно. — Тя забеляза повдигнатите вежди на Алек; очевидно съпругът ѝ бе смятал, че ще отпътуват още същата вечер. — Имате работа за вършене. Не се бавете. Брат ми очаква инструкциите ви.

Ройс падна на едно коляно пред нея и целуна ръката ѝ.

— Благодаря, милейди — каза той, вдигнал очи към Чандра.

Тя му помогна да се изправи.

— Една прегръдка щеше да бъде достатъчна, Ройс. В крайна сметка ти си ми брат.

Момчето обви ръце около нея, притисна я бързо до себе си и се отдръпна. След това извади малката кожена торбичка, която бе взел от огнището в колибата си и която досега бе висяла на врата му. Отвори я и извади един пръстен.

— Това е пръстенът, който баща ни ми даде. Предполагам, че по право е твой.

Чандра веднага разпозна пръстена, за който се смяташе, че е бил изгубен. Тя го взе от ръката на момчето.

— Ако той ти е дал това, Ройс, значи е имал много високо мнение за теб. Дай ми ръката си. — Той се подчини и Чандра плъзна тежкия златен пръстен на показалеца му. Беше твърде голям, но тя знаеше, че Ройс няма да го изгуби. — Той е принадлежал на всеки водач на клана Морган и се предава от поколение на поколение. Някой ден ти също ще го носиш с гордост. — Тя погледна към Ангус. — Първото нещо, на което трябва да го научите, е ползата от чистотата. Вземете го и го изкъпете.

— С удоволствие — каза Ангус.

Преди Ройс да осъзнае какво става, два чифта ръце го хванаха за глезените, а други два — за мишниците. Той беше вдигнат във въздуха и изнесен от стаята.

— Интересно ще бъде да видим какъв е истинският му цвят — обади се Алек от ъгъла, в който дотогава беше седял безмълвно. След това отиде до Чандра. Беше натъжен, че Чандра се беше отказала от титлата си на водачка на клана, но не можеше да отрече, че изпитваше и облекчение. — Ти накара всички Морган да се гордеят с теб, любов моя. Те никога няма да имат друг водач като теб.

Поне не преди отново да имат за водач жена — отвърна тя и му се усмихна. В очите ѝ се появи палаво пламъче. Забравил, че не са сами, Алек изстена и посегна да я придърпа към себе си.

Джейсън се изкашля зад тях.

— Е, братовчеди, мисля, че е време да ви оставим насаме.

— Отлична идея — съгласи се сър Джон. Той потупа Джейсън по гърба и хвана виконта, преди той да падне. След размяната на няколко любезности — Алек благодари на рицаря за помощта му, а Чандра се извини на Джейсън за удара, който му беше нанесла — двамата мъже тръгнаха към вратата.

— Джейсън — каза Алек и братовчед му се обърна. — Ще дойдеш ли да ни посетиш в Монтбърн в близко време? Имаме едни стари рани, които трябва да оставим да заздравеят. Иска ми се да започнем колкото се може по-бързо.

— Ще дойда, Алек — отвърна Джейсън и се усмихна. — Но само ако ми обещаеш, че ще се овладяваш навреме. Трябва да си поддържам изключителната външност. В крайна сметка, аз съм най-търсеният мъж в двора.

Когато вратата се затвори зад него, Чандра се изкиска.

— Знаеш ли, той е прав.

— Така ли? — подкачи я Алек вгледан в красивото ѝ лице. — За какво?

— Той зае твоето място.

— Какво място?

— На най-търсения мъж в двора.

— Щом го иска, може да го има. Аз се интересувам повече от едно друго място.

— И кое е то?

— Ще ти покажа.

Той вдигна Чандра на ръце и тръгна към вратата, която водеше към спалнята ѝ. Там я свали на пода и я съблече.

— Трябва да се изкъпя, Алек. Тъмницата...

— Не — каза той и ритна панталоните и ботушите си на пода. — Така си съвсем добре. Желая те, Чандра. Господи, ако знаеш колко те желая. Трябва да знам, че си истинска.

Те се метнаха на леглото и ръцете, устните и краката им се сплетоха. След това Алек се качи върху нея и желанието им експлодира в тях и около тях както никога досега. Нищо не можеше да се сравни с блаженството, което двамата изпитваха в този момент. Никоя жена не можеше да го задоволи така, както го задоволяваше Чандра. Никой мъж не можеше да бъде толкова нежен колкото Алек. Когато тихите им викове заглъхнаха, те разбраха, че това беше мелодията на вечната любов.

Малко по-късно Алек лежеше до съпругата си подпрял здравата страна на главата си върху едната си ръка; другата му ръка се плъзна ниско по корема на Чандра.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да. Всички признаци са налице.

— Тогава утре ще тръгнем за Монтбърн. Синът ми ще се роди там.

Чандра поклати бавно глава.

— Оставаме в Лохли.

— Защо?

— Защото Ройс има нужда от мен.

Алек сбърчи чело.

— Момчето е способно само да се грижи за себе си. Всъщност, той прави това от доста време.

— Да, но той ми е брат. Искам да го опозная по-добре.

— Надяваш се, че с него ще се сблизите колкото с Девин — заяви той, знаейки колко много ѝ липсваше братовчед ѝ. Може би тя си мислеше, че Ройс щеше да запълни тази празнина.

— Хубаво ще бъде.

Алек сведе очи за малко.

— За Девин... Чандра, аз...

Пръстът ѝ се допря до устните му и го накара да млъкне.

— Това беше нещастен случай. Той дори сам каза, че така било по-добре. Не страда, докато умираше. Нямахме да понеса да го гледам как умира бавно и мъчително. Може би Девин си е мислел същото. Може би тъкмо затова той постъпи по този начин.

— Да, може би си права.

Мислите за Девин я напуснаха.

— Значи оставаме в Лохли?

Алек се загледа за кратко в нея. Не бе имал възможността да ѝ каже това, но по време на престоя си в Лондон бе отказал херцогската титла — Джеймс бе настоял, че ще я запази за сина му — и сега нямаше никакви грижи. Неговата награда беше Чандра и той я обичаше толкова много, че не можеше да ѝ откаже нищо.

— Ако се съглася да остана, какво ще получа в замяна?

Тя се надигна.

— Това. — Устните ѝ срещнаха неговите. Когато целувката свърши, Алек почувства как му се завива свят, но този път причината не беше раната му.

— Предполагам, че ще трябва да започнеш да ме учиш на всичко, което трябва да знам за клана Морган — каза той и прокара пръст по гърдите ѝ. — В противен случай, в невежеството си мога да обидя някого. Безспорен факт е, скъпа, че този Ястреб е в чуждо гнездо.

Чандра се разсмя тихо.

— Тогава лягай по гръб, приказен принце, защото имам да ти разказвам дълга история.

Алек отпусна глава на възглавницата и погледна нагоре към жена си. Тя го обгърна с поглед, който обещаваше много.

Пръстите ѝ се плъзнаха по очертанията на медальона му. Той беше спасил живота на Алек и тя беше благодарна за това.

— Това е легендата за ястреба и птиченцето — започна Чандра и когато разбра, че е готов, се отпусна върху него.

Алек едва си пое дъх.

— Звучи интересно — каза на пресекулки той и големите му ръце обхванаха бедрата ѝ.

— Един от припевите казва: „*Птиченце, птиченце, лети високо към небесата*“.

— Тогава отлети нагоре, любов моя, и ме вземи със себе си.

В желанието си да задоволи своя Приказен принц, Чандра направи онова, което той искаше.

Издание:

Чарлин Крос. Дамата на лорда

Редактор: Мая Арсенова

Оформление на корицата: Polypress

ИК „Калпазанов“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.